Hamilton, Bruce
Portretul unui ucigaş

Roman poliţist
EDITURA româna CRAIOVA
1991
Traducerea
M. VOINEA

Coperta
OLIMPIU BARBU

Partea întâi
CAP. I.

Într-o duminică dimineaţa, din a doua săptămână a lunii iulie, Tim Kennedy şedea la biroul său, în faţa ferestrei deschise de la sala de biliard. Era o zi foarte călduroasă, ceea ce mărea şi mai mult starea lui de proastă dispoziţie. Cu tocul în mână, cu un maldăr de foi în faţa lui, scria din când în când câte un cuvânt, apoi rămânea din nou pe gânduri, încruntat, cu privirea pierdută, căutând în zadar urmarea frazei.

Ideile îi veneau om mare greutate. Nu fusese niciodată prea tare în compoziţii literare şi nu mai pusese mâna pe toc de la ieşirea din universitate, decât pentru a scrie câte o scrisoare, a-şi nota vreo întâlnire sau a semna vreo chitanţă. Amintirea unui subiect care-l preocupase foarte mult în anii lui de colegiu, îi reveni deodată în minte: „Descrierea a ceea ce aţi văzut la Jubileul de diamant, în maniera drului Johnson, a lordului Macaulay sau a lui Charles Dickens, după alegere”… Problema actuală este esenţialmente aceeaşi. O scrisoare de adio în stilul Est erei Kennedy… Dădu la o parte foaia de

hârtie, cu dezgust.

Greşea fără îndoială prin prea marea lui grijă; scrisorile acestea sunt, în general, mult mai scurte. Cu cât o va face mai lungă, cu atât va risca să? *E* dea dn gol. Argumentaţia pe care încercase s-o dea pa colo şapte sau opt foi din faţa lui. Suna fals. Ester nu s-ar fi îngrijit desigur să convingă pe ceilalţi că avea de gând să se sinucidă, faptul era destul de elocvent prin el însuşi. Nu: disperarea, dragostea, patosul spontan, graba febrilă de-a termina cât mai repede cu viaţa… acestea erau punctele pe care trebuia să le sugereze.

Se puse din nou pe lucru… foarte ciudată situaţia de a-şi scrie o scrisoare sie însuşi… dar de data asta nu se mai întrerupse şi rezultatul i se păru mult mai satisfăcător.

„Dragul meu Tim.

Voi lua seara asta şi restul de medical. Fonte cu el va e mult mai mare decât trebuie dar nu mai vreau să vă mai trezesc şi ţin ca efectul să fie sigur.

Ştiu că vei fi foarte îndurerat; iartă-mă, Tim dragă, te rog mult. Insomniile teribile din ultimul timp întrec puterea mea de rezistenţă, iar eu nu mai am curajul să continui aşa. Nu mai e ca atunci când aveam speranţa să mă vindec într-o zi. Nu mă pot resemna la viaţa unei biete nevropate care încurcă pe toată lumea. Am şi început să devin egoistă şi rea, şi ştiu că mi-e imposibil să nu fiu aşa.

Cea mai afectuoasă amintire a mea unchiului Harold. Încearcă să nu suferi prea mult, dragul meu Tim; sunt aproape sigură că la urma-urmei. E şi pentru tine mult mai bine aşa. Am trăit multe zile fericite împreună. Ar fi păcat să stricăm amintirea lor!

Adio, scumpul meu!

Estera ta”.

Era destul de vagă şi scrisoarea asta; motivul care a determinat-o pe Ester la gestul disperat era chinul nopţilor fără somn, sau înspăimântătoarea perspectivă de-a deveni „o biată nevropată

incurabilă”? În orice caz, puţin importa, nu era vorba doar de-un motiv dezonorabil. O uşoară ambiguitate cauzată de însăşi starea prezumtivă a sănătăţii sale.

Tim trecu la operaţia următoare; şi asta, necerând niciun fel de efort de imaginaţie, era mult mai lesne de dus la bun sfârşit; se iveau însă şi aici câteva obstacole de ordin mecanic. Altă dată ar fi fost imposibile, căci scrisul Esterei avea câteva trăsături extrem de caracteristice; avea un scris îndrăzneţ, aproape masculin, în comparaţie ru al cău, şi foarte frumos rotunjit; prezenta apoi o uşoară înclinare precisă înapoi, foarte greu de imitat.

Dar după ce braţul drept i se atrofiase, Ester scria foarte greu şi scrisul său îşi pierduse caracteristica. Ea r. forţase în a să urmeze sfatul lui Harold Arkwright, făcând mici exerciţii în fiecare zi, adresând bileţele scurte şi pline de afecţiune lui Tim. Pe vremea aceea Tim fusese foarte impresionat de simplitatea lor. Luă pe cel din urmă, scris abia eu două zile mai înainte; scrisul, deşi mult mai format ca în cele de la început, rămăsese tot tremurător şi aproape fără personalitate.

Asta simplifica foarte mult lucrurile. Tim începu să copieze acest bilet.

Dar nu mergea! Se cunoştea destul de bine că mâna lui era mâna unui om sănătos.

— Încercă a doua oară: ţinu stiloul puţin mai modle, dar inegalitatea pe care reuşi s-o dea cuvintelor i se păru artificială. Poate că era imposibil să redea în acelaşi timp slăbiciunea şi încăpăţânarea de a o învinge.

Amintindu-şi de-un truc pe care îl întrebuinţa în copilărie, îl cercetă imediat; întoarse modelul po dis şi începu să-l copiez1 ca şi cum ar fi copiat un desen. Reproducerea aceasta cerea o meticulozitate deosebită, dar rezultatul fu infinit mai satisfăcător şi, în douăzeci de minute obţinu o copie foarte fidelă a ultimului bilet al Esterei.

Îi rămânea să adopte metoda aceasta unei compoziţii originale… În primul moment i se păru aproape imposibil, dar examinând mai de aproape biletele Esterei, lescoperi în ele toate cuvânt. Le pe care le

întrebuinţa în scrisoar. A de adio, iar câteodată chiar fraze întregi, aşa ca: „Mi-e imposibil să nu fiu aşa”, „la urma-urmei”, „Adio, scumpul meu”; lipseau numai vreo douăsprezece sau cincisprezece cuvinte.

Luă o pereche de foarfeci şi decupa cuvintele şi frizele de care avea nevoie şi le lipi cu multă grijă pe o bucată de hârtie, lăsând între ele* spaţiile cuvenite cuvintelor care lipseau; scrise apoi cuvintele care-i lipseau, copiind literă cu literă cu o grijă înfiorătoare.

Modelul fiind gata nu-i mai rămânea decât să reproducă versiunea finală, dar îşi dădu seama că-i era imposibil să se servească de stiloul şi cerneala Esterei, că ei acestea se găseau încuiate în biroul acesteia din sufragerie.

Se uită repede pe geam şi se asigură că Ester, bine instalată într-un fotoliu, era adâncită în lectura ziarelor de duminică: se ridică, puse toate hârtiile într-un sertar, încuie de două ori şi luă cheia cu el… Două minute mai târziu se întorsese cu stiloul soţiei sale, cu câteva foi din hârtia ei şi cu o pereche de mănuşi de cauciuc, re care le luase din camera lui de dormit. Deschise sertarul, luă hârtiile dinăuntru şi-şi puse mănuşile: îl supără la început puţin, dar se obişnui foarte repede cu ele. Timo de o jumătate de oră lucră cu multă sârguinţă, odihnindu-se după fiecare rând. Când termină, simţi o puternică durere la încheietura mâinii drepte, dar rezultatul fu mai mult decât mulţumitor… Examina cu a” ntie scrisoarea şi o găsi perfectă; nimeni nu va putea bănui că n-a fost scrisă de Ester.

Câteva minute privirea îi rătăci pe fereastră; îi era imposibil să-şi înrânez „ciudata agitaţie interioară cai” pusese stăpânire pe el Mâine la ora asta, totul va fi terminat. O lună sau două de durere afectată, pentru a salva aparenţele, apoi va fi complet lib r să cedeze elanurilor inimii sale. Nu se îndoia eltuşi de puţin de reuşita planurilor sale.

Luă un plic şi scrise cu aceeaşi grijă pe el acest singur cuvânt: „Tim”. Apoi puse scrisoarea în plic; abia termină să-l închidă, că auzi bătând în uşă.

Îşi scoase mănuşile în grabă, le puse în buzunarul interior al

vestei împreună cu hârtiile care-i serviseră drept ciornă, apoi îşi încheie cu grijă vesta.

— Intră! spuse.

Când Adams intră, el şi începuse să scrie o scrisoare către un hotel din Londra pentru a i se reţine o cameră cu două paturi pentru vinerea viitoare.

— Ce e Adams? Întrebi el fără să ridice ochii.

— Vă caută un domn, d-le… un poliţai. Inima 1 se opri în loc; incapabil de-a scoate un singur cuvânt, se uită ca hipnotizat timp de un minut la cuvintele pe care le scrise.

— … să-i spun că sunteţi ocupat, d-le? Mai spuse Adams.

Vocea valetului îl făcu să-şi revină.

— Un poliţai ai spus, Adams?

— Da, d-le.

— Şi ce-o fi vrând?

— Cred că e pentru serbarea sportivă a poliţiei care se va ţine sâmbăta viitoare la Bradstock, d-le.

— Serbarea sportivă?

Îşi revenise cu totul. Fusese ridicol… un poliţai de sat nu înseamnă niciodată mare lucru! Şi venirea kii fusese o simplă coincidenţă!

În glasul lui se strecură o notă veselă.

— Ei bine, vor trebui să se lipsească de noi de data asta, Adams. D-na Kennedy şi cu mine vom fi la Londra sâmbătă, ştii foarte bine!

— Da, d-le.

— Dar vom lua biletele ca de obicei. Nu vrei să le duci tu la serbare cu una din cameriste?

— Sigur, d-le, vă mulţumesc!

— Spune-i că vin imediat…

Emoţia nu-i trecuse încă cu totul, dar uşurarea pe care o resimţise scăpând de un pericol imaginar îi umpluse inima de-o bucurie aşa de mare, încât stătu de vorbă cu poliţaiul vreo cinci minute.

Apropiindu-se timpul mesei, duse înapoi stiloul Esterei şi, cum căldura devenise apăsătoare, trecu în camera sa şi-şi schimbă haina.

Era la masă de câteva minute şi vorbea foarte animat de vacanţa apropiată când îşi aminti, cu o groază d? Nedescris, că lăsase toate hârtiile în cealaltă haină. Prudenţa îl sfătuia să stea liniştit la loc până la sfârşitul mesei, dar aşteptarea a-ta i se păru insuportabilă; mormăi o scuză oarecare şi se avântă pe scară. Inima îi bătea să-i sară din piept în timp ce scotea hârtiile din buzunar; din fericire totul era în ordine, căci nimeni nu se atins se de ele. Rămase tăcut tot restul mesei

După masă se duse imediat în livadă, aprinse un foc mare şi aruncă toate hârtiile în flăcări; biletele Esterei şi toate încercările pe care le făcuse ca să-i imite scrisul. După ce se consumă totul, răi că cenuşa cu piciorul. Păstră numai scrisoarea finală, dar îi fu frică s-o păstreze la el; se întoarse în casă şi o încuie în sertarul secret al bibliotecii.

CAP. II.
1.

Tim Kennedy a fost un asasin format de şcoala criminalilor tic cameră.

Faptul este destul de excepţional pentru a fi semnalat, *r* aci specia aceasta de asasini, recrutată de cele mai mulţi ori printre oamenii copţi, este de obicei aşa de puţin considerată ca o ameninţare posibilă a societăţii, încât nu numai că i se tolerează existenţa, dar devine chiar un obiect de nesfârşite îngrijiri. Aceşti viitori criminali îşi fac educaţia citind romane poliţiste sau anchetele proceselor criminale; iar cei care au aptitudini ştiinţifice îşi completează cunoştinţele din cărţile de criminologie sau jurisprudenţă medicală. Şi indulgenţa asta a societăţii fată de ei e de cele mai multe ori pe deplin justificată, clasa de mijloc, luată în ansamblul ei, nu are tăria necesară comiterii unei crime; deşi are o imaginaţie puternică, se teme de orice acţiune car? R.

— Are rădăcini în tradiţie; apoi se teme foarte mult de spânzurătoare…

Sunt foarte mulţi oameni care se gândesc necontenit la avantajele pe care li le-ar procura moartea unui bătrân foarte bogat sau al vreunui soţ incomod. Dar daţi-le o ocazie minunată de-a comite o crimă, cu garanţii sută la sută că nu vor fi descoperiţi, şi veţi vedea că nu vor ridica nici degetul asupra persoanelor acestora incomode pentru ei. Şi, dacă r. a-i opreşte de la aceasta un sentiment de umanitate, apoi întotdeauna frica acţionează.

Şi totuşi societatea multe ori naştere câte unui individ capabil să rupă lanţurile tradiţiei şi a interdicţiilor. Veţi avea atunci un adevărat criminal ieşit din clasa de mijloc, personaj foarte periculos, dar în acelaşi timp extrem de seducător. De cele mai mult? Ori personajul nostru nu e tocmai normal, ci suferă de anumite perversităţi congenitale. Mult mai puţin comun este tipul cu dispoziţii naturale paşnice care-şi fixează o anumită limită a eventualelor sale suferinţe şi, odată limita aceeaşi i depăşită, e gata să înfrunte orice; dezonoarea şi chiar moartea pentru a scăpa de greutatea care-l chinuie.

Se pare că Tim Kennedy face parte din această ultimă categorie.

2.

În momentul accidentului suferit de soţia sa, Tim Kennedy avea –! T) de ani, dar părea cu zece ani mai bătrân. Şi asta nu din cauza vieţii pline de griji pe care fusese nevoit s-o ducă până atunci, căci viaţa fusese destul de binevoitoare cu el, iar pe faţa sa nu se vedea încă nicio zbârcitură; cei care-l cunoscuseră în momentul în care venise în oraş, îşi aminteau că nu fusese niciodată altfel. Doar părul îi încărunţise, ţinuta îi devenise a unui om cu greutate dar expresia chipului îi rămăsese aceeaşi: placidă, senină şi puţin cam timidă. Natura, care îşi permite cele mai extravagante capricii, făcuse aşa fel încât îi arăta mult mai bătrân decât părea, dar vigoarea şi energia lui rămăseseră ca în timpul tinereţii. Străinii care-i dădeau 60 de ani bătuţi pe muchie îl găseau foarte bine conservat, susţinând că energia sa ar fi făcut cinste unui om cu cel puţin zece ani mai tânăr.

La prima vedere nu părea prea viril; avea chiar o anumită feminitate a trăsăturilor, iar «ura lui mică şi rotundă părea ca a unui copil; iar glasul său frumos timbrat părea al unei femei. Totuşi femeile erau atrase în mod irezistibil către el; atitudinea lui fată de ele era rezervată, dar deloc timidă; femeile găseau în el un om capabil de a le înţelege şi-şi dădeau seama, în acelaşi timp, că el le doreşte cu pasiune; într-un cuvânt, era capabil de a le satisface mult mai din plin şi mult mai durabil decât un om cu o aparenţă de virilitate mai robustă.

Era un adevărat dandy acest Kennedy. Se îmbrăca cu o eleganţă neobişnuită, nu comitea nicio greşeală de gust deşi avea o garderobă destul de restrânsă iar mijloacele lui financiare nu-i permiteau prea multe fantezii. Vanitatea sa de om elegant se reducea la alegerea cravatelor, la ciorapi şi la batistele de mătase întotdeauna impecabil asortate la hain? Şi la pantofi.

În fiecare săptămână făcea un drum de 12 mile cu trăsura pentru a se duce la frizerul său din Bradstock Wells, căci cei din oraşul său de reşedinţă nu-i erau pe plac: de altfel niciunul nu ştia să-i aranjeze aşa de bine unghiile şi el era foarte mândru de mâinile lui grăsuţe şi mici, de degetele puternice dar delicate. Era tot aşa de mândru şi de mustaţa lin cenuşi? ne ea re o purta o idee mai lungă decât o cerea moda actuală; şi asta era una din cauzele pentru care părea mai în vârstă decât era, dar nu se prea sinchisea de asta: şi chiar dacă s-ar fi sinchisit, tot n-ar fi sacrificat-o, căci ţinea foarte mult la ea. O mângâia neîncetat.

Deşi nu pusese niciodată piciorul în Irlanda, ţara strămoşilor săi, moştenise de la aceştia darul de-a place şi un anumit farmec rezervat specific rasei. Era foarte rar dispus de-a emite o părere proprie într-o conversaţie, dar sesiza foarte repede părerile celorlalţi şi le însuşea. Era mult mai plăcut pentru el şi mult mai în profit să nu contrazică pe nimeni. De aceea susţinea cu egal entuziasm părerile drului Grantley, a pastorului Shilson, un anglican, a drului Coppard, ateu convins, a generalului Doughty, conservator militant, ca şi părerile directorului

Lawrence *Cox* care fusese în Rus! * Sovietici. A car-i formă de guvernământ 3 proba în totul. Fiecare din: a ei îl credea pe Kennedy partizanul lui, deşi acesta arăta şi celorlalţi o anumită indulgenţă.

Li era foarte uşor să-şi câştig? Popularitatea în lui acesta, mai cu seamă că nu trebuia să facă niciun efort pentru asta; şi asta din cauză că nu avea niciun fel de credinţă şi niciun fel de convingere, nici politică şi nici religioasă, pentru bunul motiv că nu-l interesa nimic în afară de propria lui persoană. Plăcerile sale, confortul său, distracţiile, sănătatea, banii, situaţia în societate, asta însemna totul pentru el; o flacără de egoism p; care n-o putea stinge nimeni, ardea veşnic în el.

În domeniul spiritual, flacăra aceasta de egoism lua forma unui orgoliu aproape măreţ. Credea despre sine că e cel mai capabil şi cel mai avizat dintre toţi muritorii, fiind sigur că ar putea exer-la în orice ramură de activitate umană ar încerca. Dacă auzea pe cineva lăudând priceperea sau inteligenţa altcuiva, mai ales dacă cunoştea persoana, se simţea jignit de moarte; dar era un foarte bun actor, căci nu dădea niciodată pe faţă asemenea sentimente.

În domeniul materialist al vi ţii, egoismul său se trăda în vanitate, într-un foarte liniştit „savoir-faire" şi într-o încăpăţânai e depusă atât în marile cât şi în micile probleme. Avea un talent deosebit de-a nu deveni niciodată dezagreabil impunându-şi voinţa; avea un caracter extrem de curtenitor; nu era niciodată inoportun şi întotdeauna într-o egală bună dispoziţie. Dacă era câteodată refuzat, accepta cu acelaşi zâmbet înfrângerea ca şi victoria şi era imposibil ca cineva să nu-l fi iubit.

3.

În momentul în care începe povestirea noastră el era stabilit de 23 de ani (cu o întrerupere în timpul războiului când fusese sub arme) în micul orăşel West Shilston, situat în partea de nord a provinciei Sussex.

West Shilston era singura aglomeraţie umană mai n-are de pe şoseaua Londra Westbourne şi era aşezată ram la jumătatea drumului dintre cele două importante localităţi. Dezvoltarea circulaţiei

automobilistice îi uşurase o foarte rapidă creştere, din nenorocire, fără nicio preocupare estetică. Vilele în stil Tudor şi bungalowurile se înmulţiseră în mod considerabil şi numai în curs de 20 de ani, populaţia crescuse de la 5.000 la 8.000 de locuitori. Cu toate construcţiile pretenţioase din ultimul timp, centrul oraşului mai păstrează un aer de simplitate şi de modestă demnitate, cele două străzi principale evocă parcă, prin liniştea şi aspectul lor puţin cam desuet, vremea diligentelor. Locuitorii aparţin clasei de mijloc; iar înalta burghezie e şi ea destul de bine reprezentată printr-un fel de „societate" locală. Dar mijloacele de locomoţie din ce în ce mai rapide fac ca această înaltă burghezie să stea mai mult la Londra, aşa că nu şi-a putut încă impune punctul ei de vedere.

În 1911, după doi ani de practică într-o clinică dentară din capitală, Tim Kennedy debarcă în orăşelul nostru; era un tânăr subţire cu o înfăţişare plăcută, dar venirea lui trecu aproape neobservată. Îşi bătu firma pe un perete din High Street, unde închirie trei odăiţe deasupra prăvăliei unui florar. Îşi instală cabinetul în cea mai încăpătoare dintre ele, care dădea înspre stradă, celelalte două deveniră. Una, sală de aşteptare, iar cealaltă dormitor şi sufragerie. Nevasta florarului îi făcea unele servicii; de unele lucruri se îngrijea chiar el aşa că, în prima perioadă nu-şi angajă servitoare. Puse o pancartă mare pentru a arăta drumul eventualilor clienţi pe coridorul care-l deservea iar, când aceştia sunau, le deschidea chiar el. Viaţa aceasta modestă corespundea perfect mijloacelor lui materiale. Alesese drept reşedinţă West Shilston din mai multe motive: trecuse odată cu bicicleta pe aici în timpul unei vacanţe şi oraşul îi plăcuse foarte mult, iar ei avusese chiar de pe atunci intuiţia că oraşul va progresa în foarte scurt timp; pe de altă parte, viaţa în aer liber era excelentă pentru sănătatea lui, căci suferise de o uşoară afecţiune pulmonară.

Primii clienţi se lăsară cam mult aşteptaţi; îi recrută printre lucrători şi mici comercianţi, nereuşind chiar de la început să intre în legătură cu clasa burgheză. Rivalii r/i îşi păstrau cu gelozie această

clasă care plătea bine; Jameson, scoţianul, profesase! A Londra timp de 40 de ani; iar bolnavii care doreau să fie supuşi tratamentelor mai moderne, se duceau la cei doi dentişti tineri, Taylor şi Evans, neîntrecuţi sportivi, mari jucători de cricket şi golf.

Deşi Kennedy nu avu un succes răsunător chiar de la început, clientela i se mări cu timpul şi el se convinse că îi e foarte credincioasă. Era de altfel un foarte bun dentist, foarte sigur de el şi destul de energic. Degetele lui delicate îi aduceau mari servicii, nu menaja niciun efort şi plombele puse de el ţineau foarte mult şi nu scotea niciodată un dinte dacă mai rămăsese şi cea mai mică şansă de-a fi salvat. Foarte sensibil la durerile altuia, lua infinite precauţii şi nu se dădea în lături să întrebuinţeze chiar şi anestezic. Kennedy se ocupa şi cu partea tehnică a lucrărilor sale şi se arătă şi aici un foarte bun meşteşugar. Ajunse până a instaura obiceiul

— Necunoscut până atunci la Est Shilston de a curăţa periodic dinţii clienţilor săi şi făcea asta în mod absolut gratuit.

Toate aceste particularităţi făcură înconjurul oraşului şi căpătă repede faima unui dentist care operează fără a provoca dureri clienţilor săi. Jameson, fire mai iritabilă, arăta o anumită nerăbdare faţă de clienţii săi care făceau "gură pentru nimic"; iar Taylor şi Evans, amândoi tehnicieni foarte buni, operau mult prea repede şi-şi bruscau clienţii, căci sălile lor de aşteptare erau întotdeauna arhipline. Între timp, Kennedy câştiga încetul cu încetul clientela rivalilor săi.

Din cauză că personalitatea lui nu era prea marcantă, începu să se exerseze să-şi întreţină clienţii şi să discute cu ei lucrurile care-i preocupau; la început îi veni foarte greu să lucreze în timpul în care debita cine ştie ce frivolităţi, dar cu timpul se obişnui să-şi adapteze felul de-a vorbi după cultura şi clasa socială a clientului. Învaţă să capete încrederea clienţilor nervoşi, să fie vesel cu unii şi rezervat cu alţii. Lovitura de graţie pe care-o dădu rivalilor săi fu momentul în care se hotărî să frecventeze biserica: Jameson era prezbiterian, iar ceilalţi doi tineri indiferenţi, aşa că nu păzeau cu sfinţenie duminica; Kennedy reuşi să câştige în felul acesta pe preot şi o mare parte din enoriaşii

acestuia.

Kennedy ajunse astfel în vara anului 1914; afacerile îi mergeau mult mai bine, dar era departe de situaţia de primul ordin pe care o câştigă abia mai târziu. Războiul fu pentru el providenţial: în 1916 doi dintre rivalii săi dispăruseră, Taylor fusese ucis, iar Evans rănit într-un accident de avion, incapabil să-şi mai reia consultaţiile.

Kennedy nu se grăbi să îmbrace uniforma, căci afecţiunea lui pulmonară, deşi era de mult vindecată, era un motiv bun pentru a întârzia cât mai mult hotărârea asta Dar opinia publică deveni foarte pretenţioasă, aşa că fu silit şi el să ceară, în 1915, încorporarea într-un corp de artilerie, fiind sigur că nu i se va întâmpla nimic. Îmbrăcă uniforma din pur interes personal; prevedea reacţiile de după război şi-şi dădu seama că un om tânăr ca el ar fi avut de suferit în profesiunea lui dacă n-ar fi fest pe front.

Ştia de asemenea că galoanele de pe umăr îi vor aduce şi o ameliorare a situaţiei sale mondene. Uniforma îi venea de minune - deşi părea încă de pe atunci puţin cam îmbătrânit – dar, foarte îngrijit întotdeauna, avea o înfăţişare sobră şi distinsă. Renunţând la plăcerile capitalei, îşi petrecu toate p-rmisiile la West Shilston, numai din cauză că voia să facă imnresie. Fu de altfel foarte bine primit şi chiar sărbătorit în unele cercuri în care mi avea altă dată succes. Acceptă fără emoţie această nouă situaţie şi, în primăvara anului 1919, iirrdiat după demobilizare, se căsători fără prea mult zgomot cu Est? Ra Ashwell.

Estera, fiica unui proprietar care poseda şi un mic grajd de curse, era nepoata drului Arkwright, cel mai bun medic din regiune; şi frumoasa E ter era o partidă foarte bună, pe care toate mamele o visau pentru băieţii lor; o astfel de căsătorie ar fi fost, cu câţiva ani mai înainte, un adevărat scandal. Dar în momentul căsătoriei sal", situaţia lui Kennedy era foarte bine stabilită; făcu tot ce putu ca să fie numit „Căpitanul Kennedy" până în momentul în care titlul acesta dat unei persoane civile devenise ridicol. Îşi conservă toate relaţiile care i-ar fi putut folosi vreodată. În câţiva ani deveni epitrop.

Li

Rangul său sortai şi situaţia lui profesională merseră mână în mână: Tayjojmuris: 1, Evans (ra infirm, iar Jameson murise şi (i în ultimul timp. Fiind foarte ocupat în anii imediat de după război, Jameson fu silit să-şi ia chiar un ajutor, un tânăr numit Fiddlian, care continuă lucrul singur, după moartea patronului, dar nu cu prea mult succes. În 1919 veni să se instaleze în West Shilston un alt dentist, un anume Harris; dar abia îşi putea câştiga existenţa.

Şi, astfel, Kennedy trecu dintr-o extremă în alta; după ce fusese abia cu câţiva ani mai înainte cel mai tânăr dentist din oraş, acum devenise cel mai bătrân. Fiddlian şi Harris, fiind veniţi după război, erau nişte străini, pe când el, Kenuoriv, aparţinea generaţiei dinaintea războiului. Cu reputaţia lui de dentist excelent, eu situaţia socială aşa de înfloritoare, deveni în curând dentistul la modă din West Shilston; începu să ridice preţul consultaţiilor, fără să se teamă, că-şi pierde clientela. Cabinetul său era şi acum tot în High Street, dar au mai locuia de mult acolo Instalaţia din cabinet şi-o refăcuse complet; chiar şi scara care ducea la etaj fu renovată, iar clienţii erau introduşi de Adams, un fost caporal din bateria condusă de Kennedy. Adams salvase viaţa căpitanului său, care fusese aruncat într-o groapă de obuz în timpul unei foarte critice retrageri (faptul că Kennedy nu văzuse focul decât în epoca aceea nu fu divulgat niciodată).

Puţin timp după căsătoria lor, Tim şi Ester părăsiră oraşul şi se instalară la vreo milă şi jumătate de West Shilston, într-o foarte pitorească locuinţă în stil regina Anna, „Singurătatea", situată în mijlocul pădurii Merton. Locuinţa aceasta, părăsită de mai mulţi ani, era într-o stare foarte proastă, dar extrem de comodă; avea o vastă şi încântătoare grădină, peluze, o grădinărie, livadă, iar în fundul văii în care şerpuia un fiu de apă era o regiune sălbatică, unde vegetaţia creştea după bunul ei plac. Proprietatea aceasta aparţinea socrului lui Kennedy care, cu ocazia căsătoriei fiicei sale, o renovase complet, o modernizase şi o puse la dispoziţia tânărului menaj.

Îi mai dădu Esterei şi o mică rentă personală de 500 de lire p an,

pe care o plăti cu regularitate până! A moartea sa, survenită în 1926. Muri din cauza unei răceli contractate la curse. Edwin Ashwell suferise în ultimul timp pierderi foarte mari cu caii săi de curse; un pur sânge cumpărat la un preţ foarte ridicat se arătase mult mai prejos decât aşteptările stăpânului, încât acesta se simţi obligat să renunţe la el. Situaţia financiară lăsată de tatăl Esterei fu cât se poate de încurcată; după vânzarea tuturor cailor de curse şi după plătirea datoriilor sale, mai rămaseră abia 4.000 de lire, a douăsprezecea parte din cât contaseră moştenitorii. Cum Edwin Ashwell era văduv de şase ani, suma aceasta fu împărţită între Ester şi frate e ei Neddy. Dar, în urma unui acord prin bună înţelegere, Ester dădu partea sa lui Neddy, care-i lăsă în schimb „Singurătatea" ei.

Cum Neddy va juca şi el un rol în povestirea noastră, trebuie să spunem şi despre el câteva cuvinte. Fiu unic şi foarte răsfăţat al familiei, făcu tot ce putu ca să fie dat afară din colegiul de la Harrow; fu trimis apoi la Oxford, de unde plecă nu după mult timp. Şi, astfel, Neddy continuă să trăiască după urma tatălui său; nu că era lipsit de inteligenţă, dar nu-l interesa nimic în afară de caii de curse. Orice tentativă de ani găsi un serviciu eşuând, înţelegătorul Edwin Ashwell îl ţinu pe lângă sine, utilizându-l în grajdurile sale; îi plătea o leafă destul de mare pentru a-şi satisface toate nevoile, dar destul de mică pentru a se învăţa prea cheltuitor. Neddy, în vârstă de 34 ani în epoca aceea, fusese singurul care nu văzuse cu ochi buni căsătoria Esterei. El visase pentru sora lui o partidă strălucită, atât pentru a-şi exploata viitorul cumnat, cât şi pentru a îndepărta pe sora lui de la testamentul tatălui său. Felul său de-a fi îl jigni foarte mult pe Tim; ajunse până acolo încât nici nu luă parte la căsătorie. Mai târziu, cei doi cumnaţi sfârşiră prin a se apropia unul de altul; Tim, cu tactul lui, reuşi să îndepărteze dintre ei orice motiv de neînţelegere, iar Neddy venea din când în când la „Singurătatea". Trebuie recunoscut însă că, spre onoarea lui, îşi iubea sora cu sinceritate şi, partea materială lăsată la o parte, credea că mariajul acesta era nedemn de ea.

T, a moarta iaâslu! SSu, Neddy luă hotărârea să piere în

Artâejriră şi, după şase luni de petreceri la New York! N care timp cheltui toată moştenirea tatălui său, fu angajat ca antrenor la un mare grajd de curse în statul Virgin ia. Era de altfel singurul lucru pe care-l putea face şi scrisorile pe care i le trimitea din când în când Esterei arătau că-i merge destul de bine. Avu la început câteva neplăceri cu birourile de emigraţie dip Statele Unite, daraplană destul de uşor micul conflict, începid prin a cere naturalizarea; fapt care nu-l obliga la nimic. Se lăuda

1 că are foarte mulţi bani şi părea foarte mulţumit de viaţa pe care o ducea.

Tim Kennedy, deşi încercă o mare decepţie văzând că socrul său nu i-a lăsat nimic, nu arătă asta niciodată. Situaţia lui financiară era dintre cele mai înfloritoare, căci clientela i se mărise considerabil. E drept că locuitorii bogaţi din vecinătate, ca de altfel şi o parte din cunoştinţele sale, îşi îngrijeau dantura la Londra. Asta îl jignea profund pe Kennedy; era o adevărată palmă dată vanităţii sale. Nu valora el oare cât toţi dentiştii, capitalei? Dar nu-şi arătă nici de data asta nemulţumirea; dacă cineva îl sfătuia să se instaleze la Londra, el dădea surâzând din cap. Viaţa la ţară îi plăcea foarte mult şi el câştiga destul de mult, aşa că nu mai avea nevoie de nimic. Adams devenise cu timpul un tehnician foarte priceput.

În a treia decadă a secolului, viaţa fu o adevărată plăcere pentru Kennedy. Îşi iubea foarte mult soţia, iar Ei. Ter îl înconjura tot timpul cu o afecţiune plină de solicitudine. Graţioasă, binevoitoare, îşi făcea o adevărată plăcere din a-l feri pe Tim de orice eventuale neplăceri. Iar Tim se întreba de multe ori ce calităţi neştiute de el r atrăseseră aşa de mult ce femeia aceasta minunată; şi răspunsul şi-l da tot el; Ester avusese chiar de la început presimţirea că omul acesta mai mult şters era dotat cu o virilitate excepţională, care-o domina. Ester îl ştia că e foarte, ascuns, plin de rezerve, pe care ea nu le înţelegea prea bine şi nu ignora faptul că, în afara camerei de dormit, Tim era cu totul străin faţă de ea. Dar accepta asta cu o dulce resemnare căci, în ultima analiză, tânăra femeie se simţea fericită cu el; o singură umbră îi

întuneca fericirea asta: faptul că nu putea avea copii.

Era foarte veselă şi vorbea foarte repede; dar, de foarte multe ori, ideile care-i veneau în minte depăşeau capacitatea ei de a le exprima şi atunci se bâlbâia puţin; dar asta adăuga un nou farmec jsersoanei sale. Bâlbâiala asta era amintirea unei copilării în care suferise un şoc. Când era copilă, părinţii ei o trimiseseră să-şi petreacă vacanţa în Pădurea Neagră; trenul în care erau ei abia ajunsese în gara unui mare oraş industrial german, că se produse o uriaşă explozie în apropiere de gară; gara, ca şi trenul lor de altfel, fu distrusă. Familia Ashwell scăpă de la moarte printr-o adevărată minune; dar Ester fu cuprinsă de nişte simptome foarte grave, aşa că trebuiră s-o aducă imediat în Anglia. Îngrijirile care i se dădură îndepărtară pericolul nebuniei, dar fetiţa contractă toate tendinţele caracteristice maladiilor nervoase infantile, mai cu seamă o emotivitate deosebită. La anumite epoci suferea de coşmaruri îngrozitoare, care o lăsau epuizată şi-i luau pofta de mâncare; îi era foarte frică să steanoaptea singură, fapt care, de altfel, ar fi fost şi imprudent.

Foarte multă răbdare din partea părinţilor, o viaţă de ţară sănătoasă, îngrijirile, afectuoase ale unchiului său Harold Arkwright.

— Un neurolog excelent.

— Reuşiră s-o însănătoşească aproape cu totul. Perioadele rele deveniră din ce în ce mai rare şi, trecând de vârsta de 12 ani, Ester deveni aproape un copil normal. Se făcu o fată foarte frumoasă, de o sensibilitate rară şi cu un spirit de observaţie foarte pronunţat.

Admirabilă gospodină şi stăpână blândă, avea darul de a se face foarte iubită de servitori, pe care îi trata cu o binevoitoare familiaritate, care nu-i ştirbeau cu nimic autoritatea. Iar servitorii, la rândul lor, o adorau. Atmosfera „Singurătăţii" era foarte calmă şi atrăgătoare, (prietenii familiei Kennedy erau oricând bine primiţi, chiar şi atunci când stăpânii lipseau de acasă. Ester organiza minunate partide de bridge, de tenis, şi dineuri; era regina tuturor acestor întâlniri, iar Tim îşi juca cu multă discreţie rolul de stăpân al casei, puţin eclipsat de soţia sa. Deşi înainte de 30 de ani nu practicase niciun

fel de sport, devenise în foarte scurt timp un admirabil jucător de crochet, de tenis, şi chiar de bridge. Iar pe d-rul Arkwright începuse să-l bată până şi la şah.

Şi în felul acesta anii se scurseră fără să fie băgaţi în seamă. În oraş se făcuseră foarte puţine schimbări; printre altele, Fiddlian îşi vânduse clientela unui anume Mower. Acest nou confrate fu chiar de la început antipatic lui Kennedy; dar situaţia acestuia era prea bine stabilită, ca să se mai teamă de-o concurenţă serioasă. Tim Kennedy era un om fericit, liniştit şi put ea privi viitorul cu seninătate.

CAP. III

I, l.

I La începutul anului 1934 se iscă o epidemie de pojar prin împrejurimi, şi Ester, care nu avusese pojar în copilărie, fu una dintre primele victime ale epidemiei; şi cum se întâmplă de cele mai multe ori cu persoanele adulte atinse de-o boală specifică copiilor, avu foarte mult de suferit şi-şi reveni cu mare greutate. D-rul Arkwright îi recomandă pentru terminarea convalescenţei o schimbare de aer pe Coasta de Est. Ester primi cu indiferenţă propunerea, dar Tim fu neplăcut impresionat; obişnuindu-se prea mult cu veşnica prezenţă a soţiei sale lângă el, ajunsese că nu se mai putea despărţi de ea; şi în epoca aceea a anului nu-şi putea lăsa clientela, pentru a o însoţi. Încercă să amâne plecarea Esterei până la venirea Vacanţei, dar unchiul Harold fu foarte energic şi Kennedy acceptă un compromis; Ester trebuia să se instaleze pentru o lună la Westbourne, iar el se putea duce s-o vadă în fiecare duminică, cu maşina. Îngrozitoarea întâmplare se produse tocmai în timpul unei vizite de acestea, într-o duminică din luna februarie Spre seară începuse să plouă. Ester şi cu Tim ieşeau de la un concert de la Amiral Park; fiindcă era Iunie foarte multă, mai aşteptară câtva timp aşa că, în momentul în care ieşiră din Park, străzile erau aproape pustii. Ca să ajungă acasă, trebuiau să meargă pe o alee semicirculară, străjuită de vile cochete. Aleea, era bine apărată, aşa că nu-şi dădură seama de puterea vântului, decât când ajunseră pe şosea.

Un vârtej brusc luă pălăria Esterei şi o plantă în gardul viu e pe partea cealaltă a aleii. Ester alergă s-o ia, când observă un camion uriaş care se apropia de ea. Vântul o împiedicase să audă strigătul de alarmă al lui Tim; şovăi un moment, îşi pierdu cumpătul şi se hotărî apoi să se întoarcă din drum. Şi ar fi avut destul timp, dar alunecă pe pavajul lucios; locul acela era cam prost luminat şi şoferul n-o observă decât când o simţi sub roţi… Maşina o duse vreo zece metri şi ea rămas? Nemişcată pe asfalt. Kennedy alergă. Crezu că murise.

Ester petrecu şapte nesfârşite luni într-o rezervă a spitalului din Westbourne. Acolo o transportase imediat după accident şi starea ei ulterioară nu mai permise o noaie deplasare. Rănile erau numeroase şi foarte grave: fractura humerusului drept şi, a tibiek fractur bazei craniului, cor. târziuni po tot corpul ca şi pe faţă…

Faptul că n-a murit a fost o adevărată minune; mai 1 mult de o săptămână fu considerată ca pierdută; iar faptul că i se administrară narcotice şi chiar câteva injecţii cu morfină, arătă cât de gravă îi era situaţia.

Fractura craniului împiedică pe medici să-i îngrijească celelalte fracturi, şi cum bolnava nu putea suporta niciun fel de operaţie, încercă să reducă fracturile prin extensiune. În jurul patului fu construită un fel de schelărie şi de membrele bolnavei fură atârnate tot felul, de greutăţi; durerile pe care le avu de îndurat Ester fură de neînchipuit!

— Metodele acestea dădură rezultate destul de satisfăcătoare în privinţa tibiei; dar muşchii fiind aproape atrofiaţi în timpul lungii aşteptări, succesul fu numai relativ; doctorii contau foarte mult pe masajele; ulterioară, pentru a ameliora starea bolnavei. Fractura humerusului era însă refractară, oasele nemaiputându-se suda din cauză că erau prea mărunt sfărâmate; pentru a i se salva braţul, fu nevoie ca oasele să fie susţinute de o bandă de metal.

Dar şi soluţia asta era incompletă. Ester putea face o septicemie, Căci extensiunea la care fusese supusă îi făcuse numeroase răni destul ţde serioase. Kennedy se sfătui cu Unchiul Harold şi alese soluţia cea

mai îndrăzneaţă. Operaţia reuşi, dar septicemia se declară chiar mult mai puternică decât se aşteptau medicii; timp de câteva luni braţul bolnavei fu ciuruit de abcese, iar oasele întârziau să se sudeze, banda metalică neputând fi. Ridicată decât în luna august. O lună mai târziu Ester fu. Transportată într-o luxoasă clinică particulară din Wetbourne, unde mai stătu două luni pentru a-şi recăpăta forţele.

La sfârşitul lui noiembrie fu adusă la… Singurătatea" şi Ester deveni obiectul îngrijirilor şi milei tuturor cunoscuţilor ei. Cât timp fusese la spital i se ascunsese adevărul în privinţa stării ei dar, din clipa în care fu adusă a? Aşa, *fa* pricepu totul; piciorul drept, puţin încovoiat, o va thliea să şchioapete puţin tot restul vieţii; braţul drept «chilodit şi cotul complet anchilozat, faţa încadrată de un păr prea de timpuriu alb, ridurile care-i brăzdau din bevug faţa ei aşa de frumoasă şi de tânără numai cu câteva luni mai înainte, la care se mai adăuga şi nasul uşr. R desfigurat şi buza de sus distrusă; acesta era tristul bilanţ al ultimelor luni petrecute în spital. Cu ajutorul chirurgiei estetice, mai putea spera, la o oarecare ameliorare, dar frumuseţea i se dusese pentru totdeauna.

Suferinţele prin care trecuse mai aveau şi alte consecinţe: În primul rând o îngrozitoare obsesie a catastrofei pe care o suportase şi, deşi starea ei nervoasă se îmbunătăţea în timpul zilei, noaptea suferea din nou de coşmarurile care-i tulburaseră copilăria. La început coşmarurile aveau forma unor treziri bruşte; se scula cu palpitaţii, acoperită de-o sudoare rece; dar pe măsură ce, forţele îi reveneau, coşmarurile luau forme mai grave şi mult mai periculoase. Infirmiera care stătea zi şi noapte lângă ei o stăpânea din ce în ce mai greu. Harold Arkwright, în afară de unele calmante tari pe care i le prescrise, nu mai putu face nimic pentru nepoata sa. Îl sfătui pe Tini săvşe adreseze unui psihiatru; în privinţa sănătăţii fizice a Esterei, bătrânul se arătă însă cât se po iţe de satisfăcut, pster devenise morocănoasă şi foarte iritabilă; decăderea sa psihică o chinuia foarte mult, dar forţele fizice îi reveneau cu mare repeziciune şi unchiul Haroad era sigur că coşmarurile erau trecătoare şi o agravare a stării ei nervoase era

aproape imposibilă.

Ce se întâmplă cu Tim Kennedy. În timpul acesta? Populaţia din West Shilston îl plângea tot aşa de mult ca şi pe Ester, îşi suporta nenorocirea cu un curaj admirabil, nu se lamenta niciodată şi o înconjurase pe Ester cu multă dragoste. În timpul şederii sale la spitalul Westbourne, se dusese în fiecare zi cu maşina s-o vadă şi petrece ore întregi la căpătâiul ei; de multe ori zorii zilei îl găseau acolo. Nu se plângea prietenilor niciodată, ba evita orice discuţie cu privire la nenorocirea soţiei sale; fixând însă în vedere caracterul său închis, se pot imagina cu uşurinţă crizele de disperare, prin care trecea.

Într-adevăr, Kennedy suferea foarte mult, dar pentru motive cu totul deosebite decât acelea care s-ar fi crezut. Era un om incapabil să resimtă durerile aproapelui; numai durerile sale îl impresionau. Sigur, era foarte nefericit pentru soarta srţi. I sale, dar cu atât mai nefericit era. Pentru propria lui soartă! Viaţa sexuală regulată îi devenise aproape indispensabilă; îi era imposibil să se lipsească de asta, iar aventurile trecătoare îl dezgustau.

Când i se spuse că Ester era în afară de orice primejdie, sperase că va fi pentru el ceea ce fusese până atunci; că într-o bună zi va fi iarăşi femeia frumoasă şi sănătoasă pe ea; – o iubea. Cât timp fu convins de asta, stătu cu uşurinţă la căpătâiul ei până în zori, căci era sigur că prezenţa lui la patul bolnavei îi va accelera vindecarea. Dar când îşi dădu seama că Ester nu va mai fi decât umbra celei care fusese, dispoziţia lui se schimbă imediat; dragostea pe care avusese pentru trupul frumos al soţiei sale se schimbă într-un dezgust profund. Avea oroare de diformitatea trupului ei; oroare care crescu în momentul în car pricepu că Esitfir, după revenirea ei la „Singurătatea”, sperase că într-o bună zi relaţiile dintre ei doi se vor normaliză.

Şi astfel că, în plină maturitate şi cu un temperament arzător ca al lui, Tim Kennedy se văzu silit să ducă o viaţă de eremit: Nu dădu însă pe faţă nimic din chinurile lui intime şi purtarea lui faţă de Ester nu se schimbă cu nimic; dar refularea devenea din ce în ce mai grea şi, dacă dorea să revină la liniştea lui. Dinainte, trebuia să-şi schimbe cu totul

felul de viaţă.

CAP. IV

Într-o frumoasă dimineaţă de mai, Tim Kennedy se trezi devreme, îşi făcu toaleta cu grija lui obişnuită şi coborî în grădină. Iarba era încă plină de rouă. Respiră cu poftă aerul curat şi plin de efluviile primăverii şi începu să arunce păsărilor bucăţi mici de pâine, pe care le luase din sufragerie. Păsările se aruncară asupra acestui festin nesperat;» Kennedy arunca firimiturile în ce în ce mai aproape de el; o vrabie mai îndrăzneaţă veni să ciugulească chiar din mâna lui.

Un miros de slănină prăjită începu să-i gâdile nările şi el se îndreptă numaidecât spre sufragerie; simţea o mulţumire pe care n-o mai încercase de luni întregi.

Ester şi infirmiera erau la masă. Infirmiera era o tânără grasă, cu înfăţişarea tipică a meseriei, care adoptase faţă de Tim o atitudine maternă şi protectoare. O detesta din toată inima, dar îi surâdea afectuos de câte ori o întâlnes. Observând că Ester petrecuse o noapte rea, se abţinu s-o mai întrebe ceva; îi sărută însă mina galant. Apoi se aşează la masă.

— Nu crezi c-ar fi bine să organizăm o partidă di tenis sâmbăta viitoare? întrebă el, desfăcându-şi şervetul.

De mulţi ani luaseră obiceiul c'a deschidă sezonul sporturilor la West Shilston, invitând o duzină de prieteni în o partidă de tenis. Vorbea cu ei mult mai înainte de asta şi aşteptau cu toţii cu multă plăcere ziua fixată. Anul acesta un vorbise încă nimic cu Est? R despre aceasta şi el ştia foarte bine că se aventura pe un domeniu periculos.

Ester ridică repede capul; deşi ştia că va veni şi clipa asta, nu-şi pregătise încă răspunsul, dar instinctul ei de conservare o sfătuia să reziste.

— Oh, Tim, anul ăsta nu!

El răspunse printr-o privire plină de surpriză.

— De ce nu anul acesta?

— Nu ştiu… dar cred că n-am curajul să suport!

— Ah 1

Atenţia lui Kennedy se conrentră asupra omletei; mânca încet şi mesteca cu răbdfere. După ce termină d mâncat, deschise ziarul şi se cufundă în lectura lui până la terminarea mesei. Nu renunţase deloc la ideea lui, dar aştepta plecarea infirmierei pentru a relua subiectul.

— Cum, dragă, vorbeşti serios, când spui că nu vrei să organizăm reuniunea de tenis anul acesta?

Ester ezită un moment, răsucind colţul şervetului.

— Ar trebui să în ei egi şi (tu ceea ce simt, spuse ea în cele din urmă.

Tim începu să-şi umple pipa.

— Nu e prea gentil din partea ta, Ester. A fo': „vreun moment în care să nu fiu drăguţ cu tine?

— Nu, Tim, dar nu-i asta…

— Înţeleg foarte bine, draga mea… A venit însă timpul să discutăm mai multe. E absolut necesar să alegi dintre aceste două alternative: sau te zăvoreşti aici fără să vezi pe nimeni) ceea ce nu-i deloc indicat pentru sta1

Rea ta, sau începi să revii la viaţa mai dinainte. Cred că nu vrei să ne nenorocim amândoi.

Ea îi evită privirea.

— Altă dată îţi ajungeam numai eu, Tim!

Sentimentele mele faţă ţie tine nu s-au schimbat deloc, dar aş vrea să ieşi din starea asta de izolare în care te complaci. Nu trebuie să te dai Mtută, Ester. Unchiul Harold îţi va spune şi el acelaşi lucru.

— Dar primesc foarte multe vizite. Tim dra a, nu poţi spune1 că trăiesc ca într-o mănăstire… D u… tenisul!

— Ştiu foarte bine la ce te gândeşti…

Se ridică şi-i cuprinse talia cu braţul:

— … că vei fi obligată să stai pe scaun şi să te uiţi la ei cum joacă; dar sunt sigur că la anul îi vei bate I

Ea se uită la el mâniog sa.

— Nu mai vorbi aşa, Tim; ştii foarte bine că nu voi mai juca niciodată.

— Eşti ţin copil râu, dacă mai vorbeşti aşa. Eşti crea curajoasă, aşa că trebuie să te aperi… Am rămas înţeleşi; pe sâmbătă 1

Ea făcu un gest de resemnare.

— Bine, Tim; ai dreptate, nu trebuie să fiu egoistă.

Tim se aşează lângă fereastră şki scoase creionul şi un carnet din buzunar;

— Să vedem… mai întâi Herold şi familia Doughty, fondatorii clubului… apoi Cox… dar cum nevastă-sa lipseşte trebuie să mai invităm pe cineva; sunt de părere să invităm pentru el o parteneră mai tânără.

— Ce-ai spune de dl. Mower? întrebă Ester.

Kennedy se încruntă;

— Mower… nu ştiu… nici nu-l cunoaştem bine.

— Doughty îl simpatizează foarte mult şi-apoi nici nu i-am întors măcar vizita. Ştiu că/ne-au împiedicat de la asta evenimentele… dar cred că e foarte potrivit să-l invităm, e unul din confraţii tăi, doar, şi nu vreau să se creadă că-l consideri drept un rival ţinându-l la distanţă.

— Un rival! Ce idee!…

Kennedy rămase câtva timp pe gânduri, apoi cedă;

— Bine dragă dacă-ţi face plăcere! L-am înscris. Mi se pare însă că elementul feminin e în minoritate r i

— N-o invităm şi pe „Phyllis Grantley?

— Exact, ar putea fi o excelentă parteneră pentru Mower, dar trebuie să mai invităm pe cineva pentru Cox… am găsit; d-na Shepherd!

— Femeia asta s-a instalat la Maybank?

— Da.

— E văduvă, nu?

— Nu sunt sigur. A venit la mine zilele trecute la o consultaţie şi mi-a făcut o impresie foarte frumoasă; cred că-ţi va place şi ţie.

— E drăguţă?

Kennedy începu să se râdă.

— N-am remarcat nimic extraordinar; atâta doar că are o dantură excepţională. E înaltă şi brună… mi se pare… dar nu-mi amintesc ce fel de ochi are.

— *L* Bine, invit-o dacă vrei!

— Cu ea suntem exact şapte… cât trebuie.

Kennedy închise carnetul şi să uită la ceas.

— … nouă fără un sfert… trebuie să plec. Le voi da câte-un telefon în dimineaţa asta.

— „– v

2.

Afirmând că nu-şi aminteşte culoarea ochilor Alinai Shepherd, Tim Kennedy minţea cu neruşinare: ochii ei erau de un albastru aşa de intens încât privirea lor nu putea fi susţipută cu uşurinţă. Remarcase de altfel şi caldă coloraţie a tenului ei, conturul perfect al buzelor ei pline, corpul armonios şi musculos, ca şi mişcările ei suple; avea fără îndoială un pic de sânge spaniol în vine… şi nu trecuse de 32 de ani… avea exact vârsta care trebuia 1

Minciuna cu privire la ochii d-nei Shepherd nu era însă singura pe care o spusese Tim Kennedy în dimineaţa aceea. Până joia trecută nu se gândise nicio clipă la reuniunea de tenis; ci abia sâmbătă îşi dădu seama că reuniunea aceasta era bingura ocazie în care ar fi putut intra în raporturi de prietenie cu tânăra femeie. Şi trebuia să acţioneze cât mai repede plosibil –, Alma Shepherd venise joia trecută la el să-i spună căîşi spărsese un dinte în timp ce mânca un „osso buco" într-un restaurant din Soho cu câteva săptămâni mai înainte; şi că de atunci avea o uşoară dar persistentă durere de gingie; dar Kennedy îşi dăduse seama că dintele i se vindeca în cel mult două şedinţe. două şedinţă avea loc chiar în ziua aceea, marţi, şi Tim presimţea că nu va mai avea ocazia să se întâlnească cu ea.

Tim îşi lăsă maşina la garajul lui obişnuit şi merse câtva timp pe jos pe High Street, salutând cu jovialitate în dreapta şi în stânga. Era ora nouă şi cinpi minute… Întârziase cu cinci minute; dar primul client venea abia la ora nouă şi jumătate. Lui Kennedy îi plăcea însă să vină

mai devreme, să-şi aleagă el singur instrumentele şi să le plasez? La îndemână. Era puţin cam nervos; Alma Shepherdfera a doua clientă din ziua aceea; trebuia să vină la ora zece, Nu avea obiceiul să transforme în relaţii mondene raporturile lui pur profesionale… mai ales într-un timp aşa de scurt. Noroc însă că Ester nu-i puşc-e prea multe întrebări, deşi devenise mult mai circumspectă după accident. Tim se gândea dacă d-na Shepherd va primi invitaţia… dacă va vorbi prietenos cu el, şi anume ce!

Trecu prin faţa florăriei şi urcă. Adams ştergea tocmai rampa scării. Servitorul stătea şi el la „Singurătatea", dar venea în fiecare zi cu-bicicleta mult mai înainte d – eft Kennedy şi făcea curat în cabinet. Îl salută pe Kennedy cu ţin ton plin de servilitate. Era un om de talie mijlov de subţire, foarte brun, cu sprâncenele mereu încruntate, cu o înfăţişare milităroasă foarte politico? Cu superiorii, rece cu străinii şi plin de afecţiune faţă de oamenii de categoria lui. Era un mare jucător de biliard şi repurtase succese răsunătoare la cârciuma „Goose Quill". Părea însă că nu se interesează decât de serviciul său. În afară de masă şi casă mai primea şi 25 de şilingi pe săptămână, căci servea şi ca valet la „Singurătatea".

Kennedy nu-l simpatiza în mod deosebit pe omul acesta şi nici nu-şi mai amintea bine de momentul în care acesta îi salvase viaţa pe câmpul de luptă; totuşi, când Adams îl acostă pe strada mare din West Shilston, îşi aminti imediat de ei; un mic caporal foarte. Îndemânatic, dispus să-şi servească şefii în orice împrejurare. Kennody nu regretase niciodată că-l luase în serviciul său, deşi fostul caporal avea obiceiul să-şi însuşească din când în când câte ceva; în privinţa banilor era însă de-o cinstJ ireproşabilă.

Îi răspunse vesel:

— Frumoasă dimineaţă, Adams!

Cu dârpa de praf în mână, servitorul luă poziţie de drepţi.

— Da, d-le, o adevărată dimineaţă de primăvară!

Kennedy intră şi-şi puse halatul alb.

— Pe cine avem astăzi? întrebă* el, când Adams veni în cabinfet.

— Pg tânărul Jphnson la ora nouă şi jumătate, pe d-na Shepherd la zele, pe (11. Ross la zece şi un sf? Rt şi pe d-na Leeming la zece şi jumătate.

— Bine…

Începu să-şi spele mâinile în dosul paravanului chinezesc. Cum de putuse face prostia să-i fixeze o asemenea oră lui Ross? îşi aminti apoi imediat scena era foarte grăbit, când primise telefonul acestuia, deschise repede carnetul şi, văzând „liber" între zece şi zece jumătate, îl înscrisese pe el la zece şi un sfert, fără să se mai uite cine vine după el.

— Asta e tot pentru dimineaţa asta?

— D-na Truelove vine la douăsprezece şi jumătate cu infirmierul pentru anestezie.

Kenjnedy lua întotdeauna câte-un infirmier de câte ori avea nevoie, să anestezieze, căci aşa procedau şi cei mai buni dentişti din Londra.

— Da… dar cred că dl. Ross va trebui să mai aştepte puţin… mă scuzi tu… căci voi avea mai mult de lucru la ¡d-na Shepherd…

— Da, d-le.

Kennedy inspectă cu privirea cabinetul şi păru satisfăcut. Pereţii erau tapisaţi cu hârtie de un ton neutru* odihnitoriar cele două gravuri frumos încadrate erau de cea mai bună calitate. O masă de acajou pe care erau aşezate câteva obiecte de fildeş sculptat, un birou tot de acajou cu un fotoliu turnat, un paravan chinezesc în negru şi auriu şi, bineînţeles, seşunul de dentist şi aparatele trebuitoare meseriei sale. Un vitraliu modern, viu colorat împodobea panoul interior al ferestrei din faţa fotoliului; vitraliu! Acesta reprezenta un animal apocaliptic care avea darul să tragă ca un magnet privirea bolnavilor şi astfel sarcina lui Tim devenea mult mai uşoară.

— Câteva flori n-ar face rău pe masa asta, Adams, spuse, am văzut nişte narcise foarte frumoase la florăria de jos; dii-te şi cumpără un buchet.

— Da, d-le. Şi unde să le pun?

— Aici pe masă, în vasul albastru din sala de aştept\tare… dar ai grijă să-l ştergi bine.

Adams coborî şi Kennedy trecu în sala de aşteptai?. Şi aici totul era în Perfectă ordine; luă Times şi se uită distrat la el, apoi îl împături cu multă grijă.

Când reveni în cabinet, găsi florile pe masă; Adams nu avea un simţ estetic prea dezvoltat şi Kennedy le aranjă din nou.

În momentul acela sună soneria. După câteva secunde, Adams introduse pe tânărul Johnson care-şi rupsesp un dinte în timpul un? I bătăi cu colegii la şcoală. Era un băiat voinic de vreo unsprezece ani, cu părul ca-o perie; foarte îndrăzneţ de obicei, avea o figură plină de teamă.

— Ei bine. Bobby, iată o plăcere neaşteptată pentru mine. Ce s-a întâmplat?

— Nimica toată; un pumn şi gata!

— Atunci a fost o bătaie în toată regula…

Kennedy examină dintele rupt; trebuie scos.

— Dragă Bobby, trebuie să-l scoatem. Când vei mai creşte puţin, îţi vom pune unul complet nou.

— Şi n-o să mă doară?

— Numai puţin!”

Luă cleştele.

— … şi acum… nu mai mi «ca… Puţină răbdare… gata!

În ochii băiatului anăru «eră lacrimi; dar nu scoase nici lin siine-l. Căci era o (fire foarte mândră.

— Şi… Îmi voi putea pune alt dinte?

— Sigur!

Kennedy luă cu cleşt le bucata ertrasă şi i-o arătă: băiatul scoase din buzunar şi cealaltă bucată şi le lipi rj un aer visător.

— Vrei să le cimentez? V

— Oh, ar fi minunat!

— Mai ales că va fi o scuză foarte bună pentru întârzierea de la şcoală, nu?

— Am chiar latina şi n-o pot suferi… şi-apoi nici. Nurtii-am pregătit lecţia…

Kennedy lipi cele două bucăţi, le cimentă şi le lustrui.

— Iată, acuma nu se mai vede nicio diferenţă. Nu te juca cu el imediat, căci cimentul trebuie să se usuce mai întâi: /

— Oh, minunat! Mulţumesc, d-lel A

Băiatul plecă încântafe. Puţin după asta soneria sună din nou şi Kennedy trecu după paravan să-şi spele din nou mâinile.

Intră Adams.

— A venit d-na Shepherd, d-le!

— Să intre imediat.

Les/în întâmpinarea femeii cu buna lui dispoziţie obişnuită.

— Am întârziat? întrebă ea prietenoasă.

— Deloc; –

— Îi ajămă să-şi scoată fulgarinul şi observă cu multă plăcere că Alma se Îmbrăca cu un gust impecabil; avea un aer strălucitor şi părea mult mamânără.

— Ce timp frumos, spuse. Şi-ţi dă un chef nebun de plimbare… oh, dar ce narcise superbe!

— Servitorul meu le-a cules din grădină, minţi fără ruşine Kennedy. Narcisele bătute au reuşit foarte bine anul acesta; am văzut la florăria de jos tot aşa de frumoase ca şi acestea.

— Nu cred. Priveşte ce frăgezime, spuse Alma plecându-se să le miroase.

Idiotul acesta a cules prea multe pentru un singur vas, aş fi încântat dacă ai vrea să iei câtpra…

— Oh, mulţumesc! Dar sunt în drum spre Londra; pot pune câteva în vasul din maşină, îmi plac aşa de mult florile în maşină!…

Londra? În maşină? Kennedy se simţea din ce în ce mai impresionat". Îşi instala clienta pe fotoliu şi se apucă de lucru. Ridică pansamentul provizoriu, prepară compoziţia pe placa de sticlă, apoi începu plombarea. Lucra încet, în dorinţa/le-a face un lucru desăvârşit, dar şi de-a prelnugi şederea Almei în cabinet; în timpul acesta vortwa

cri multă volubilitate. Şi mm florile erau un subiect frumos, începu să-şi laude grădina.

Alma suspină.

— Te invidiez din toată inima, la „Maybank" n—; în decât o grădină foarte mică.

— D3 r poate fi foarte agreabilă.

— Sigur I Mi se pare că am trecut prin faţa proprietăţii dumitale; e în mijlocul pădurii, nu-i aşa?

— Exact; coborî *pe* drumul care merge spre stângă, chiar în faţa fermei Gate; e un drum cam rău, e drept. Casa noastră, „Singurătatea", e la vreo trei sferturi de milă mai jos... au mai rămas în faţa *ei* două coloane dintr-un gard mai vechi.

— Dar le-am văzut, trebuie să fie foarte frumos acolo

— Ar trebui să vii la noi într-o zi... Joci ienis, d-nă Shepherd?

— Oh: ador tenisul, deşi n-am mai jucăuşerâos în ultimii ani... „*t*

— Am organizat o partidă între prieteni pentru sâmbătă după-amiază. Aş fi foarte fericit dacă te-ar putea cunoaşte şi soţia mea. Nu vrei să vii şi dumneata?

Întrebarea fusese pusă cât se poate de natural. Tim aşteptă răspunsul au suflatul la gură.

— Aş fi încântată... dar din nenorocire nu sunt liberă sâmbătă după-amiază. I-am promis Phyllisei Grantley s-o duc la Westbourne.

— Păcat, dar am putea face un mic aranjament; Phv

11 is e una dintre prietenele noastre şi e şi ea invitată. Îi pot telefona... cu condiţia, bineînţeles, că vrei să vii la „Singurătatea".

— Dar sigur! mai ales că putem merge la Westbourne în oricare altă zi!

— Perfect... acuma strânge te rog asta între dinţi.

Ea ascultă surâzând-a.

— Nicio jenă?

— Absolut nimic. *F*

— Eram sigur... dar, fiindcă tot eşti aici, să facem un examen complet al gurii... Ştii că dantura dumitale e „una dintre cele mai

frumoase danturi pe care le-am văzut» până acuma?

— N-am avut niciodată neplăceri din cauza dinţilor şi dumneata eşti primul dentist de care am avut nevoie până acuma!

— Ce şansă pe dumneata că n-ai căzut până acuma în ghearele nici unuia dintre noi, iar acuma nu mai am nici eu nicio scuză să te mai ţin într-ale mele. E într-adevăr o mare fericire pentru dumneata…

O ajută să coboare de pe scaun.

— … aş vrea să telefonez Phyllisei dacă vrei să mă aştepţi câtpra secunde, ai putea avea rezultatul imediat.

— Să nu întârzii!

— Nu, deloc I

Luă receptorul şi după câteva momente se întoarse vesel spre Alma.

— S-a făcut! spuse.

— Perfect! Mulţumesc, eşti foarte amabil.

— Voi fi foarte încântat. Să te revăd. Vom fi şase sau şapte… Soţia mea nu poate încă juca, căci a fost victima u «ui recent accident.

— Da, am auzit vorbindu-se de asta…

Evocarea dramei cerea un moment de tăcere.

— Va fi foarte mulţumită să te cunoască, d-nă Shepherd!

— Şi eu de asemeni, spuse femeia, întinzându-i mina.

— Nu uita narcisele…

Kennedy alese câteva dintre cele mai frumoase.

— … cozile sunt cam lungi pentru vasul din maşină. Să le aranjăm puţin.

Luă un cuţitaş şi ajustă cozilei

— Dumneata te gândeşti la toate.

El surâse.

— Un lucru de nimica; sper că vei petrece o zi minunată la Londra!

— Curse prin magazine, nimic altceva. Atunci… pe sâmbătă.

— Pe sâmbătă 1

O conduse până la vestibul şi se întoarse în cabinet cu sufletul

plin de-o bucurie imensă.

CAP. V

Sâmbătă, în primele ore ale dimineţii Ester avu un coşmar îngrozitor; părea că e într-o alee îngustă la marginea căreia zăreşte deodată un arbore uriaş gata să cadă; trecătorii încep să strige ca s-o avertizeze, ea îi aude, ştie că arborele va cădea peste ea, dar nu se poate mişca din loc. Trebuie să fugă, să fugă încotro vede cu ochii; dar întâlneşte un obstacol… trebuie să-l dea la o parte cu orice preţ., să-l dea la o parte.).

Nursa care dormea alături cu uşa deschisă se trezeşte şi-o găseşte jos, la picioarele patului pe care a reuşit să-l dea chiar la o parte. Ester are mâinile zgâriate…

Tim, care se urcă după micul dejun în camera ei, ia toată întâmplarea ca un lucru de nimic.

— Asta e din cauza fripturii de aseară; trebuie să măpânci lucruri mai uşoare, spuse.

Ester, mult m-au. Nervoasă ca de obicei, nu-şi mai aminteşte decât foarte puţin de coşmar; imediat e – o trezise nursa şi-o urcase în pat, adormise ca un copil. În ultimul timp, mânca foarte bine seara, căci începuse să se simtă foarte bine şi avea poftă de mâncare.

— Cred că e imprudent că mă laşi să dorm singură, Tim, dacă sunt capabilă de-asemenea excentricităţi!

— Să punem un pat în cameră şi să doarmă nursa cu tine, dacă vrei.

Faţa Esterei se întunecă.

— Nu vreau să mă culc cu ea; e o fată stupidă şi mă face şi mai bolnavă decât sunt. *Y*

Tim se făcu că nu înţelege aluzia.

— S-o schimbăm atunci!

Ea făcu un gest de nerăbdare. 1.

— Tot nurse… m-am săturat! Nu mai vreau să văd nicio nursă lângă mine; nu fac decât să-mi amintească… Ascultă Tim, cred c-ai put a farp şi tu pansamentul braţului meu, nu-l schimb decât r dită sau de

două ori pe săptămână, şi am putea să ne dispensăm de nurse!

El dădu din cap surâzând.

— Să ne mai gândin, dragă. Poate mai târziu, chiar acuma nu cred că e chiar aşa de prudent… stai şi te odihneşte, Ester… să nu te dai jos din pat înainte de masă; vreau să fi în formă la recepţia de după-prânz!

— Recepţia… trebuie să aibă loc numaidecât, Tim?

— Cred că nu vrei – să le telefonez acuma câin nou să nu mai vină, numai din cauză că ai avut astă-noapte un coşmar 1

— Nu, sigur. Dar nu ştiu încă dacă wi putea suporta.

El se gândi un moment.

— Nu trebuie să stai până la sfârşit. După ceai te urci la tine, iar eu mă voi ocupa singur de musafiri.

În momentul acela, intră tocmai nursa.

— Copil rău ce eşti, ştii prea bine că nu trebuie să rămâi prea mult în camera asta. Fugi repede 1

Keimedy ascultă cu surâsul pe buze.

Afară de o mică tensiune la început, reuniunea de tenis fu un/adevărat succes.

Fiecare invitat arătă mai multă prietenie decât de obicei soţilor Kennedy, dar nu vorbiră niciodată de accidentul Esterei. Numai generalul Doughty, un omuleţ îndesat, care făcuse – minuni de vitejie pe elţnpul de luptă, dar care fugea după ce ieşise* la pensie de spectacolele penibile, se simţi pesemne) preaj încălzit de soarele de primăvară, că luă la un moment dat pe Kennedy deoparte şi-i şopti:

— N-am avut încă ocazia să-ţi spun că am luat parte la durerea dumitale, Kennedy! E oribil… oribil…

Asta fu însă singura aluzie la accident. În restul timpului, o atmosferă de veselie. Alma, care venise puţin mai târziu cu Phyllis, în eleganta ei maşină, provocă la început puţină curiozitate. D-na Doughty o privi cam oieziş, ca şi cum ar fi avut să-i reproşeze cine ştie cp purtare uşuratică, iar Lawrence Cox se uita1 la ea cu infinită

admiraţie, exact pentru acelaşi motiv. Dar Alma, graţioasă şi surâzătoare, dădu dovadă de atâta discretă rezervă, încât şi temerile şi speranţele fură spulberate în vânt. Ea se aşează lângă Ester care, spre mrea ei surpriză, observă că simte o reală plăcere să stea de vorbă cu noua ei prietenă.

La ora trei Mower nu venise incas se organiză imediat o partidă de „dublu" la care Kennedy, în calitatea lui de stăpân al casei, d-na Doughty, care suferea de reumatism, şi unchiul Harold, care nu putea suferi căldura soarelui, nu luară parte. Puţin mai târziu însă apăru şi blondul Mower, in short şi bluză multicoloră; venirea lui provoc; o adevărată senzaţie.

— Sunt nenorocit că am fost nevoit să irttârzii, spuse. V Am avut un client care m-a ţinut mai mult decât prevăzusem; m-am dus la masă abia acum o oră.

Atitudinea asta a omului care lucrează mult îi displaci lui Kennedy care era foarte puţin dispus să-l creadă. Da: unchiul Harold avea rolul de arbitru, d-na Doughty vorbea cu Ester, aşa că el era obligat să-şi întreţină invitatul. Mower, care se simţea puţin cam prost că nu ia parte la joc, lovea cu racheta pe masă; iar Kennedy avea şi ei preocupările lui. Aşa că tăcură. Din când în când doar. Mower scotea câte-o exclamaţie relativ la mişcările îi cătorilor.

Kennedy, mai puţin exuberant, nu urmărea prea atent partida, ci se uita numai la Alma; eleganţa capului ei. Brunuţ auriu al braţelor care contrasta aşa de plăcut ci: albul rochiei, mişcările trupului ei suplu şi muşchiulos… Fusese sedus întotdeauna de spectacolul unei femei care joacă tenis cu eleganţă şi îndemânare; şi Alma îi amintea în mod dureros de Ester, aşa cum fusese numai cu câţiva ani mai înainte; Alma era însă mult mai graţioasă şi mult mai competentă. Partida fu redusă în curând la un adevărat duel între ea şi Lawrence Cox, un om înalt, agil, carr juca cu multă îndemânare, dar fără niciun pic de fineţe: dar ea fu la înălţime şi până la urmă câştigă.

— D-na Shepherd e o jucătoare de primul rang, spuse Mower. Aş vrea să fac un simplu cu ea.

Dar Kennedy, care nu se grăbea deloc să-i facă pe plac musafirului, organiză o nouă partidă de dublu. Dar din cauza căldurii, jucătorii opuseră puţină rezistenţă. AU

Ţ mă, tot aşa de proaspătă? A la început, nu vru să atragă atenţia asupra superiorităţii ei şi refuză să joace înainte ca să-şi fi făcut fiecare dintre invitaţi turul. Partida se organiză între Kennedy şi Arkwright contra lui Mower şi d-na Doughty; aceasta din urmă pusese condiţia să nu „servească". Mower acceptă cu plăcere condiţia jocul său pretenţios îl exasperă pe Kennedy; dar poza lui Mower-se baza pe o amănunţită ştiinţă a jocului şi, după o luptă crâncenă cu Kennedy, câştigă destul de repede.

Ceaiul fu servit pe peluză; se strânseră cu toţii în jurul mesei. Kennedy trebui să-i observe pe fiecare, aşa că nu-şi putu concentra atenţia numai asupra unei singure persoane cum ar fi dorit. Invitaţii se aşezară în grupe de câte doi: d-rul Arkwright cu d-na Doughty, Mower cu Alma, generalul Doughty cu Lawrence Cox. Kennedy, amabil şi surâzător, trecea de la un grup la altul, luând parte la conversaţie mai mult din zbor; primul grup vorbea despre boli, al doilea despre tenis şi al treilea dezbătea problemele coloniale.

Kennedy veni. În cele din urmă să se aşeze lângă Ester şi Phyllis şi fu foarte surprins de înfăţişarea vioaie a soţiei sale; profeţia sa făcută fără niciun pic de sinceritate se realizase; distracţia îi făcea foarte bine Esterei. Stând în dosul fotoliului ei, puţin plecat spre ea, încarnă pentru câteva clipe devotamentul conjugal.

— Nu vrei să te duci sus, draga mea? întrebă. Nu trebuie să te istoveşti.

— Nu sunt obosită deloc, Tim, şi mă distrez foarte binel –

— Atunci e minunat.

Nu mai insistă…

Jucătorii se întoarseră la tenis şi partidele ce urmară fură jucate cu mult mai multă animaţie. Kennedy găsi momentul potrivit ca să-l îndepărteze pe Mowşr. Se apropie de el şi-l luă cu prietenie de braţ.

— Nu pari obosit deloc, d-le Mower! De ce nu. S-ar măsura

atunci şi aşii masculini? Nu eşti dispus să faci o partidă cu Cox?

— Kennedy era destul de perspicace ca să-şi dea seamă că Mower îl consideră pe Eox ca pe un jucător de al doilea rang şi nu va putea rezista să nu-şi arate superioritatea. Iar Cox, mereu, gata să înfrunte o partidă grea, fără să-şi facă însă prea multe iluzii despre talentul lui, acceptă imediat provocarea.

Calculul fu excelent căci Alma, care stătea iarăşi de vorbă cu Mower, se pomeni părăsită. Kennedy veni sora că cu un surâs dezarmant, i

— Am organizat partida asta în mod expres, spuse. Altfel dl. Mower te monopolizează toaltă după-amiaza. Lasă-mă să-ţi arăt grădina… ştiu că-ţi plac foarte mult florile. 1 1

Traversară peluza şi Kennedy o conduse pe Alma spre lac şi-i arătă cele trei insule botezate „Cea de sus", „Cea de jos", şi „Insula şoarecilor de apă", explicându-i că numai cea dintâi era frumpasă. Insula de jos era plină de furnici roşii iar cealaltă, cu o vegetaţie prea bogată. Înconjurară lacul şi ajunseră la un mic râu chiar la marginea pădurii; pe marginea râului erau o puzderie de brânduşe de primăvară, ghiocei şi toporaşi.

— Aici lăsăm natura în largul ei, explică el.

Dinf-olo de pădure, undele râului deveniseră din Tiou strălucitoare; o peluză în pantă dulce se urca spre casă în cealaltă parte. Trecură peste un pod rustic.

— Aici e grădina de trandafiri; deşi e încă sezonul lor, sper că vara asta vom avea un an bun… Îmi plac foarte mult trandafirii, nu cei bătuţi, căci culoarea fără parfum nu are nicio atracţie pentru mine.

— Ce grădină minunată! Se extazie Alma.

— Un loc minunat pentru creşterea unui copil.

— Da!

Kennedy suspină.

— Am visat întotdeauna câţiva copii care se joacă pe peluzele acestea i-am dorit atâta! Dar fericirea asta mi-a fost interzisă…

O duse apoi în grădina de zarzavaturi, în livadă, în seră.

Revenind în direcţia terenului de tenis, intrară într-un mic pavilion acoperit pe jumătate de iederă; înăuntru, erau câteva bănci, cutii cu accesorii pentru sport, iar într-un colţ un cal de lemn cu basculă, cu nările şi gura de un roşu aprins, cu coama în vânt, cu o ţinutfe foarte mândră a capului.

— Ce animal superb! strigă Alma. Crezi că mă poate ţine? R

Kennedy o ajută să se urce în şa şi începu s-o legen încetişor.

— Era jucăria favorită a Esterei când era mică şi nvrut să se despartă de ea nici după ce ne-am căsătorit.

X îşi trecu degetele prin cu a calului.

— … bletul bătrân, are nevoie de tot maxilarul inferior şi de alţi trei dinţi în cel superior…

Kennedy nu stăpă ocazia să-şi etaleze frumoasele să J le sentimente: afecţiunea familiară, dragostea de natură, sensibilitatea, /humorul. Ştia să arate numai cât trebuie din caracterul său.

Urmă apoi un lung răstimp de tăcere, plin numai cu balansarea regulată a calului. Soarele, care-şi filtru razele dulci printre frunzele tinere ale iederii, ţesu în jurul lor un fel de intimitate plină de vrajă. Alma fu ce" dintâi care rupse farmecul.

— Îl cunoşti pe dl. Mower mai de mult?

O întrebare cu totul neaşteptată. Kennedy simţi cun îi intră în suflet acul geloziei.

— Nu de prea mult timp, răspunse supraveghindu-svocea. Stă la West Shilston numai de vreo doi ani şi noi x am petrecut anul acesta aproape închişi. Pare un tânăr foarte plăcut… şi joacă tenis destul de bine.

— Da… dar îl găsesc cam suficient.

Kennedy răsuflă uşurat.

— Am avut şi eu aceeaşi impresie. Suficienţa e privilegiul tinereţii.

— Nu numai al tinereţii.,!

Neştiind ce să răspundă, Kţnnedy aruncă, «obsjrvatie la întâmplare:

— S-ar spune că ai avut de suferit în viaţă de va – Nitatea oamenilor. V

— Ai vun spirit foarte ascuţit de observaţi?. Remarca dumitale cade jusţ. Altă dată îmi făcea mare plăcerea

Să frecventez oameni care aveau păreri foarte bune despre ei şi felul meu de-a vedea lucrurile nu s-a schimbat deloc de atunci. Îmi displace să văd pe cineva că ia anumite poze faţă de lume, pentru a forţa şi impune o anumită părere despre el… Dacă m-aş mai recăsători vreodată, voi alega un om foarte simplu.

Se simţeau din ce în ce mai apropiaţi. Kennedy o aprobă. Se hotărî să facă un pas mai departe.

— Eşti văduvă de mult timp?

— Nu sunt văduvă… am fost obligată să dau divorţ…

Mâna i se crispă pe frâu.

— … Cecil e omul cel mai încântător pe care l-am întâlnit până acuma, dar e foarte vanitoşii de o indulgenţă fără limită faţă de cine, îi flatează orgoliul… faţă de femei mai cu seamă.

— Ce imbecil! *T*

— L-am iertat… Oh, de atâtea ori. Dar vine un timp când iertarea echivalează cu lipsa de demnitate. Am dat divorţ acikm trei ani.

— Nu te simţi prea singură?

— Câteodată… Trebuie să mă găseşti ridicolă că vorbesc în felul acesta; Phyllis e singura persoană «le aici care-mi cunoaşte situaţia.

— Sunt foarte… foarte flatat.

— Ce curios! Am impresia că ne. Cunoaştem de-ţi veş nicie.

— Nici – nu puteai să-mi spui ceva mai plăcut… sunt extrem de recunoscător bucăţii aceleia de „osso uco”.

Ea începu să râdă.

— Lucrurile au ajuns însă până aici… abia ne-am văzut de trei ori şi am şi început să-ţi vorbesc despre neplăcerile mele.

— Înţeleg foarte bine… simpatia nu e ceva care se poate

comanda; vine spontan şi te asigur că o ai pe a mea întreaga… * îmi pot imagina cu uşurinţă ce poţi simţi ţlupă ce ai fost câtva timp căsătorită, obişnuită cu liniştea caldă a căminului… şi te vezi deodată fiind viaţa la întâmplare… fără niciun punct luminos pentru viitor.

Iarăşi un răstimp de tăcere.

— Soţia dumitale e încântătoare, spuse deodată Alma, şi cred c-o iubeşti foarte mult.

— Sigur… şi acuma chiar mai mult ca înainte, Braga de ea I

— Te înţeleg. Ar fi imposibil să-i faci neplăceri chiar acuma când are aşa de mare nevoie de afecţiunea dumitale.

El făcu un semn de aprobare şi, oprind legănarea calului, atinse ca din întâmplare degetele Almei… O nouă tăcere grea, plină de subînţelesuri.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse Alma.

4.

Partidă tocmai se terminase când reveniră. Mower, demontat de jocul rece al lui Cox, pierduse; părea de neconsolat şi-şi născocea mii de scuze. Faţa i se lumină imediat ce-o zări pe Alma şi se îndreptă imediat spre ea. Kennedy i-o dădu cu plăcere; se aduseseră tocmai platourile cu băuturi şi timp de cinci minute fu în întregime ocupat cu pregătirea cocktailurilor. Conversaţia reîncepu foarte animată şi, un sfert de oră mai târziu, oaspeţii se pregăteau de plecare.

— Pot să te conduc acasă, d-nă Shepherd? întrebă Mower.

— Nu, mulţumesc d-le Mower, sunt cu maşina şi trebuie s-o conduc arasă pe Phyllis.

— Fă-mi plăcerea şi mai vino pe la noi, d-nă Shepherd, spuse Ester, „Oricând vrei.

— Mulţumesc mult, răspunse Alma, voi căuta să profit de amabila dumitale invitaţie, dar rămânem atunci înţeleşi, veţi voni să luaţi masa amândoi la „Maybank".

Vă voi telefona…".

Maşina ei elegantă dispăru la cotitura aleii.

— Ce femeie minunată, spuse Ester.

Kennedy se întoarse spre ea. Ester avusese întotdeauna tenul colorat; acum arăta însă minunat. Părea foarv te bine dispusă, dar Kennedy nu mai găsi, uitându-se cu atenţie la ea, decât umbra femeii încântătoare care fusese altă dată; faţa ei părea mai fanată ca db obicei, iar cicatricele apăreau şi mai evidente. Nu numai că era deformată, dar se putea spune că Ester era o femeie bătrână. Kennedy simţi un fior rece.

— Începe să fie frig, spuse. Da, e minunată, eram sigur că are să-ţi placă.

Intrară în casă. Kennedy făcu o baie, apoi îşi schimbă costumul; când coborî, masa era servită. Ester vorbi tot timpul cu o volubilitate neobişnuită. Kennedy o lăsă să spună tot ce vrea, răspunzând prin monosilabe când şi când; spiritul lui rătăcea prin alte meleaguri; evoca cu nesfârşită plăcere scene din pavilion…

Era sigur că făcuse o puternică impresie Almei şi că tânăra femeie era gata să-i primească jocul; în realitate, ea fusese aceea care-i dăduse avansuri, căci el nu se gândise că vor ajunge aşa de departe.»

Dar era dektul de perspicace pentru a-şi da seama şi căror factori se datora succesul său; felului lui de-a fi, rezervei lui discrete, faptului că ştiuse să încurajeze confidenţele dând impresia că nu vrea să abuzeze şi, mai pre. Sus de orice, impresiei de perfectă convenienţă şi de statornicie.

Observaţia Almei u privire la atitudinea lui faţă de Ester fusese semnificativă; Alma îşi făcuse despre el tocmai impresia pe rare o voise. Apoi remarca asta îi mai arătase şi dincotro bate vântul. Orice tentativă de a brusca lucrurile ar fi fost dezastruoasă. O. Dar şi încetineala avea riscul ei; un înict aşa de bine copt trebuie cules mai repede… Mai era apoi şi Este…

Gândindu-se la toate aceste obstacole, Kennedy se întrebă cum ar fi mai bine să procedeze pentru a-şi ajunge 1 scopul şi, deodată, spiritul său se rătăci din nou printre proiectele pe care începuse să le studieze de mai bine de câteva luni.

— Trebuie să te duci la culcare, d-nă Kennedy, spuse nursa

imediat ce se servi cafeaua în salon. Ai avut o zi foarte obositoare şi nu trebuie să mai treci prin ce ai trecut noaptea trecută. Să mergem!

— Nu vreau să mă culc chiar imediat, răspunse mai mult răstit Ester.

— De ce nu eşti înţelegătoare? Eşti moartă de oboseală. Nu eşti şi dumneata de părerea mea, d-le Kennedy?

Tim, care citea ziarul, ridică ochii spre soţia lui; dorea din toată inima să rămână singur.

— Cred că nursa are dreptate v

— Am spus doar că nu vreau să în a cult încă, se înăpăţână Ester. Am vorbit destul de clar, nu?

Tim ridică din umeu

— Fă cum vrei, dragă!

Obişnuită cu capriciile bolvilor, deşi Ester fusese iestul de înţelegătoare până ataci, nursa acceptă înfrângerea cu tact profesional. Era femeie foarte discretă; avea obiceiul să stea în salon încă o jumătate de oră după ce se serv cafeaua, exact cât trebuia pentru a limpezi situaţia sa ambiguă în casă şi numai cât trebuia pentru a nu deveni inoportună. În seara aceea, însă, plecă numai după zece minute. Kennedy îşi continuă liniştit lectura dar Ester, care făcuse fel de fel de încercări pentru a-l sustrage, veni în cele din urmă şi se aşeză pe canapea lângă el.

— Tim, aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Bine! Dar ce te preocupă, draga mea?

Foarte mişcată, Ester nu ştia cum să înceapă: Kennedy, care se uita fqarte liniştit la ea, îi insuflă înnoiedere.

— Tim, cred că ai avut dreptate… recepţia asta… vreau să spun că mi-a făcut foarte bine. Mă simt cu totul alta.

— Îmi pare foarte bine; un rezultat minunat de care eram de altfel sigur!

— Mă sirht mult mai puţin disperată; am chiar impresia că încep să iubesc viaţa.

Puse o mână afectuoasă pe umărul soţiei sale.

— Iată o veste care mă face fericit!

— Nu arăt mult mai bine? întrebă ea, apropiindu-şi faţa de a lui.

Kennedy observase chiar de la începutul mesei că Ester se fardase; dar cicatricile apăreau şi mai hidoase sub masca fardului. Încercarea ei de a-şi regăsi. Frumuseţea pierdută eşuase în mod lamentabil.

Tim o examină în linişte, dar privifea lui îl trădăm căci Ester îşi lăsă capul într-o parte şi izbucni în plâns.

— Oh Tim, Tim, crezi atunci că s-a terminat? N-ai să mă mai poţi iubi niciodată? /

— Dar, draga mea, n-am încetat nicio clipă dea te iubi.

— Da, dar mă săruţi aşa de rar acuma 1

Vocea îi era abia perceptibilă.

— Nu-i adevărat, Ester, te sărut ca şi înainte.

— Nu, nu ca înainte 1

El îşi ridică capiii şi făcu un efort uriaş pentru a da glasului său un accent de sinceră emoţie.

— Ascultă, draga mea! Vreau să nu-ţi mai faci griji fără niciun motiv şi să înţelegi lucrurile mai bine. Nimic din ceea ce ţi s-a întârfiplat sau din ceea ce ar putea să ţi se mai întâmple nu poate schimba sentimentele mele pentru tine., Singurul lucru care mă interesează e sănătatea ta». Te simţi mai bine şi mâna ta e mult mai bună ca de obicei. Ne mai trebuie, însă, la amândoi, încă puţină răbdare… Îmi spiii că nu te mai sărut ca altă dată… Am poate motivele mele să fac aşa, motiv» cu totul deosebite decât cale pe crre le bănui tu, Ester. Pentru un om ca mine… care trebuie să se domine… E periculos. Înţelegi acuma? Aşa că, dacă te mai aud vorbind aşa, mă supăr tare!

Şi tot vorbindu-i aşa, ca unui copil, o sărută încetişor; lacrimile îi devastaseră fardul, dar în ochii bolnavi strălucea o emoţionantă lumină.

— Să ne lipsim de nursă, Tim, îl imploră ea cu „laş scăzut. Să reluăm intimitatea camerei noastre… Mă simt foarte bine, mult mai bine decât crezi tu. Asta mi-ar face şi mai bine, Tim; să te ar merpu

lângă mine!

El o mângâie pe păr.

— E mult prea devrem, dragă. Înţelege că trebuie să ne mai luptăm până te vei vindeca comple, t… trebuie să-ţi menajăm energia nervoasă… Nu mă face să sufăr prea mult, Ester… nici pe mine şi nici pe tine.

— Dar cum vei suporta celibatul ăsta nesfârşit, Tim? Îţi cunosc doar temperamentul…

— Oh, draga mea, meriţi să fi aşteptată, spuse el cu tandreţe.

Ester luă mâna bărbatului şi o duse la buze.

— N-aş putea suporta să te gândeşti la alta.

— Nici nu m-aş putea gândi la o altă femeie.

— Nici chiar la d-i la Shepherd?

El surâse.

— Nici chiar la d-na Shepherd.

Ea îl mai rugă; v

— Să încercăm totuşi Tim, nu vrei? Numai câteva zile şi. dacă nu reuşeşte ne rămâne mereu resursa camerelor separate…

El dădu din cap surâzând.

— Nu acuma, draga mea, fii înţelegătoare.

CAP. VI

I.

Dar după numai o lună, Ester îşi ajunse scopul.

Evenimentul se produse în felul următor. Într-o seară, Tim şi cu unchiul Harold, care mâncasela „Singurătatea", întârziară mai mult la o partidă de şah. Ester se dusese la culesre mai devrenţie. Tim jucase cam prost şi unchiul Harold nu se bucurase prea mult de succesul I avut.

— Ce ai în seara asta? întrebă bătrânul.

VO mică depresiune, cred… nu vrei să mai jucăm o partidă?

— Oh, nu, e aproape ora unu!

— Puţin\whisky atunci, înainte de plecare?

Unchiul Harold, care nu bea de obicei alcool, nu făcu niciun fel

de opoziţie de data asta.

Ciocniră cu prietenie.

— Se pare că eşti foarte preocupat, spuse Tim.

Doctorul răspunse brusc.

— Am avut ieri o convorbire cu Ester.

— Da?

— Îi e foarte greu… Am fost întotdeauna de părere că nu trebuie să te amesteci în treburile altuia, mai ales în lucrurile oamenilor căsătoriţi, dar acum sunt obligat să-mi calc obiceiul. Înţelegi doar, nu sunt numai medicul Esterei, ci şi unchiul ei şi asta îmi dă o responsabilitate dintre cele mai mari… Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare puţin cam indiscretă?

— Chiar te rog, Harold! *J*

— Ai impresia că viaţa voastră conjugală normală e definitiv ruptă?

— Pentru nimic în lume nu pot crede asta 1

— Cu atât mai bine… nu voiam să-i vâr asta în cap Esterei dar, cum posibilitatea asta există, nu te-ar fi condamnat nimeni.

Se uită la Tim cu un aer gânditor…

— … startea ei fizică se poate ameliora încă, dar ea nu va mai fi niciodată ce a fost.

— Crezi că îmi împărtăşeşti o taină prin asta? Ascultă, Harold; nu ne-am făcut niciodată confidenţe, căci euntem amândoi oameni destul de închişi. Dar dacă a venit vorba despre lucrurile acestea, vreau să-ţi fac o mărturisire: accidentul Esterei, nu a schimbat deloc sentimentele mele pentru ea şi tiu am de gând să-mi schimb nici purtarea; nici în felul în care ai făcut aluzia şi nici în altul. Ea e singura femeie posibilă pentru mine. Şi atâta timp cât starea ei mi-o va cere, îmi voi înfrâna pornirile; dar imediat ce se vor reface ne vom relua viaţa în comun.

— Vorbeşti sincer, Tim? Atunci reluaţi-vă imediat viaţa în comun… Ester mi-a spus 4 ă ai încă scrupule, e absurd. Din moment ce-rO doreşti… nimic nu poate fi mai salutar pentru ea… Am fost foarte

îngrijorat de coşmarurile de care a suferit în ultimul timp; cred că va fi nevoie să intervenim mai târziu, dar cel mai bun remediu e prezenţa ta lfngă ea.

Tim se ridică şi puse mâna pe umărul medicului.

— Mi-ai făcut o mare bucurie, Harold, spuse.

Şi în felul acesta nursa fu concediată l-ar Tim îşi reluă locul în camera cu două paturi de la primul etaj. După puţin timp aflară şi străinii că Tim şi cu Ester? I-au reluat viaţa obişnuită; şi asta adăugă un nou grad de stimă pentru purtarea lui Tim.

Y

Kennedy fii încântat de conversaţia pe care o avu cu doctorul, dar planul său iniţial nu suferi nici cea mai mică schimbare. Faptul că era nevoie să-şi reia locul în camera conjugală era numai corolarul natural al hotărârii pe care o luase de mult; o va ucide pe Ester.

Nu ştia însă cât timp va putea suporta apropiere de o femeie pentru care nu mai resimţea decât o puternică repulsie fizică. Era incapabil de-a duce mult timp o viaţă de ascet; îi rămânea însă posibilitatea de a-şi înmulţi călătoriile la Londra sau la We thourne sau aceea de a-şi închiria o garsonieră undeva dar, pentru un om obişnuit cu plinătatea satisfacţiilor fizice pe care numai căsătoria

1 le poate da, plăcerile paleative şi fugare nu aveau niciun fel de atracţie.

Trebuie să recunoaştem că şi pasiunea neaşteptată pe care o simţea pentru Alma grăbi realizarea îngrozitorului plan.

Câteva zile după reuniunea de tenis, se dusese cu Ester la „Maybank" şi luase masa acolo; dar prezenţa celorlalte persoane îl împiedicară să stea mai mult de vorbă cu Alma. Aceasta făcu însă tot ce putu ca s-o câştige pe Ester. Iar Ester se simţi foarte bine şi fu încântată de felul în care a fost primită. Tim, puţin indispus că fusese aruncat pe al doilea plan, căută să-şi ascundă *I* cât mai bine nemulţumirea. Timp de două zile nu se mai gândi la Alma… dar o întâlnire neaşteptată pe High Street îl tulbură din nou. Îşi dădu seama că e pierdut.

Stăpân pe el ca totdeauna, nu lăsă să se vadă nimic din emoţia care-l încerca; îi strânse mâna fără mare entuziasm şi-i zâmbi cu perfectă inocenţă. Dar sesizând ocazia, îi propuse o mică vizită în noile saloane ale restaurantului „William and Mary”; să mai stea puţin de vorbă şi să guste un pahar cu Amontillado.

Întâlnirea asta fu urmată şi de altele, mai din întâmplare, mai voite, şi intimitatea lor crescu zi de zi. Purtarea lui Tim era mode de Corectitudine; îi oferea din când în când câttun buchet de flori, dar niciodată cadouri; foarte prompt în a-şi da seama de ideile Almei, îşi însuşea mai dinainte părerile ei şi nu se mulţumea numai cu o simplă aprobare indiferentă.

Acceptă imediat definiţia pe care o dădu Alma prietenia lor: „*) plăcere la marginea convenienţelor, dar absolut inofensivă”. Destul de perspicace ca să-şi dea seama de dispreţul pe care îl avea Alma faţă de aceste convenienţe, se abţinu totuşi să-i facă curte.

Se întâlneau adesea şi la Singurătatea”, unde Alrsa se ducea deştul de des; la început se temu ca nu cumva ea să facă vreo aluzie la întâlnirile lor secrete; dar aceasta era o perfectă femeie de lume, de o discreţie remarcabilă. Printr-un acord tacit, Ester nu află decât atât cât îi trebuia ca să nu devină bănuitoare. Şi cum Ester nu era o fire geloasă şi avea o încredere absolută în soţul ei, nu se nelinişti deloc de anturajul său feminin. Alma Shepherd îi era foarte simpatică şi n-o puţea considera drept rivală, „cum n-o putea considera rivală nici pe Philiys Grantley sau oricare altă prietenă de-a lor.

Dragostea lui Tim luă însă proporţii la care nu s-ar fi aşteptat nici chiar el. Simţurile, îmboldite de sentiment şi biciuite de dorinţă, îi deveniră extrem de ascuţite. Privi natura fjgntru prima dată cu ochi de poet. Şi grădina pe care o contemplase până atunci cu urijsentiment de simplă mulţumire deveni deodată oglinda propriei lui vieţi interioare, aşa de bogată acum!

O singură cântă, numai, fu gata să se dea de gol. Aflând că Alma se va duce într-o sâmbătă după-amiază la Westbourne, se dusp şi el acolo cu maşina şi întârzie mai mult timn în parcul de automobile unde

ştia că-şi lasă Alma maşina de obicei şi în felul acesta provocă o întâlnire neprevăzută. Cum n-avea nici ea ceva anume de făcut, Tim îi propuşi? O plimbare po faleză. Dinspre mare băten un vânt violent şi vorbele lor se auzeau cu mare greutate; aşa că îşi urmară plimbarea în tăcere, Dar simţeau amândoi profwndi comuniune sufletească dintre ei. Se aruncară pejărba proaspătă cu un elaniegal şi se bucurară ca nişte copii.

— Oh, Alma! spuse Tim. De ce nu te-am întâlnit cu douăzeci de ani înainte!

Răspunsul femeii veni încet şi cam târziu.

— Acum douăzeci de ani… dar eu eram pe vremea aceea abia o mică şcolăriţă, foarte mândră de succesele pe care le aveam la t nis şi hockey… Nu cred că ţi-aş fi plăcut prea mult la doisprezece ani!

— Atunci acum cincisprezece ani 1

— Începusem să fiu ceva mai seducătoare!

— Iar eu eram căsătorit.

Alma se ujtă la el cu o privire sinceră.

— Şi foarte bine căsătorit, nu?

— Da.

— Şi eu la fel, eram măritată şi eu…

— Mai puţin fericită, nu?

Ea tăcu. Apoi întrebă cu totul pe neaşteptate.

— Ai citit Antic Hay?

— Oh, de mult.

— Cred că-ţi aminteşti de personajul principal, Gumvrilii.

Şi Alma îi împărtăşi lui Tim în câteva cuvinte toate decepţiile sale conjugale. La fol cu tristul personaj al lui Aldous Huxley, Cecil Shepherd era un om foarte seducător, dar anormal, un om care nu cunoştea decât perversităţile dragostei; îi plăcea extrem de mult intimitatea cu un corp frumos de femeie, dar resimţea un profund dezgust pentru actul sexual propriu-zis. Nu făcea decât să-şi excite tovarăşa şi, după câţiva, ani, obosit, începu să caute satisfacţii în afara căminului, risipindu-şi farmecul în tovărăşia altor femei; dar succesele

sale fură efemere, căci nicio femeie nu putea să ţină cu sinceritate la el. Omul acesta, care era graţios şi încântător, se arăi la în intimitate insuportabil: vanitos, iritabil, exigent şiincapabil.

„E tocmai qoiptă pentru mine", gândi Tim în culmea bucuriei. „Şi sunt sigur că n-a avut până acum niciun amant. Încă sunt capabil s-o fac să simtă ce e aceea dragoste şi asta cât mai repede…"

A doua zi se trezi gândindu-se iar la lucrul acesta; se temea să nu fie pro a târziu şi temerea asta devenise un fel de obsesie pentru el. Era ora trei dimineaţa; şi în tăcerea şi misterul acestei frumoase nopţi de vară, Tim luă teribila hotărâre.

Simţi o foarte uşpară milă faţă de Ester; de altfel, planul acesta nu era aşa de grozav şi nici aşa de nou; avu impresia că aşteptase numai un semn pentru a ducă la bun sfâr it o hotărâre luată eu luni de zile mai înaiate. Ester muri la sfârşitul verii.

Proiectul acesta periculos nu venise dintr-odată în mintea acestui om aşa de scrupulos şi de onorăbil din punct de vedere al profesiunii sale. Se gândise de ani de zile la o crimă, dar numai incidental şi fără să se gândească, că săvârşirea ei ar fi putut avea vreun raport concret cu propria lui existenţă. Crima i se păruse întotdeauna, poate din cauza caracterului lui hotărât şi bine definit, drept cea mai bună soluţie a problemelor pe care le născocise imaginaţia lui.

Considera viaţa asemeni unui torent de senzaţii care apar foarie puţin timp la lurrţina zilei şi care sunt înghiţite pentru totdeauna de tenebrele neanturi; în consecinţă, fiecare om era dator să lupte pentru fericirea lui, căci viaţa nu ofer ea decât rare şi foarte scurte ocazii.

Via la lui Kennedy, foarte fericită până atunci, suferise în ultimul timp o completă răsturnare. Avusese, natural, şi până atunci greutăţi, dar era mult mai bine înarmat şi le trecuse pe toate. Zilele lui se scurseseră calme se între maluri pline de farmec şi linişte şi iată că venise deodată un cataclism îngrozitor care le întorsese cursul; şi-şi dădea seama că nu le va mai putea întoatce înapoi.

Nu i se mai oferea nicio alternativă.

Lipsa lui de scrupule nu-i venea din răutate, ci dintr-un fel de insensibilitate destul de accentuată. Kennedy era un egoist în totala accepţie a cuvântului; nu cunoştea niciun fel de emoţie şi niciun fel de gând care să nu fie în raport direct cu el. Mergea până acolo încât se considera singura fiinţă de pe glob care cfvea conştiinţă *r* de sine; nu formula niciodată asemănaa gând un, dar asta.

Era convingerea lui intima.

R F7 umai frica de-a fi descoperit şi de-a fi obligat să suporte consecinţele faptei sale l-ar fi putut opri; dar vanitatea sa uriaşă îi dădea asigurări că un om ca el nu poate fi descoperit. *I*

Din numeroasele sale lecturi cu privire la viaţa şi opera criminalilor celebri, trăsese câteva concluzii foarte interesante; îl izbise. Mai cu seamă neîndemânarea unora dintre ei şijipsa lor de prevedere.

De ce crimele acestea erau destinate chiar de la început eşecului? Tim Kennedy credea că are răspunsul: Din lipsă de simplicitate. În cazul în care era vorba de cineva străin de casă, lycrul era, evident, mai greu. Dar când victima locuia sub acelaşi acoperiş cu criminalul, scuza asta nu mai puţea fi invocată. Nimic mai uşor decât să te debarasezi de cineva din preajma ta; iar riscul de a fi spionat era, rgdus la minimum şi putea fi complet îndepărtat graţie ¿îtorva neînsemnate precauţii şi a prezenţei de spirit.

Dar fiecare. Medalie are două părţi; şi era absolut necesar ca, nu numai să prevezi cu mult înainte cauza neaşteptatului deces, dar să insişti aşa de mult asupra, acestei cauze încât ea să devipă indiscutabilă. Să administrezi de exemplu victimei o doză puternică de arsenţi –, apoi să te adresezi1 cu toată nevinovăţia capabilă medicului familiei care, fie din neştiinţă, fie din timiditate, va atribui moartea unei crize de gastro-enterită sau altei afecţiuni intestinale şi va semna numaidecât actul legal de/deces. Dar se putea ca vreo persoană mai bănuitoare să ceară la un moment dat exhumarea. Şi atunci?…

Nu… procedeul ideal era acela care cerea o lipsă totală de disimulare. Necesitatea de a minţi trebuia redusă la minimum. Trebuia

găsit un alt mijloc prin care va icide-o pe Ester; moartea ei trebuia să apară cât mai naturală; să nu suscite niciun fel de îndoială şi nici să-l lase pe el într-o stare prea lungă de nesiguranţă. Cauza imediată *a* de ce/sului trebuie să fie admj sa de toată lumea şi împrejurările în care se va produce să fie aşa de evidente, încât să nu incite pe nimeni a căuta prea departe.

Mijlocul prin care o va ucide pe Ester va fi otrava; era cel mai uşor şi, având în vedere situaţia lui, şi-o putea procura fără niciun risc. Nu avea decât de ales din stocul pe care îl deţinea în deplină legalitate… sau nu; să arunce bănuiala pe medicamentele date de d-rul Arkwright nopoatei sale.

Planul său final, elaborat în cele mai mici amănunte, era de o simplicitate emoţionantă, dar trebuia să nu mai aibă pe nimeni pe lângă el; Ester va rămâne sub directa lui supraveghere, iar nursa va fi concediată. Şi şansa voi ca însăşi Ester să ceară concedierea nursei; la început se opuse chiar şi, numai după multe rugăminţi din partea Esterei şi prin intervenţia drului Arkwright, cedă.

Câteva zile după convorbirea sa cu unchiul Harold, îşi reluă locul în camera conjugală şi răspunse cu un elan nestăpânit elanurilor erotice ale Esterei, deşi în realitate simţea o repulsie adâncă. S6 învăluise într-o1 cuirasă de indiferenţă dar se dispreţuia destul (şi o dispreţuia mai mult pe Ester, ale cărei exigenţe i se păreau o adevărată insultă; şi în timpul lungilor ore de insomnie, în timp ce Viitoarea lui victimă dormea zbătându-se în groaza coşmarurilor, hotărârea lui se întărea.

CAP. VII

1.

A

Scena" aceasta se petrece pe terenul de criket din West Shilston, unde soţii Kennedy obişnuiau să petreacă *b* oră în fiecare sâmbătă după-ahiiază. După o partidă disputată cu multă căldură, reverendu! Tir… Grantley, per\sonaj impozant care, deşi foarte cevpoaer. I: „era de mai mulţi ani şef de echipă, câştigase. Era extrem de mândru de

victoriile sale şi, după ce se îmbrăcă, se apropie de soţii Kennedy care stăteau în faţa pavilionului.

— Excelentă apărare, d-le Grantley, spuse Tim.

— Te simţi mai bine, d-nă Kennedy?"

— Da, mult mai bine, mulţumesc I

— Perfect. Dar în cazul acesta trebuie să vă cert pe amândoi…

— Să ne certi?

— Sigur. De ce nu mai veniţi la biserică? E cam mult de când nu v-am văzut pe acolo.

— Estert nu se simte atât de bine.

— Pentru a putea sta mult timp în aerul închis din biserică. Dar eşti ¿hiar aşa de incoruptibil?… Nu putem găsi şi alt mijloc de-a aranja lucrurile?

Reverendul îşi frecă mâinile.

— Restaurarea bisericii se face cu mare greutate… n-avem fonduri sufiqiente… sigur, putem găsi un compromis…

— Ce-ai spune de-o liră sau două?

— Da, ar merge. Spiritul de conciliere e una dintre cele mai frumoase însuşiri ale bisericii noastre, Kennedy. Nu vrei să faci un mie-tur cu mine? Aş vrea să stau puţin lângă tânărul Carter, să-l supraveghez puţin…

— Vorbesc serios, „îndepărtă de Ester, aş fi foarte ce Ester să/se întoarcă iarăşi în sânul bisericii.

— Mângâierile bisericii i-ar fi de foarte mare folos… nu sunt deloc mulţumit de starea ei.

Preotul dădu din cap cu multă simpatie.

— O catastrofă aşa de îngrozitoare… trebuie să mai aştepţi puţin.

— Mă întreb de unde vine răul. Am crezut la început că e o lipsă – de tact din partea noastră, dar acum nu mai înţeleg nimic. Pare că pierde orice fel de siguranţă de sine… fizic merge destul de bine. Dar rtarea ei spirituală mă îngrijorează, O apucă un fel de disperare… De multe ori mă şi înspăimântă chiar.

— Sunt foarte tulburat de cele ce-mi spuiv… Vrei să stau puţinv de vorbă cu ea?

— O, aş fi enorm de mulţumit. Dar trebuie s-o iei pe departe… J înţelegi, cred… Dacă ai putea-o aduce din nou în mijlocul bisericii» s-o convingi să lucreze din nou pentru săracii de care avea altă dată atâta grijă… Poate că i-ar aduce oarecum mângâiere.

— Voi face tot ce-mi va sta în putere, Kennedy, şi mă bucur că ai încredere în mine; un cuvânt la urechea înţeleptului…

Ajunseră lângă terenul de criket.

— R Ei! Ce-ţi spuneam eu l Carter/joacă tot cum ştie el 1 Nu aşa, băiatule, nu aşa…

Ora şase seara la d-rul Harold Arkwright; după ce măsurase salonul în lung şi-n lat, Tim se aşeză în cele din urmă într-un fotoliu.

— Pari foarte nervos, Tim, observă unchiuL Harold. Nu vrei. Să bei ceva?

— Cu plăcere; e drept că nu mă simtân apele mele.

— Nu vrei să le examinez?

— Oh, nu e vorba de asta…

Surâse şi faţa sa deveni imediat gravă.

—… iunt neliniştit, asta-i tot. Sunt foarte neliniştit, Harold! X

— Povesteşte-mi.

— Şi clienţii?

— Pot să mai aştepte… Hai… ce ai?

— Ester.

— Ester e cea care te nelinişteşte? Şi de ce?

— Asta e partea tragică; nu ştiu nici eu şi nici nu-mi dau măcar seama de le am venit la tine… probabil din cauză că o cunoşti d când era copil. Crezusem, imediat după discuţia, pe care am avut-o acum câteva zile, că totul va fi mai bine. Ei bine, m-am înşelat! Devine din ce în ce în i apatică şi mai disperată, ca şi cum ar renunţa ia luptă şi mi se pare că nu mai am niciun fel de influenţă preupra ei. Mă doare inima când o văd aşjj, Harold 1 Nu se poate face nimic s-o scoatem din starea asta de toropeală?

— Cred că eşti prea pesimist, Tim. Nu mi se pare că, e mai demoralizată ca mai. Înainte.

— Fiindcă n-ai văzut-o decât în treacăt. Când vrea pare foarte curajoasă; dar e numai o poză.

— I Cred totuşi că exagerezi. Când a venit zilele treseaâcă ai! SSeQ-n. U mi?" a Părut d? 10 c că vrea să pară" seasca lupta. Şi lucrurile pe care le-am discutat mă îndreptăţesc să cred că te înşfli.

— Încearcă să se agaţe de o ultimă speranţă… Te asigur că mi-e şi frică de ea câteodată. Coşmarurile ei… şi nu numai asta.

— Am impresia că se gâne este foarte des că va muri; mai bine zis că ar trebui să moară că viaţa ei de acum nu e decât. Un fel de existentă postumă.

Harold dădu din cap…

— Eşti bolnav, Tim, pe cuvântul meu! Este pt-obabil un fond de adevăr în ce spui tu, dar cred că temerile tale sunt în mare parte nefondate.

Iii aijdr2. Ptate Să nu ne mai gândim atunci a şle. Ce-ai zice dacă mi-aş lua o vacanţă mai mare ca de obicei anul acesta? Am putea face o croazieră. Nu crezi cţa i-ar face bine Esterei?

Nil Cf2 rău nu i-ar Put8 a face şi dacă nu aştepţi decât avizul meu, atunci pleacă imediat! Îţi va folosi şi ţie. Voi trece, zilele acestea pe la voi şi-o voi xamina din nou pe Ester. Şi nu te mai chinui fără rost I

3.

Salonul restaurantului „Wilijam and Mary" unde Tim şi cu Alma se întâlneau o dată pe săptămână.

— Vrei să faci ceva pentru miñe, Alma? întrebă Tim după un lung răstimp de tăcere.

— Sigur, Tim, dar cu conâiţia să-mi ceri lucruri rezonabile.

Eşti de cele mai multe ori liberă în timpul zilei mi-ai face mare plăcere să te duci s-o vezi din când în când pe Ester. Eu sunt foarte ocupat… şi ea are mare nevoie de cineva care s-o facă să iasă din apatia în care se complace în ultimul timp. 1.

— Sigur, mă voi duce ori de câte ori vei voi.

— Ester îmi face griji foarte mari, Alma. Tu n-ai cunoscut-o înainte de accident. E aşa de deosebită acuma! E teribil, e ca şi cum n-ar mai avea nicio plăcere de la viaţă… şi nu-mi place s-o las prea mult singură.

Se uită fix la Alma şi, spre njarea lui surpriză, observă că tânăra femeie are ochii plini de lacrimi.

— Oh, Tim! Eşti cel mai bun om pe care l-am văzut vreodată 1

4.

Primul pas făcut de Tim fu să suprime doza obişnuită de narcotice care i se prescrisese Esterei. Ester şufărea de insomnii îngrozitoare; imediat ce se întorsese de la sanatoriu, doctorul încercase să suprime narcoticele şi s-o facă să adoarmă pe cale naturală, dar încercarea rămase fără rezultat. J se prescrise un gram de aspirină la două zile. (Pe atunci, şi mai ales *la*… Singurătatea" nu se obişnuia întrebuinţarea. Aspirinei în mod curent cum se ace acum). Remediul acesta îi aduse oarecare uşurare. Nursa avea obiceiu11 să-i dea aspirina într-o decocţie de orz. Imediat după plecarea steeste a, sarcina aceasta căzu asupra lui Tim.

În prima săptămână, el îi dădu Esterei doza normală şi observă ce efect are asupra bolnavei; apoi micşoră treptat doza în timpul săptămânii următoare; starea Esterei nu se schimbă cu nimica. Ea era însă sigură că Tim îi administrează calmantul în mod obişnuit.

În a treia săptămână, Tim îi dădu numai ceai" simplu de orz şi, aşa cum prevăzuse de altfel, insomniile reveniră. Lipsa de somn lăsă urme adânci pe faţa bolnavei… În epoca ac ea reverendul Grantley, Harold Arkwright şi cu Alma începură să-şi dea seama că temerile lui Tim nu erau chiar nefondate. Tim fu încântat de rezultat; dar fu destul de abil, aşa că o lăsă pe Ester să ceară alt somnifer sau dublarea dozelor de aspirină.

Două sile mai târziu, în timpul dejunului, ¿ster spuse:

— Ştii că n-am dormit nici măcar o secundătioaptea trecută? Probabil. Că organismul s-a obişnuit prea mult cu aspirina şi nu-i mai

face nicio impresie.

— Tocmai de asta mă temeam şi eu… nu mă surprinde deloc.

— Nu s-ar putea dubla doza… sau să iau aspiripă în fiecare seară?

— Mă tem să nu-ţi facă rău. Cred că ar trebui să încerci altceva… Îi voi telefona lui Harold imşdiat după dejun.

Tim făcu în aşa fel încât uita şi nu-i tdefonă lui Ha rold. Iar în clipa plecării, făcându-se că-şi aduce aminte, îi spuse:

— Oh! Am uitat complet de Harold. Telefonează-i tu, te rog!

Când se întoarse, prima întrebare a lui Tim fa acea* ta *i* ţ v

— I-ai telefonat lui Harold?

— Da. Mi-a spus că-mi va prescrie altceva.

— Anume ce?

— Bromură cred. Deşi aş fi vrut un remediu inşi energic.

— Oh I Schimbarea calmantului îţi va f016 si, sigur!

Îşi răsuci mustaţa gânditor, încercând să-şi ascundă nemulţumirea; bromura nu era mai tare decât aspirina, cantitatea „Sra mai mică şi rezultatul nesigur… Îi mai tre' – buiau. Deci alte cincisprezece zile pentru a distruge şi efectul acestui nou calmant.

Kennedy procedă cu bromura ca şi cu aspirina; Ester se convinse foarte repede că somniferul nu avea niciun efect. Povestea se repetă, numai că de data asta doctorul Arkwright veni în persoană la „Singurătatea", şi asta în absenţa lui Tim.

— Mi-a ordonat de data asta medinal, îşi anunţă Ester soţul când acosta se întoarse acană.

Tim se simţi învăluit de-un val d\bucurie.

— Medinat? Asta e forma solubilii a veronaluluj… nu-mi place de loc remfediul acesta, Ester.

— Dar nu e periculos deloc, nu-i aşa Tim?

— /

E un medicament foarte eficace ţi complet inofensiv, dacă e întrebuinţat cu precauţie. Dar dacă forţez: nota poate fi periculos."!

— Oh, sunt sigură că nu voi depăşi niciodată măsura. De altfel

cred că unchiul Harold nu mi-ar fi prescris medicamentul acesta dacă s-ar fi temut de vreun pericol.

— Ce doză ţi-a prescris?

— Câte o jumătate de gram, de două ori pe săptămână la început, apoi o singură dată pe săptămână.

— Hm! Cred că nu q niciun inconvenient; cu condiţia să nu întrebuinţezi prea mult medinalul.

Câteva zile mai târziu, Tim îl întâlni pe d-rul Arkwright în Hight Street şi îl opri.

— Am văzut că i-ai prescris Esterei mvlinaţ, cred că e cel mai bun remediu pentru ea, nu?

— Cum celelalte remedii au eşuat, trebuia găsit ceva mai tare. Nu-mi place prea mult să prescriu veronal pici îşi pierde acţiunea după un anumit timp şi nică nu ştiu cât timp se poate întrebuinţa. Sper că ai înţeles că Ester nu trebuie să abuzeze şi nu l trebuie să depăşească sub niciun motiv doza prescrisă.

— Tocmai lucrul acesta mă chinuie… va fi ea destul de înţeleaptă să nu abuzeze?

Arkwright se uită pătrunzător la Tim.

— Rolul tău e s-o supraveghezi, Tim. Şi cred că n-ai nimic contra narcoticelor?

— Te temi ca Est *of* să nu ia obiceiul narcoticelor?

— NU ştiu…

Tim ridică din umeri.

— … am un fel de teamă, instinctivă. Cât timp o autorizezi să ia medinal?

— În mod regulat, cinci sau şase săptămâni.

— Şi ce se-vă întâmpla cu ea după această perioada?

Arkwright ezită.

— Ca să fiu sincer, habar n-am. Poate că medinalul o va ajuta să treacă perioada critică… poate că somnul regulat îi va îmbunătăţi starea… şipoi vine. Croaziera de care mi-ai vorbit… Când plecaţi?

— Spre mijlocul lui iulie… după o lună adică.

— O voi examina din nou după ce vă veţi reîntoarce

— Şi, dacă voi găsi ceva nelalocul lui, trebuie cerut un consult. Revenirea ei se face pe îndelete şi în ultimul timp pare că a dat înapoi chiar. Dar medicina poate aşa de puţin contra maladiilor nervoase! Nu poţi da ceasornicul înainte, doar ungi puţin mecanismul, atâta tot. Fii răbdător, Tim 1

— Da, răspunse suspinând Tim o să încerc!

5.

Dar răbdarea asta nu putea fi de lungă durată. Având în mână toate atuurile, Tim nu mai avea de aşteptat decât un singur hjeru; venirea căldurilor mari. Apoi putea lucra în voie. Căci nu putea face nimic atâta timp cât dormea în aceeaşi cameră cu Ester. Prevăzuse chiar de la început că trebuie să aştepte nopţile călduroase de vară; şi, sub pretextul căldurii, aşa cum făcuse şi în celelalte veri, vor dormi în camere separate. Asta era şi motivul pentru care luase toate precauţiile înainte de venirea căldurilor; plecarea în croazieră era anunţată pentru jumătatea lunii iulie, deci trebuia să acţioneze ori cu foarte. Puţin timp înaintea plecării, sau în primele cincisprezece zile după întoarcere. Dar era mai convenabil să termine mai repede.

Câteva zile bă-u un vânt oribil; apoi începu să plouă şi timp de opt zile fu foarte frig. În a doua săptămână a lunii iulie începu să se lumineze şi termometrul urcă destul de mult, ca mutarea lui Tim în altă cameră să fie pe deplin justificată. Eşter se opuse la început, dar liniştita încăpăţânare a soţului ieşi în cele din urmă victorioasă.

Tim dădu Esterei în prima săptămână dozele prescrise de medinal, iar în a doua dozele reduse la jumătate. Apoi nu-i mai dădu deloc. Şi asta dindouă motive: mai întâi pentru că se temea ca nu cumva să nu aibă de ajuns pentru ziua ceartiare, căci îi era teamă să-şi procure altul, fără reţeta medicului. Al doilea motiv era mult mai subtil; dându-i mereu medinal, starea Esterei s-ar fi îmbunătăţit şi sinuciderea ei ar fi apărut suspectă.

Tactica sa avu un desăvârşit succes. Timp de o săptămână Ester dormi opt ore pe noapte şi începu să se simtă minunat. Dar insomniile

reveniră în curând şi decepţia bolnavei fu crudă; căzu într-un fel de depresiune nervoasă neobişnuit de puternică, aşa că temerile lui Tim, temeri de care se plângea necontenit prietenilor săi, fură pe deplin Justificate.

Momentul cel mare se apropia.

V

CAP. VIII

Tim hotărî o zi de duminică pentru otrăvirea Este – ¡ ei; toate preparativele erau duse la capăt, când Harold Arkwright veni la „Singurătatea" pentru ceai.

Duminica după-amiază era ziua de primire a familiei Kennedy; dar după accidentul Esterei nici prietenii lor cei mai intimi nu veneau fără invitaţie specială. Tim sperase să aibă o zi liberă, căci nu ţinea deloc ca soţia sa «a aibă o stare de spirit incompatibilă cu aâtul care trebuia să se producă chiar în seara aceea. Iar unchiul Harold era ultima persoană pe care ar fi dorit Tim s-o vadă.

Se întâmplă ca Ester să fie într-o excelentă stare de spirit, abordând o veselie neobişnuită. Într-adevăr, Ester nu se mai arătase aşa de lunide. Zile; era ca şi cum subconştientul ei şi-ar fi dat seama de planurile criminale ale soţului ei şi refuza să joace rolul pe care i-l dicta Tim. În numai o jumătate de oră, mină aşa de bine planurile lui Tim, încât acesta începu să bată în retragere. Ester vorbi tot timpul numai de vacanţă, de croaziera pe M6 diterană, bucurându-se foarte mult. De plecare şi insistând asupra itinerarului; şi conversaţia asta era foarte greu de împăcat cu intenţia sinuciderii care 7 trebuia să aibă loc numai după abia câteva ceasuri. Nu, astfel de contradicţii nu sunt imposibile şi Tim îşi aminti că citise foarte multe cazuri asemănătoare; dar rămânea oricând pk urmă de îndoială. Şi tocmai ideea asta vru Tim să i-o insinueze lui Harold imediat după ceai, în cursul unei plimbări în doi prin parc.

— 1 Ester e plină de antren astăzi, spuse el după ce vorbise mai înainte de alte\lucruri.

— Da, se pare c-ai reuşit s-o faci să se intereseze de croaziera pe

Mediterană. *F.*

— Da, aşa cred şi eu… şi sunt foarte mulţumit. Închipuieş, te-ţi însă că până în după-amiaza asta n-a arătat nici cel mai mic întârziasm. Şi-i arătasem doar o grpază de Prospecte ale companiilor de navigaţie, îi trasasem itinerarul pe hajrtă, dar nu arătase niciun fel de interes pentru călătoria asta; se părea că nu avea niciun chef să plece şi că mă asculta numai din politeţe. Nu înţeleg încă ce-a făcut-o să se schimbe aşa de brusc, dar îmi pare în tot cazul foarte bine.

Arkwright făcu un semn de aprobare.

— Poate că a trecut de faza critică… bolile acestea. U curbe aşa de neregulate…

Tim schimbă subiectul fără a mai insista; începu să vorbească despre trandafiri. În momentul în care-şi dă –, du seama că unchiul Harold nu îl ascultă, tăcu.

— À-propos, Tim, sunt încântat că-ţi pot vorbi în particular; de altfel asta e şi scopul vizitei mele.

— Da? Şi ce vrei să-mi spui?

— Oh, e vorba de-o idee bizară care mi-a trecut prin cap noaptea trecută… Poate că e absurdă… dar gândindu-mă mai bine la ceea ce mi-ai spus cu privire la starea de spirit a Esterei, la neliniştea ta după ce i-am prescris medicamentul… am înţeles imediat\ace te gândeşti. Spune-mi, Tim, nu te-ai gândit niciodată că Ester s-ar putea sinucide?

Tim se stăpâni cu greu. Nicicând o întrebare nu fusese pusă întK-un moment aşa de puţin potrivit. Să creezi o atmosferă, să semeni germenii unei idei… era relativ uşor. Dar ca să ajungi la o astfel de precizare în ultimul minut! Acesta era de altfel ultimul obstacol pe care-l prevăzuse şi cel mai periculos. Mersese oare aşa de departe cu sugestiile sale? făcu un efort, disperat să nu cadă în cursă.

— Cum să-ţi răspund? Mi-a venit şi mie ideea asta nu pot nega… dar mai mult sub forma unei vagi aprehensiuni decât a unei frici precise. Dacă aş fi fost în locul Esterei, cred că m-aş fi întrebat la yn moment dat dacă viaţa aşa de infirm mai merită să fie trăită… Nu spun

că aş fi preferat să mă sinucid, dar sunt sigur că moartea mi s-ar fi arătat ca o binefacere; şi m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva Ester gândeşte la fel ca mine. Nu cred şi nu pot pretinde c-o înţeleg destul de bine pe Ester… de altfel niciun bărbat nu în – telege prea bine o femeie, chiar când au trăit un timp îndelungat împreună".

— N-ai încercat să vorbeşti despre lucrurile acestea cu ea? „/

— Oh, nu… cum aş fi putut vorbi asemenea probleme cuţ ea?

— Îţi înţeleg foarte bine scrupulele, Tim… Dar sunt sigur că eşti p's u-n drum greşit. Alungă-ţi definitiv ideea asta din minte; Ester nu s-a gândit nici o singură clipă la sinucidere; o cunosc" de când era copil doar şi sunt sigur că va trece peste orice criză; are o voinţă extraordinară de-a trăi… Fără această voinţă, nici n-ar fi supravieţuit teribilului accident…

— Da, cred că ai dreptate… am fost într-adevăr stupid să mă gândesc la asemenea lucruri, abia acuma îmi dau seama de asta.

Se întoarseră la Estei" care-i primi cu multă veselie.

— Ei bine, unchiule Harold, ţi-a înoredinţat Tim secretul?

— Ce secret?

— Nu ştiu, întreabă-l pe el 1

— La ce secret faci aluzie? întrebă Tim.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, Tim. Hai, fii drăguţ şi ne spune de ce ai fost aş de misterios astăzi?

— N-am fost misterios deloc!, iOh, ba da! Primo…

Şi ridică un deget în sus.

— … ai stat toată dimineaţa în bibliotecă şi ai scris. S-con de… te-ai ridicat brusc de la masă în mijlocul dejunului şi ai ieşit în goană din sufragerie fără a da niciun fel de Explicaţie. Terţio… misterioasa ta dispariţie imediat după masă. Quatro… l-ai răpit pe unchiul Harold vei l-ai dus în fundul parcului înainte de a putea digera ceaiul şi m-ai lăsat singură aici… Spurfe drept, unchiule Hei/rold, Nu ţi-a încredinţat niciun secret?

— Nici up singur cuvânt măcar. *J*-Ce crezi că poate fi?

— Ceva înspăimântător, desigur!

chi am ghicit… scrie un roman. Un roman pol ţist. Am nimerit, Tim?

Kennedy surâse şi-şi luă un aer misterios.

— Cine ştie, spuse.

Nu mai avea de făcut nimfel Douăore mai târziu: – Tim rţipse faimoasa scrisoare. Da/Ester câştigase pentru moment… sentinţa rămânea însă aceeaşi. Mintea lu' începu să caute altă soluţie.

F.

CAP. IX

În felul acesta Ester câştigă o vacanţă frumoasă. Placară vinerea următoare şi lipsiră din ţară şase săptămâni; se reîntoarseră la începutul lui septembrie., Mintea lui Tim frământa între timp noi planuri; era însă cam dezamăgit după eşecul complet pe care-l avusese. Judeicând lucrurile mai bine, îşi dădu seama că soluţia sinuciderii şi a scrisorii false erau ceva foarte naiv, foarte neîndemânatec şi încercă atunci să găsească alt mijloc mai realizabil şi începu prin a studia viaţa zilnică a Esterei, în speranţa că va găsi un punct slab în obiceiurile say sănătatea sa, punct pe care să-l ooată exploata potrivit cu planurile sale. Poate că braţul ei… Tim era acela care îi făcea pansamentele şi braţul vsupura veşnic; dacă ar fi fost medic şi nu dentist.

— Cu toată farmacia la dispoziţie, ar fi găsit desigur mijlocul de-a introduce în corpul soţiei sale o substanţă toxică; dar ni; avea îndrăzneala să întrebuinţeze o formulă pata făcută, găsită în vreo cart?

Părăsi genul acesta d?" preocupări şi trecură alte câteva săptămâni înainte de Incidentul care îi dădu din nou de gândit: „incidentul acesta se produse spre sfârşitul croazierei, în timp ce se întorceau în ţară pe bordul unui confortabil vas olandez.

Vacanţa fus? Se foarte agitată; Tim, cake nu fusese până atunci decât în Franţa şi Belgia, dorind să profite cât mai mult posibil, transformă odihnitoarea croazieră într-o serie de popasuri dintr-un port în altul, urmate de lungi şi obositoare excursii. Şi Ester ar fi avut toată dreptatea să se întrebe dacă croaziera avusese dre-pt scop

ameliorarea sănătăţii sale, sau instruirea şi distracţia lui Tim! Marea era însă aşa de frumoasă şi mesele atât de Atrăgătoare, încât Ester înefepu să se simtă mulţina* bine.

Într-o secară, după una din obişnuitele ei orgii gastronomice, se duse mai devreme la culcare. Tim, angajat la o partidă de bridge, veni abia pe la ora 11; observă imediat că Ester respiră cu greu şi pare foarte agitată. Dar adormi imediat, căci era foarte obosit. Nu mult după asta fa trezit de un strigăt ascuţit, urmat deurmătoarele cuvinte:

— Lasă-mă să plec! Pentru Dumpezeu, lasă-mă să plec!

Sări imediat din pat.

— Ester… linişteşte-te… nu-i nimic!

Nenorocita se zbătea în ghearele unui oribil coşmar; e dezvelise şi încerca să se scoale; dar întâlnind patul uprapus al lui Tim îşi imagină că e închisă într-un sijriu."… că e îngropată de vie 1 Tim o scutură bine şi o calmă; ea adormi aproape imediat.

Ceilalţi pasageri, care auziseră strigătele, vorbiră mult timp între ei a doua zi, dar niciunul dintre ei nu ştiură: u preciziune din care cabină porniseră; în felul acesta Tim putu păstra secretul.

Nici Tim şi nici Ester nu dădură prea mare importanţă incidentului; îl considerară ca ceva izolat. Esilor se duse la culoare a doua zi ta, aceeaşi oră şi fenomenul se repetă; dar de data asta el luă o formă aşa de gravă, încât nu-ll mai putu ascunde.

Tim fu trezit de data\asta de-un curent de aer rece provenind de la un ventilator. Electric situat în afara cabinei. Sări din pat şi ot/servă că patul Esterei e gol; în momentul acela auzi pe coridor zgomotiil unei căderi; se duse imediat afară. În urma lui veniră şi alţi pasageri; printre el era şi medicul de bord care o descoperise pe Ester la picioarele scării care ducea în sufragerie, întinsă pe parchet.

Print o întâmplare extraordinară, Ester scăpă şi de data asta de la moarte; se trezi chiar în momentul în care o ridicau de jos, dar îi trebuiră câteva minute până să-şi dea seama unde e; visare că e într-un hotel La Ro. mă, unde locuiseră ei cu câteva săptămâni mai înainte, că alunecase în golul ascensorului şi că era pe punctul de-a fi strivită de

cutia ascensorului care cobora.

Fu dusă în cabină de medicu vasului; cazul fu tratat cu o deosebită atenţie, obligând-o pe Ester să stea a doua zi culcată şi să înghită o serie întreagă de pilule. Atrase apoi atenţia lui Tim de gravitatea acestor coşmaruri. la adulţi.

— Cunosc persoane care s-au rănit foarte grav în tim – i pul coşmarurilor, un om s-a şi omorât chiar, aruncânu-se de la o fereastră1 de la etaj. Vezi dar că pericolul. re regretabil să constaţi că tânărul medic, animat de foarte buna intenţie faţă de Ester, îi pecetluise fatalu-i destin. Ultima lui frază îi dădu lui Tim inspiraţia pe care o aştepta de luni întregi. O fereastră… Tim cunoştea foarte bine fereastra care va folosi de minune… Din momentul acela, el nu mai avu de pus la punct decât unele amănunte.

Restul călătoriei nu mai fu aşa de vesel; /incidentele trefeuiau evitate cât mai mult posibil, cici erau foarte penibile.

În noaptea când vaporul ajunse la Dover, Tim făcu o încercare.

Se asigură mai întâi că Ester doarme profund timp de câteva ore chiar fără ajutorul medicamentului; Tim voia ca repetiţia asta generală să fie făcută exact în condiţiile în care va avea loc şi marea reprezentaţie; nu voia ca, în caz de autopsie, să se găsească în corpul victimei urme recente de medinal, remediul acesta fiind incompatibil cu somnul chinuit de coşmaruri.

Sub pretextul că vrea să încheie într-un mod deosebit ultima lor noapte pe bord, comandă câteva sticle de şampanie şi avu grijă să umple cupa soţiei sale imediat ce aceasta o golea; Ester, care nu bea prea mult de obicei, făcea din când în când astfel de excese.

Şampania o făcea foarte veselă şi puţin cam copilăroasă, dar o obosea foarte repede; ea adormea apoi imediat, agitată şi se trezea pe la ora cinci dimineaţa, foarte rău.

De data asta-efectul fu acelaşi, numai că, pe la artei trei – e culcase după ora zece – în timpul somnului ei greu, Tim se strecură din pat şi, după ce deschise uşa cabinei, o luă pe Ester în braţe, curtiii de precauţiuni şi o duse pe coridor; după câteva minute o aduse la loc, o

puse în pat şi o înveli. Ester nici nu se mişcase măcar; abia după o oră deschise ochii.

— Tini dragă, eşti treaz?

— Da, scumpo 1

— Nu vrei să-mi dai un pahar de apă?

Tim se sculă, aprinse lumina şi-i dădu paharul cu apă.

— Cum te mai simţi, Ester?

— Foarte rău… n-ar fi trebuit să beau atâta şampanie.

— Oh, până mâine îţi va trece… cred că n-ai visat nimic rău, nu?

— Nu, până acuma absolut nimic… apa asta mi-a făcut foarte bine, cred c-am să adorm iarăşi.

— Bravo, atunci, noapte bună!

— Noapte bună!

Tim stinse lumina şi se sui din nou în cuşeta lui, cu inima plină de bucurie. Câteva minute mai târziu adormi

— CAP. X

În sala de audienţe se produse rumoare. Imediat ce fu introdus Tim Kennedy, gâturile celor de faţă se întinseră la maximum şi un murmur de simpatie se ridică din piepturile tuturor. Un val uriaş de milă se îndrepta către omul acesta aşa de încercat, a cărui siluetă tragică părea că se pierde în haina lui cernită; paloarea feţei sale evoca multele nopţi de nesomn; îşi chinuia mustaţa cu un gest inconştient, care-l ajuta să-şi domine emoţia. Tim răspunse aşa de încet la primele întrebări, încât coronerul fu obligat să intervină, v v

— Înţeleg foarte bine că toate acestea sunt foarte, penibile pentru dumneavoastră, d-le Kennedy, dar faceţi vă rog un efort şi vorbiţi mai tare. Abia se aud răspunsurile dumneavoastră!

— Da, d-le coroner, voi încerca.

— Foarte bine… no-vreţi să luaţi loc?

— Nu, mulţumesc, prefer să stau în picioare.

— Cum doriţi… Aş vrea să-mi povestiţi mai întâi ce – a petrecut în noaptea de…

Se uită la notele din faţa sa.

— … de 29 septembrie.

Tim răspunse cu glasul şovăitor:

— La 29 septembrie era aniversarea soţiei mele… făcusem aşa fel încât să fiu liber mai devreme şi să vin chiar eu s-o iau cu maşina. Ne-am dus la Brington şi, după ce am luat parte la un concert în West Pier, ne-am dus să luăm ceaiul la restaurantul Metropolis.

— Soţia dumneavoastră era veselă?

— Chiar foarte veselă. Eram foarte încântat, căci după accidentul avut se urca destul de rar în automobil.

— Doctorul Arkwright ne-a vorbit pe larg de ardentul acela. Spuneţi că soţia dumneavoastră manifesta o anumită

repulsie pentru plimbările cu maşina şi că repulsia aceasta nu se manifestase deloc în ziua aceea?

— Absolut deloc. Ester tresărea ori de câte ori ne întâlneam cu altă maşină, dar impresia asta nu ţinea decât foarte puţin; era animată, vorbăreaţă…

Să

— Continuaţi, vă rog, cl-le Kennedy.

— Am plecat de la Metropolis pe la ora şase şi jumătate şi am ajuns la West Shilston la opt şi jumătate. Conduceam foarte încet din cauza nervozităţii sale. Masa am luat-o pe la ora nouă.

— Eraţi singuri?

— Da, era invitat şi docţorul Arkwright, dar un caz urgent l-a împiedicat să mai vină. Ne-a anunţat asta prin telefon.

— Vă-amintiţi de meniu?

— Era aniversarea soţiei mele, o zi cu totul deosebită…

Tim încercă să surâdă, dar copieşit de emoţie îşi ascunse faţa în batistă.

— … la început cocktailuri… iar mai târziu două sticle de şampanie. Am avut cocoşi sălbatici… unul dintre prietenii noştri din Scoţia i-a trimis special pentru ziua Esterei… Am încercat s-o împiedic să mănânce prea piuit, dar îi era foame şi nu voiam să-i stric… plăcerea.

— Şi de ce aţi vrut s-o împiedicaţi să mănânce prea7 mult? /.

— Mă temeam să nu aibă din nou coşmaruri.

— Ah, da. Vom* reveni însă la asta mai târziu; îl vom mai interoga şi pe doctorul Arkwright cu privire la asta. Vreau însă să stabilesc mai întâi faptele aşa cum au fost… Soţia dumneavoastră a mâncat deci cu multă poftă şi în abundenţă, nu?

— Exact.

— Şi după asta?

— Am jucat pichet vreo jumătate de oră; pe la 11 fără un sfert ne-am dus amândoi la culcare, căci eram foarte obosiţi.

— Dormeaţi în aceeaşi cameră?

— Da.

— Nu era camera pe care o ocupaţi în mod obişnuit, dacă am înţeles bine, nu?

— Nu, camera noastră obişnuită e la primul etaj, înspre faţadă; dar în una din zilele trecute, în timpul unei furtuni, a căzut atâta funingine, încât am, fost nevoit să chem coşarul. Reparaţiile trebuiau r. a dureze mai mult timp şi de aceea am hotărât să ne mutăm în mod provizoriu în altă cameră; o cameră situată la etajul al doilea, care da spre, curte.

— Partea dinspre curte e mult mai înaltă decât cea dinspre faţadă, nu?

— Da, casa e clădită pe o pantă; în felul acesta, al doilea etaj dinspre faţadă corespunde cu al treilea dinspre curte. Bucătăria e la subsolul faţadei. Deasupra bucătăriei e o sufragerie. Deasupra sufrageriei, un coridor şi sălile de baie, iar deasupra lor, camera disponibilă pe care am ocupat-o…

— Sunteţi de abord că distanţa de la fereastra camerei acesteia până jos e de aproape 45 de picioare?

— Da.

— Şi că fereastra dă spre o curte pavată din spatele bucătăriei? „1

— Da, dar pietrele au fost înlocuite cu beton.

— Dacă am înţeles bine, soţia dumneavoastră şi cu dumneavoastră nu dormeaţi în acelaşi pat?

— Exact.

— Povestiţi vă rog ce s-a întâmplat după ce aţi intrat în camera de culcare?

— Eram amândoi foarte obosiţi… Voiam să-i dau Esterei o porţie de bismut, căci mâncase prea mult şi mă temeam să nu aibă din nou vreun coşmar, dar ea a refuzat, spunându-mi că vrea să se culce imediat; iar eu eram prea obosit ca să mai insist aşa cum ar fi trebuit să fac…

— Continuaţi, vă rog…

— Cred că am Stins lumina puţin după ora 11.

— Aţi deschis fereastra?

— Da, noi dormim întotdeauna cu fereastra deschisă, când nu-i ceaţă, bineînţeles. Fereastra e foarte adâncă şi are un grilaj de mai bine de două picioare.

— Aţi adormit imediat?

— Da şi cred că am dormit două ore, când m-am trezit deodată brusc… Eram însă zăpăcit de somn şi amintirile mele din primele clipe sunt încă destul de confuze. Cred totuşi că ordinea faptelor a fost următoarea: am auzit un fel de zgomot chiar în ckmeră… apoi un strigăt care mi s-a părut că vine din afară… Îmi aduc aminte că am strigat imediat: „Dumnezeule, \. E Ester!”. A urmat apoi zgomotul unei căderi oribile.

— Imediat?

— Imediat.

— Apoi?

— Buimăcit încă de somn, n-am putut pricepe chiar din prima clipă ce s-a petrecut. Am aprins lumina şi am văzut că patul Esterei e gol… cuverturile erau aruncate jos, un cearşaf era chiar pe grilajul ferestrei. Am alergat la fereastră şi am început să strig: „Ester, Ester, unde eşti?…”. Apoi am alergat ca un nebun pe scară şi m-am îndreptat înspre curtea din dosul casei… Am găsit-o acolo… părea moartă.

— N-aţi chemat pe nimeni?

— Nu imediat; primul meu gând a fost să vin în ajutor Esterei. Apoi l-am chemat pe valetul meu Adams… dar cred că el auzise zgomotul căderii, sau poate strigătul meU; veni imediat şi el. Adams avea la el o lanternă… ne dădurăm imediat seama – că nu mai era de făcut nimic… am dus-o în bucătărie.

1 – Şi după asta? V

— Am rămas lângă ea… incapabil de a face cel mai mic gest sau de a mă gândi la ceva… Aşa că Adams făcu totul.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

— Bine, spuse coronerul, mărturisirea dumneavoastră e completă şi nu vreau să prelungesc stătea aceasta penibilă pentru dumneavoastră; sunt însă nevoit să vă mai pun o serie de întrebări. Aţi spus că soţia dumneavoastră era victima unor coşmaruri; erau dese?

1 – Da, mai ales, după accidentul avut… Suferise de asta şi în copilărie, dar după căsătoria noastră nu mai avusese nimic… adică nirrtic grav.

— S-a rănit vreodată în timpul crizelor de somnambulism?

— O dată sau de două ori… Cuvântul somnambulism nu e tocmai exact, coşmarurile Esterei erau mult mai violente. În mai trecut şi-a rănit mâinile. Iar în timpul croazierei din vara asta a ieşit din cabină şi a alunecat pe scară; a fost o adevărată minune că nu s-a rănit mortal.

— Şi aţi atribuit aceste tulburări fricii cauzată de accident?

— Da, dar cred că şi indigestia are partea ei de vină. Coşmarurile acestea se produceau în general după mesele mai copioase.

— Şi n-aţi încercat să-i supravegheaţi mesele?

— Într-o oarecare măsură, da; dar numai atât cât puteam. Nu era însă prea uşor, căci, în timpul zilei era suferindă şi mesele de seară erau foarte binefăcătoare. Dacă aş fi împiedicat-o în mod regulat să mănânce atâta cât dorea seara, ar fi murit în scurt timp de inaniţie.

— N-aţi consultat niciun doctor?

— Am fost în raporturi continue cu d-rul Arkwright care, fiind la curent cu neliniştile mele, îmi promisese că va aduce marţea asta un specialist în boli nervoase.

— Încă un cuvânt, d-le Kennedy. Soţia dumneavoastră era deprimată de starea în care se găsea?

— Câteodată era chiar foarte deprimată.

— Se schimbase foarte mult din punct de vedere fizic, nu?

— Da, se schimbase foarte mult; mergea cu mare greutate şi-i era absolut imposibil să mai ducă viaţa activă care-i plăcea aşa de mult.

— Fusese o femeie frumoasă şi rănile o desfiguraseră aproape, nu? /

— Da.

— Nu credeţi că pierderea frumuseţii şi a vigoarei sale fizice o tulburau în mod deosebit?

— Până la un oarecare punct, cred că da.

— Nu v-a spus niciodată nimic din care să puteţi deduce că s-ar pâinea sinucide la un moment dat? /

— Niciodată… Ideea asta îmi venise şi-mi" de multe ori; m-am spovedit chiar drului Arkwright, dar acesta m-a liniştit complet. Mai târziu am vorbit chiar şi cu Ester despre asta şi ea m-a asigurat că nu s-a gândit niciodată la soluţia asta… De, altfel, ştia foarte bine că biata (ei faţă desfigurată nu-mi putea schimba cu nimic sentimentele ce le aveam faţă de ea w Convingerea mea e că nu s-a gândit niciodată la sinucidere şi că moartea ei n-a fost provocată în mod voluntar.

— Bine. Să revenim acum la accident; soţia dumneavoastră n-a primit niciun fel de recompensă băneasc?

— Nu, dar procesul intentat societăţii căreia îi aparţinea camionul se judeca în cursul trimestrului acestuia.

— Atunci procesul nu va mai avea loc, nu?

— Nu, dar am dreptul să continui acţiunea judiciară pentru cheltuielile personale cauzate de accidentul acela.

— Bine, dar suma asta nu se poate compara cu indemnizaţia cerută de soţia dumneavoastră?

— Evident că nu.

— Defuncta nu contractase nicio asigurare pe viaţă?

— Nu, d-le coroner. *I* s

— Poseda o avere personală-considerabilă?

— Evident că nu. Nimic afară de câteva economii făcute din banii pe care i-i dădeam eu lunar.

— Vă mulţumesc d-le Kennedy, asta e tot ce am vrut să aflu pentru moment.

Tim se întoarse la locul său.

— Merivale Adams!

Auzindu-şi numele, Adams veni cu paşi vioi spre bară.

— Eşti servitorul domnului Kennedy?

— Sunt amploiat la clinica dentară a domnului Kennedy şi fac şi oficiul de valet, d-le ooroner.

— În noaptea de 29 septembrie, erai la „Singurătatea"?

— ea, d-le coroner, dorm întotdeauna la „Singurătatea".

— Cum e aşezată camera dumitale faţă de cea ocupată de d-na şi dl. Kennedy în seara aceea?

— Camera mea e în cealaltă extremitate a casei, într-o aripă rezervată personalului. Deşi e aşezată în partea de din dos a casei, nu are vedere spre curte.

— Perfect. Spune-mi acuma tot ce ştii că s-a petrecut în noaptea dramei.

— Petrecusem seara la West Shilston şi venisem la „Singurătatea" pe la ora 11. Nevăzând lumină jos, am tras concluzia că d-na şi dl. Kennedy s-au urcat la ei.

— Aveai cheie de la casă?

— Da, d-le coroner; de cele mai multe ori, eu eram acela care încuiam uşa, cu excepţia serilor în care d-na şi dl. veneau acasă târziu.

Y – Continuă, te rog.

— Am încuiat uşile şi m-am culcat imediat. Am fost trezit mai târziu de un zgomot venit din afară; m-am apropiat de fereastră, dar n-am putut vedea nimic; l-am auzit atunci pe dl. Kennedy strigând:

„Ester! Ester!”

— m-ai auzit un strigăt şi mai înainte de zgomotul acesta?

— Nu, d-le coroner. Mi-am pus halatul, am luat o lanternă şi am coborât. Eram la uşa de Serviciu când l-am auzit pe dl. Kennedy strigându-mă; l-am găsit aplecat peste trupul inert al d-nei Kennedy. Mi7 am dat seama chiar de la început că doamna e moartă.

I – L-ai întrebat pe dl. Kennedy ce s-a întâmplat?

— Da, şi mi-a răspuns: „Cred că a căzut pe fereastră… eu dormeam… trebuie să fi avut unul din coşmarurile ei teribile”. D-l Kennedy m-a ajutat să duc corpul în bucătărie, dar tremura tot şi nu putea fi de niciun ajutor. Văzându-l că tremură, i-am adus pardesiul şi i-am ajutat să şi-l îmbrace. I-am spus apoi: „Ar fi bine să-l chemăm pe d-rul Arkwright”. Dar dl. Kennedy era ca paralizat şi mi-a cerut să telefonez eu; d-rul Arkwright promise că vine imediat. Am adus apoi puţin coniac şi l-am obligat pe dl. Kennedy să bea câteva picături. Tremura şi repeta neîncetat: „Ester, Ester!”. L-am auzit murmurând: „Oh, de ce nu m-am putut trezi cu câteva clipe mai devreme? Mă trezeam întotdeauna la timp doar!”. N-am îndrăznit să-l las singur şi m-am dus să trezesc pe ceilalţi servitori abia după venirea domnului doctor; aceştia nu auziseră nimic.

— Asta e tot ce ştii?

— Nu mai pot decât să răspund la întrebările pe care veţi binevoi să mi le puneţi, d-le coroner.

— NTE poţi retrage.

Adams salută milităreşte şi e r trase. După o clipă de şovăială, coronerul chemă pe d-rul Arkwright.

— Sunteţi, după câte ştiu, rudă cu defuncta?

— Era nepoata mea.

— Eraţi şi medicul ei curant, mi se pare. O îngrijeaţi de mult timp?

— De când era copil… p

— Spuneţi-mi ceva asupra predispoziţiilor ei pentru coşmaruri!

— Avusese coşmaruri încă din copilărie… *

Şi d-rul Arkwright povesti accidentul din copilărie al Esterei şi toate tulburările nervoase avute după asta.

— … cu timpul, tulburările acestea deveniseră tot mai rare – cazuri foarte frecvente la copiii nervoşi – dar coşmarurile reveniră imediat după teribilul accident suferit de curând şi se pare că ele deveneau mai violente pe măsură ce Ester îşi recăpăta forţele fizice.

— Visele acestea îngrozitoare erau în directă legătură cu accidentul?

— Întoarcerea lor a fost cauzată în mod indiscutabil de accidentul acesta. Dar visele propriu-zise nu erau întotdeauna în legătură cu el. Am încercat să obţin de la nepoata mea cele mai mici amănunte, dar nu-şi aducea prea bine aminte de ele; de cele mai multe ori, însă, coşmarurile erau determinate de frica de A nu fi strivită de un obiect greu – siâlp de telegraf, cabina de ascensor, automobil –, iar ea nu ştia unde să fugă pentru a scăpa de pericol. Asta explică şi incoerenţa gesturilor sale în timpul crizelor.

— Ce tratament îi prescriseseţi?

— La început câteva sedative, care-şi pierdeau foarte repede eficacitatea asupra şi; am încercat apoi un foarte simplu tratament hipnotic şi un pic de autosugestie înainte de-a se aşeza în pat.

— Ce înţelegeţi prin asta?

— Nu era vorba de-un adevărat tratament, căci nu sunt specialist în maladiile nervoase. Am procedat faţă de ea nu ca un medic, ci mai mult ca un prieten. Era doar nepoata mea… Văzând că nu face niciun fel de progres, i-am propus să consulte un neiirolog şi, după cuhi v-a spus şi dl. Kennedy, luasem hotărârea să fie consultată marţi.

— Sunteţi de acord cu dl. Kennedy, în privinţa influenţei nefaste pe care le aveau mesele copioase luate cu puţin mai înainte de culcare?

— O indigestie nu putea fi decât. Raţiunea determinantă a coşmarurilor, nu şi cauza fundamentală a lor; cauza fundamentală trebuie căutată în şocul mental care i-a înviat predispoziţiile din copilărie.

— Dacă defuncta ar fi luat seara mese frugale, coşmarurile ar fi

putut fi împiedicate?

— Nu pot răspunde cu certitudine; aparatul digestiv e în legătură foarte strânsă cu aparatul nervos; am sfătuit-o foarte des pe nepoata mea să nu mănânce prea mult seara. N v, /

— Bine... spuneţi-mi, d-le doctor, nu credeţi că nepoata şi pacienta dumneavoastră a niitrit vreodată ideea sinuci-\derii?

— Sunt aproape sigur că nu. Iubea foarte mult viaţa şi nu putea înţelege cum alţii şi-o curmă în mod voit.

— Sunteţi convins că ea nu s-a aruncat pe geam într-un moment de extremă tulburare?

— Absolut convins. Supoziţia asta e inadmisibilă pentru mine. S”
*

— Aţi mai întâlnit în cariera dumneavoastră şi alte cazuri de răniri provocate în timpul coşmarurilor?

— Eu personal, nu; dar am auzit vorbindu-se de accidente grave care se pot produce\în cazuri asemănătoare;

O actriţă americană care a căzut pe geam în timpul unei crize şi a murit. Am auzit apoi vorbindu-se de un om care a ieşit pe acoperiş şi a scăpat de la moarte numai graţie faptului că a rămas agăţat într-o cornişă.

— Atunci concluzia dumneavoastră ar fi următoarea: defuncta, vrând să scape de un pericol imaginar în timpul somnul! 1, a căzut pe fereastră şi s-a omorât?

— Asta e singura posibilitate pe care o văd.

— Vă mulţumesc, d-le doct oi I

Coronerul îşi revăzu timp de câteva minute notele, apoi făcu rezumatul’s

— Afacerea asta e tot atât de penibilă pe cât e de extraordinară, spuse el în cele din urmă. Nu există nicio îndoială asupra cauzei morţii d-nei Ester Kennedy; nenorocita victimă, căzând de la al treilea etaj într-o curte betonată, şi-a făcut numeroase răni, dintre care fractura craniului, care i-a cauzat moartea instantanee. Singura chestiune care se pune e următoarea: cum de-a putut victima cădea de pe fereastră?

Avem de studiat trei posibilităţi: accidentul, sinuciderea sau crima.

Voi Iun în discuţieaceste posibilităţi în ordinea inversă. Nu avem nici cel mai mic indiciu care să ne permită să presupunem că ar fi la mijloc o crimă şi nu citez posibilitatea aceasta decât cu o legitimă repulsie. Am făcut aluzia aceasta numai pentru a înlătura o serie de bârfeli inevitabile într-un oraş mic ca al nostru; şi e de datoria mea să tai chiar de la început eventualele zvonuri.

A doua posibilitate, sinuciderea, pare şi ea tot atât d? Neîntemeiată. D-rul Arkwright ne-a declarat formal că d-na Kennedy nu avea niciun fel de dispoziţie morbidă de acest gen, iar dl. Kennedy ne-a confirmat cu energie aceeaşi părere. Defuncta nu era o femeie care să cedeze unei aberaţii mentale subite; iar cu o seară mai înainte d-na Kennedy se arătase într-o excelentă stare de spirit; şi nu văd cum s-ar fi putut scula din pat, în acer, ca şi cameră în care dormea şi soţul său şi cum şi-ar fi putut pune capăt zilelor sale într-un mod atât de tragic.

Rămâne acum a treia posibiltale; aceea a unui accident… accident destul de anormal, căci este foarte greu de imaginat cum a putut aluneca defuncta pe fereastră, apropiiritiu-se prea tare de ea sau trăgând perdeaua. Dar s-a vorbit destul de mult de coşmarurile de care suf „— E-a defuncta, din care a reieşit că s-a mai întâmplat şi altă dată să se expună unor pericole aproape tot aşa d? Mari, în timp ce se găsea într-o stare de spirit – ismănătoare. Cred că plimbarea făcută în după-amiaza aceleiaşi zi e în automobil a stimulat anumite reflexe şi a deşteptat în subconştientul său câteva detalii ale tristului accident pe care-l suferise cu câtva timp înainte. Iar faptul că a mâncat copios şi că s-a culcat aproape imediat după masă, poate avea un rol destul de mare… Dar toate acestea nu sunt decât simple conjuncturi. E foarte penibil când ne gândim că d-na Kennedy trebuia să consulte un neurolog numai cu câteva zile mai târziu, un specialist care ar fi putut-o vindeca. Dar să nu mai insistăm asupra faptului că acest specialist ar fi fost de dorit să fie consultat mai de timpuriu… Sunt absolut convins că defuncta a decedat din cauza rănilor provocate de

căderea de la 48 de picioare, cădere provocată de coşmar; trag deci concluzia că moartea d-nei Kennedy se datorează unui accident… Să-mi fie permis să-mi exprim toată simpatia mea pentru dl. Kennedy; suntem convinşi/după tot ce s-a spus aici, că a fost un soţ devotat, plin de cea mai caldă solicitudine pentru fericirea şi sănătatea soţiei sale; merită toată simpatia noastră pentru cruda încercare.

Partea a doua v/, /.

CAP. XI

L

V 1.

În timpul celor trei săptămâni care urmară după anchetă, Tim nu făcu nicio încercare pentru a o vedea pe Alma Shepherd.

Cu toate acestea, cele trei săptămâni fură foarte plăcute: uşurarea imensă pe care o simţea, orgoliul succesului îi dădea o stare de spirit pentru care singurătatea era o adevărată binefacere îşi savura din plin libertatea şi recapitula toate detaliile planului său diabolic, constatând pentru a nu ştiu câta oară perfecta armonie dintre plan şi, realizare; plăcerea asta devenise ia un moment dat un, fel de obsesie. Îi plăcea să se închidă în camera sa şi să se gândească la viitor; se simţea stăpân pe destinul său… Reuşise doar în cea mai îndrăzneaţă şi periculoasă încercare, cum de n-ar fi putut reuşi în celelalte? Nu avea de spus decât un singur cuvânt şi Alma ar fi fost a lui; şi dacă nu pronunţa cuvântul acesta imediat, era din cauză că echilibrul său perfect, inteligenţa lui obiectivă şi sângele lui rece îi spuneau că n-a venit timpul propice pentru astfel de demersuri. Se spune că geniul e vecin cu nebunia; dar despre el nu se putea spune acelaşi lucru, căci se ferea să întreacă măsura.

Stabilind un anumit plan faţă de Alrrja, el înţelegea să-l ducă în amănunţime la îndeplinire. Succesul său nu-l tulbură deloc; nu comisese doar crima într-un elan de pasiune oarbă, ci numai pentru că crima aceasta era singura ieşire logică din situaţia lui disperată.

De acum" încolo nu va mai ucide; actul criminal, departe de a-i

procura vreo plăcere, îi fusese destul de penibil; crima făcuse din el un om de două ori mai puternic dar, ajungându-şi scopul, trebuia s-o înlăture de el pentru totdeauna.

Se zvoni prin oraş că Tim se închide ceasuri întregi în camera sa pentru a plânge moartea soţiei sale şi contrastul dintre durerea lui mută şi aşa de profundă şi ţinuta lui curajoasa în public făcu să devină foarte simpatizat; căci, trei zile după terminarea anchetei, Tim îşi reluă consultaţiile cu aceeaşi ardoare; era doar mai tăcut, asta era singura schimbare.

Nu făcu niciun fel de vizită şi prietenii lui care veniră la „Singurătatea" fură foarte impresionaţi de stoicismul lui. Fură însă şi momente în care Tim izbucni… Eu am ucis-o – spuse el la un moment dat reverendului Grantley –, cu ochii plini de lacrimi. Juriul ar fi trebuit să mă condamne… C\i toate că primisem atâtea avertismente, am întârziat în mod nepermis consultul de neurologi…". Tot el îl consola şi pe Harold Arkwright care-şi făcea amare reproşuri. „Greşeşti, Harold… Dumnezeu ştie cât aş fi de fericit dacă aş putea arunca vina asupra ta… eu sunt singurul care merită titlu de vinovat… căci eu ştiam ce însemnau nopţile Esterei; am fost însă orb!"

Şi, în timp cE vorbea aşa, Tim simţea o adevărată emoţie. Trăia un fel de viaţă dublă; aceea a unui zgârcit care-şi ţinea ascunsă marea lui bucurie secretă şi aceea – a unui nenorocit soţ, incapabil să-şi ierte o neglijenţă, care a însemnat drama vieţii sale.

Când se decise s-o vadă pe Alma, după ce-o anunţase prin telefon, jucă bineînţeles rolul al doilea şi nu era niciun fel de ipocrizie când, după cinci minute în care timo vorbiră numai banalităţi, masca sa de insensibilifate păli pe neaşteptate şi căzu la picioarele Almei, murmurând cu un glas sfâşiat de durere:

— Oh, Alma, Alma, sunt aşa de nenorocit! Fii înţelegătoare cu durerea nea –, am de multe ori impresia că Î oi înnebuni!

Profund mişcată, tânăra ferrfeie îl cuprinde în braţe şi încearcă să-l consoleze prin uşoare mângâieri.

— Tim, dragul meu Tim, fii curajos! Nu plânge, prietene, viaţa îţi

mai rezervă şi alte bucurii şi voi face tot ce voi putea ca să-ţi uşurez durerea.

Ridică spre ea faţa lui îndurerată şi un surâs subţire pluti câtva timp în ochii lui plini de lacrimi.

— Eşti o prietenă minunată, Alma! Cred că eşti singura fiinţă care mă înţelege, nu ştiu cum de m-am lăsat copieşit… Eşti singurul om căruia i-am arătat cât de mult sufăr… Când eram mic, aveam un câine la care ţineam foarte mult, dar a fost Gălcat de-o trăsură şi a murit; am fost foarte nenorocit şi numai mama a fost în stare să mă consoleze şi să mă împace cu existenţa… Ar fi trebuit să vin la tine mai devreme, dar abia acuma înţeleg că numai o dragoste maternă este capabilă să mă facă să uit totul.

Se aşeza lângă Alma şi coţitinuă pe un ton mai calm:

— … Am încercat să stau departe de tine din simplă convenienţă socială… regretând aproape că nu eşti nici urâtă nici bătrână, căci numai atunci aş fi fost îndreptăţit să vin şi să caut ajutorul de care aveam nevoie. Oh, n-am făcut asta numai de teama zvonurilor la care aş fi dat naştere, ci mai mult din respect pentru biata mea Ester… pentru a nu-i cauza niciun fel de neplăcere în cazul în care poate simte şi acuma sentimentele pe care le-a încercat pe pământ. Dar abia acum văd că excesul meu de loialitate mă orbise şi că eram nedrept cu Ester care era destul de inteligentă ca să înţeleagă gândurile msle, mai ales că n-a fost niciodată geloasă… Trebuie să te văd de acuma mai des, Alteia; dacă m-ai putea suporta, cred că-mi voi recâştiga puterea de a trăi… dar dacă mă respingi sunt un om sfârşit… Accepţi să te văd mai des?…

— Sigur că da! Numai că, dragul meu prieten, nu va fi deloc uşor. D? Că vom S şi prea des împreună, gurile rele vor avea de lucru şi ştii şi tu foarte bine ce rău pot face anumite zvonuri. Trebuie să te mai gândeşti apoi şi la profesiunea ta.

Tim făcu un gest de nerăbdare.

— Dar noi ne-am întâlnit destul de des şi până acuma\şi n-a spus nimeni nimic.

— De ce să ne iluzionăm? Situaţia nu mai este aceeaşi; dacă an; relua lucrurile de unde le-am lăsat, fii sigur că vor fi interpretate cu totul altfel… şi s-ar putea face chiar şi. Supoziţii oribile, Tim".

Tim se uită la ea cu o privire plină de inocenţa şi de mirare.

— Vrei să insinuezi că s-ar putea spune că mi-am asasinat femeia infirmă pentru a te putea câştiga pe tine?

— Da, s-ar putea merge chiar şi până acolo.

— Asta nu mă surprinde, Alma… Gândul acesta mi-a venit şi mie; nu sunt imbecil şi am interpretat cum trebuie anumite fra? E ale coronerului. Probabil că în momentul de faţă vorbeşte despre asta mai mult de jumătate din oraş… Dar, slavă Domnului, numele tău n-a fost pronunţat… trebuia să-ţi păstrezi reputaţia, Alma. Îţi mărturisesc că nu m-am gândit niciodată că jintâlnirile noastre ar putea fi interpretate în felul acesta.

Soluţia o găsi Alma: se vor întâlni la Londra în fiecare sâmbătă după amiază, sau duminică, vor lua masa împreună, vor merge la teatru sau la cinema şi, când va fi frumos, se vor plimba eu barca pe Tamisa. Vor avea grijă să călătorească separat, fiecare cu maşina proprie; odată ajunşi în metropolă, nu mai aveau să se mai ferească de nimic.

Şi în felul acesta fu inaugurată o epocă foarte fericită pentru, Tim. Gustă chiar un fel de voluptate în constrângerea momentană pe care şi-o impusese. Hotărâfee să lase încă trei luni până la prima încercare de a schimba natura relaţiilor dintre ei, dar aşteptă cu nerăbdare sfârşitul celei dintâi săptămâni. O dorea pe Alma din ce în ce mai impetuos şi simţea un fel de plăcere perversă în a-şi ascunde această dorinţă…

Se întâlneau la staţia de metropolitan din Charing Cross, luau trenul până la Richmond, străbăteau pe jos podul de la Terrace Gardens şi intrau apoi în parc; se plimbau ceasuri întregi sub umbra copacilor, vorbind cu volubilitate sau tăcând. De multe ori se aşezau în iarba proaspăt; Tim îşi culca capul pe genunchii Almei şi apropierea de ea îl făcea să-şi simtă bătăile impetuoase ale inimii. Când timpul deveni

mai rece, luau ceaiul în diferite baruri. Tim era omul cel mai fericit din lume. Dar pentru a nu ieşi din rolul său, avea obiceiul să spună câtecdată:!

— Ai făcut o adevărată minune cu mine, Alma… o adevărată minune. Nici nu mi-ar fi trecut prin gând altă dată că aş putea începe. Să iubesc din nou viaţa… şi acuma iată – mă fericit, fericit… E aproape crud…

Şi ochii i se umpleau de lacrimi adevărate.

Când se întâlneau duminica, mergeau la teatru sau la cinema favorizat de singurătate, îi/n îşi strecura braţul sub braţul Almei sau îi lua mâna şi savura în tăcere imensa fericire care-l cuprindea. Iar ea răspundea la toate aceste gesturi, care nu erau de altfel deloc îndrăzneţe; seara se termina printr-o masă luată într-un restaurant din Soho, unde erau siguri că nu se pot întâlni cu cineva din West Shilston. Se despărţeau aproape imediat şi. Veneau acasă separat; Tim luase obiceiul s-o sărute pe Alma pe obraz la despărţire şi acestea fură singurele sărutări pe care i le dădu vreodată.

Într-o seară, Alma dori să ia rrjasa într-un restaurant ceva mai elegant şi se duseră la Trocadero; în momentul în care se aşezară, cineva de la o masă vecină veni spre ei.

— Hello, Alma! spuse un glas bărbătesc.

— Ce surpriză să te văd aici!

Era Mower; nu-l recunoscuse şi pe Tim care stătea cu spatele la el – fu un moment foarte neplăcut, în rare ar fi trebuit să urmeze explicaţiile necesare; dsr Tim şi cu Alma avură bunul simţ să nu spună nimic.

— … O surpriză fericită.

— Reluă cu tact Mower. De ce nu mergeţi cu banda noastră la Berkeiey?

— Mulţumesc RJower.

— Spuse Tim – dar abia ne-am aşezat la masă.

— Oh, atunci, scuzaţi-mă… Veniţi atunci în i târziu, dacă vă face plăcere… Pe veurând… În orice caz, mâine ne vom vedea, Alma.

Tim simţi un fel D? Râcâit în inimă, care-i făcu rău.

„— Vorbeşte foarte, familiar cu tine. Vă vedeţi des?

— La clubul de tenis; am fost parteneri la ultimele probe.

— Gum v-aţi descurcat?

— Nu prea rău; am ajuns până în semifinale, dar în cele din urmă am fost bătuţi de doi jucători din Wimbledon.

— Nu-l credeam pe Mower jucător aşa de bun *

— Am făcut puţină şcoală cu el şi am reuşit destul de bine; de altfel nu-i băiat Vău…

Tim fărâmiţa un miez de pâine cu nervozitate.

În ţinuta lui de seară, Mower părea foarte elegant, era tânăr şi plin de viaţă… iar prietenii lui tot tineri şi veseli… Şi i Alma… o separa de ea o generaţie! Nu mai trebuie să aştepte prea mult.

— Te rog să-mi răspunzi sincer, Alma!, Mă consideri drept un bătrân? Eu nu mă simt bătrân, dar în ochii tăi cum apar?

Ea surâse cu afecţiune…

— YNu, dragul meu Tim; nu eşti deloc bătrân…

O

Câteva zile mai târziu, Tim avuj surpriza să-l vadă apărând *pe* Mower în cabinetul său. 1 (1 primi cu obişnuita politeţe, vorbi de una şi de alta, aşteptând cu nerăbdare să afle scopul vizitei lui.

— Mi-a treput ceva prin cap, Kennedy, spuse în cele din urmă Mower. Nu ştiu dacă te va interesa, dar mi se pare că, din moment ce împărţim toată clie4 tela interesantă din regiune, n-ar fi tocmai rău să ne unim forţele.

Tim se încruntă.

— Am impresia că forţele noastre sunt unite). În măsura posibilităţilor, natural. Şi, afară de asta, în timpul vacanţei ne ţinem unul altuia locul.

— Eu făceam aluzie la o asociaţie.

— O asociaţie? Fondată pe împărţeala beneficiilor, dacă nu mă ins l?

— Da.

Tim făcu un semn negativ.

— Cred că nu pot primi… Înţelege-mă, Mower, m-am stabilit aici mult înainte de dumneata şi am clientela mea. Şi nu văd ce avantaje mi-ar aduce o astfel de asociaţie… ci din contră. *S*

— Nu ignor faptul că nu pot pune în cumpăna. Balanţei tot atâtea cât pui şi dumneata… afară doar de tinereţe…

Lucirea rece care străluci în ochii lui Tim îi scăpă cu totul lui Mower.

— T… dar sunt gata să vărs o sumă respectabilă sub titlu de drept de asociaţiune.

— Ce înţelegi prin respectabilă?

— Aş putea merge până la 500 de lire!

Tim surâse.

— E inutil să mai discutăm… nu, tinere, nu mă simt încă bătrân… Îmi mai rămân mulţi ani de lucru până voi simţi nevoia de sânge tânăr… Vino, mai curând, să-ţi arăt l crizantemele mele.

CAP. XII

1.

Ceea ce urmează începu pe la sfârşitul lui noiembrie. Dimineaţa fusese foarte obositoare; Tim avusese trei clienţi extrem de pretenţioşi.

Mai întâi miss Simmons, creatură fricoasă, care leşina imediat ce se apropia dentistul de ea; Tim avea nevoie de toată răbdarea de care dispunea ca s-o facă să nu se mişte şi să nu strige chiar mai înainte de a lucra ceva.

Miss Simmons fu urmată dl. un agent de schimb, Crasswater, un vorbăreţ insuportabil, care-l făcea întotdeauna pe Tim să-şi piardă timpul…

Ultimul fu preotul metodist dr. Gorringe, foarte nervos, care nu putea suporta aparatul.

Era prea târziu când veni un client neanunţat, care avea de înlocuit o coroană. Tim era foarte prost dispus când îl instala pe scaun. Observă că flaconul pentru spălăturile gurii e gol şi-l sună pe Adams

pentru a-l trimite la farmacie. Dar acesta nu veni; atunci Tim ieşi în hol, îl strigă, dar nu primi niciun răspuns. Telefonă! A farmacie, dar fără succes; băiatul care făcea cursele era plecat; în cele din urmă, trebui să întrebuinţeze alt preparat. Operaţia dură până l; i oră două şi, cum avea o întâlnire pentru două şi jumătate, se duse să fa masa la restaurantul din cartier, „William and Mary".

Când reveni, îl găsi pe Adams.

— Ce s-a întâmplat, Adams? întrebă/Am! Avut nevoie de tine, dar mi-a Cost imposibil să te găsesc.

— Am fost la masă; credeam că nu mai aveţi nevoie de mine.

— Puteai să-mi spui şi-mie că pleci.

Tim intră în cabinet; atitudinea lui Adams îl surprindea, căci servitorul nu avea obiceiul să iasă fără să-l anunţe. Poate că a făcut asta din cauza orei târzii, dur să nu spună niciun cuvânt… Şi răspunsul sân, deşi nu fusese nepoliticos, nu suna totuşi ca altă dată. Îşi aminti că nici nu-i spusese măcar „d-le"…

1 Tim uită de incidentul acesta, dar îşi aminti de el abia după câteva zile. Intrase tocmai în sufragerie să ia ceva, cu puţin după ce terminase masa, când auzi pe coridor zgomotul unei lupte, urmat de un hohot de râs. Recunoscu râsul lui Adams, căruia îi răspunse râsul mai ascuţit al cameristei. O uşă trântită, apeji tăcere… Tim ieşi din sufragerie bucuros că nu trebuie să intervină.

Habar n-avea cum trebuie să se poarte în împrejurări de acestea. Îşi aminti că Ester avea un tact extraordinar şi că nu avusese nevoie să facă niciodată apei la autoritatea sa pentru a împiedica anumite insurecţii ale personalului său. Dar Adams fusese sub ordinele lui în timpul războiului, aşa că era de demnitatea lui să intervină.

Când Adams, un ceas mai târziu, îi aduse ceaşca cu ciocolată, îl întrebă, fără să ridice ochii de pe carte:

— Erai gata să glumeşti, Adams, um-i aşa?

— Să glumesc, d-le? Oh, ne distram şi noi un pic, la bucătărie; cred că nu vedeţi niciun inconvenient în asta, nu?

— Sigur că nu, dar cu condiţia să nu aud nimic. Dar eraţi în coridor şi zgomotul a ajuns – până la mine.

— Da, dar n-a durat prea mult…!

— Asta n-are importanţă. Dacă aş fi avut lume, cred că n-ar fi fost prea agreabil, nu găseşti?

— Dacă ar fi fost lume, nu se întâmpla nimic…

Adams puse platoul pe masă.

— … mai doriţi ceva, d-le?

Tim era, aşa de puţin obişnuit cu impertinenţele, încât nici nu-şi putu e e de urechilor. Încercă să fie ironic.

— Da, e tot… cred că nu te-ai supărat, Adams?

— Oh, nu d-le! Noi doi ne înţelegem foarte bine!

„Imposibil, gândi Tim, să mă bată Dumnezeu dacă mai înţeleg ceva! Imaginează-ţi un câine care s-a gudurat 12 ani în jurul tău şi care te muşcă pe neaşteptate… Trebuie să-ţi fevii băiatule, altfel mă descotorosesc de tine!”. L

Bău ciocolata şi se du se în dormitor, uşor neliniştit, în zilele, următoare, Adams fu de o conduită ireproşabilă, dar Tim avu bizara impresie că trebuia foarte puţin ca atmosfera să se schimbe din nou.

2.

Se întâmplă că Alma fu liberă şi sâmbătă şi duminică, aşa că Tim profită de ocazie şi se culcă sâmbătă seara la Londra. Alma petrecu seara cu el, se întoarse acasă, apoi reveni a doua zi iar. Natural că Tim se gândi în timpul acesta la cu totul altceva decât la purtarea lui Adams… Duminică seara, după 36 de ore de tersiune nervoasă şi emoţie continuă, simţindu-se foarte obosit, hotărî să rămână tot la hotel.

V!

Luni dimineaţa porni direct la clinică şi nu schimbă cu Adams mai mult de zece cuvinte toată ziua. După moartea Esterei, Tim luase obiceiul să mănânce în oraş:

În seara aceea a ru Harold Arkwright şi se întoarse la

„Singurătatea” după ora zece.

După ce-şi duse-maşina la garaj, venind spre casă, îşi dădu seama, că sala de biliard e luminată. Îşi scoase repede pardesiul şi traveofă nerăbdător sera care legii clădirea principală de sala de biliard şi auzi imediat zgomotul bilelor; i se păru ar, a de bizar, încât avu impresia că a intrat un necuiioscut în casa sa.

Deschise uş3. Şi, aşa cum prevăzuse, îi găsi pe Adams; acesta se pregătea tocmai pentru o lovitură grea şi, deşi îi avuse pe Tim intrând, nu-şi riqlică ochii decât după ce lovi, bilele.

Glasul îi – era foarte nepăsător. Tim îşi dădu imediat ser.: na că servitorul său băuse. Tim, care văzuse în timpul războiului fel de fel de beţivi, crezu că-l poate redv ce la sehtjmente mai bune…

— Sunt foarte mulţitmit că te amuzi, Adams, spuse el încet. Ni: era timpul să-i facă reproşuri, căci ar fi dat loc unei scene penibile.

— Atunci xe în regulă.

Adams ochii masa, şi se precă asupra jopului…

…iarăşi ceva greu; aş vrea să încerc mai întâi aşa…

D.tr Adams rată lovitura.

— Dracu’! Souse… Ascultă! Nu-i deloc amuzant să Joci biliard de unul singur… Dacă am face o partjdp împreună… Îţi dau un avans de o sută de puncte…

Tim înţelese că trebuie să arc pte sau să suporte o scenă: şi nu-i pificea deloc să aijcă de-a face cu hoţivii. Lipsa lui de forţă fizică îl făcea să evite discuţiile cu un cm în starea, lui Adams. Şi amână discuţia pe a doua zi”.

— Bine, spuse. Vrei să începi?

— Minunat!, răspunse Adams.

Alese cu multă grijă un nou tac.

— … e o plăcere să joci pe masa asta, e veche, dar e dstul de bună. N-ar fi rău s-o mai repari un pic, dar merge şi – aşa. Am spus întotdeauna că e mai bună decât cele de la „Gnese Qui1144!

— Asta însearrţnă că joci de mult aici?

— Oh, am jucat de sute de ori aici, mai cu seamă cât timp luai

masa în oraş. N-ai ştiut nimic, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

— Lăsam totul în perfectă ordine, aşa că nu se cunoştea deloc… Spune, d-le. Kennedy, pe cât jucăm, pe o liră sau pe doi şilingi?

— Prefer pe doi şilingi.

Tim începu să nu se mai complacă în rolul de om: dulgent.

— … ştii doar că eu nu ştiu să joc aşa de bine *V*

— Da, dar îţi dau un avans de 100 de puncte.

Jucară vreo zece minute; /Adams luă aerul cel mai spectuos din lume şi spuse:

— Nu doriţi să luaţi ceva, d-le? Jocul acesta face o

— 3 te teribilă.

— Nu, mulţumesc, dar serveşte-te dumneata *

— Mulţumesc, nici nu doresc mai mult.:

Într-un mic bufet era o sticlă de whisky şi pâteva de sifon.

Adams turnă alcool cu generozitate, puse şi puţin sifon, apoi spuse:

— În sănătatea dumneavoastră!

Venise rândul lui Tim. Se pusese tocmai în poziţia de joc, când Adams interveni:

— Un minut! Dacă jucaţi aşa, nu vă mai rămâne decât alba. Vizaţi mai bine pe cea roşie, jos.

Tim încercă lovitura. Bila trecu pe deasupra găurii, dar nu intră.

— Aţi lovit cu prea multă forţă; asta e marele defect al jucătorilor fără experienţă.

Jocul continuă. Adams dădea mereu sfaturi şi Tim, în dorinţa de-a le urma, rata întotdeauna loviturile; îşi dădu apoi seama că asta era fi scopul lui Adams.

La un moment dat, Tim i-o luă înainte cu numeroase puncte lui Adams. Acesta mormăi

— Nu-i nimic, lupta îmi place. Nu vreţi să dublăm miza?

— Perfect.

Probabil că ultimul pahar îl dăduse gata pe bietul Adams. Era

deci o ocazie excelentă să dea valetului său o lecţie meritată… Îi va înapoia mâine banii câştigaţi, ţinându-i totodată o bună morală. 1

Dar rolurile se schimbară numaidecât; Adams începu să joaoe din nou cu siguranţa lui caracteristică. Tim îşi dădu seama că valetul îl trăsese pe sfoară şi dori din toată inima să câştige.

Dar câştigă Adams.

Tim îşi plăti datoria cu cea mai mare bunăvoinţă pdisibilă.

— Mulţumesc.

— Spuse Adams –nţi jucat rău, dar cred că v-am învăţat şi eu câteva lucruri.

Pe faţa valetului-strălucea un aer de intolerabilă familiaritate.

— Mă duc să mă culc.

— Spuse Tim încercând să-şi câştige din autoritate – tu acoperă biliardul şi înnoiie camera, Adams!

— Bine. Mulţumesc pentru partidă, trebui? Să mai jucăm împreună şi altă dată.

Tim ieşi fără să răspundă.

3.

— Adams…

Adams era beat, fără nicio îndhială, căci altfel nu se putea explica strania lui purtare. Tim ştia mai de mult timp că valetul său bea fără niciun fel de socoteală; drama întâmplată în ultimul timp la „Singurătatea" trebuie să-l fi scos puţin din minţi, căci se părea că ţinuse foarte mult la feter… Totuşi, Tim fusese de-o indulgenţă pe ere cea mai mare parte dintre săpâni ar fi considerat-o condamnabilă; trebuia să se arate mai aspru deacuma încolo… iar la nevoie să-l concedieze. Tim îşi dădu seama că simţea o uşoară neplăcere la gândul că va trebui să aibă o discuţie cu Adams. De ce? Nu-i era doar: frică de el, nu avea niciun motiv să se teamă de valetul i lui… şi totuşi acţionase ca şi cum l-ar fi ameninţat ceva. Poate că Adams începuse să se creadă indispensabil… Eroare profundă, căci Tim va pune lucrurile la punct chiar a doua zi… Şi, gândind în felul acesta, adormi profund.

Ziua următoare, Adams revenise la starea lui normală, fiind plin

de zei şi bunăvoinţă, de-o politeţe aproape servilă; totuşi nu manifestă niciun fel de regret pentru insolenţa din ajun. Era ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit; Tim începu să se întrebe dacă nu cumva excesul de băutură nu determinase o lacună în amintirile servitorului său şi, serviiidu-se de pretextul acesta, amână pentru mai târziu punerea la punct a situaţiei, deşi era convins că o astfel de Vpoteză era falsă, începu să se convingă că Adams îi era foarte util, aproape indispensabil; că era un om foarte sensibil cate trecea printr-o stare de spirit neobişnuită, dar că-şi va reveni nu după mult timp.

Se scurseră în felul acesta încă trei sau patru zile, era prea târziu pentru a-i mai aduce aminte lui Adams de impertinenţa sa. Viaţa îşi reluase cursul normal şi Tim vedea, cu mare plăcere, că situaţia se aranjează de la sine. Singurul incident puţin dezagreabil se produse miercuri dimineaţa. /Adams veni la clinică înaintea primului client şi ceru un concediu pentru după-amiază; nimic neobişnuit în asta, dar tonul pe care îl întrebuinţa Adams sună foarte, neplăcut în urechile lui Tirrtv

— Bine, Adams. Ai ceva de făcut?

— Aş vrea să asist la un meci de fotbal, d-le, nu e decât o probă eliminatorie, dar ţin* foarte mult să mă duc şi eu.

— Oh, da, uitasem. Binev du-te.

— 1 Mulţumesc.

Adams păru că ezită între atitudinea plină de respect de altă dată şi cea familiară pe care o adoptase de câtva timp; făcu un curios comprojnis între cele două stiluri, când, seara, povesti lui Tim peripeţiile meciului.

Sâmbătă seara, Tim se hotărî să se ducă la cinema şi lăsă maşina la garajul Bentwich, aşa cum făcea de obicei: revenind pe la oră. Zece, avu neplăcuta surpriză să vadă că nu i se reparase încă mica pană de circuit. Nemaivoind să aştepte, dădu ordin să i se aducă maşina a doua zi la „Singurătatea" pe la ora opt şi jumătate.

Era o seară foarte plăcută, foarte indicată pentru o plimbare pe jos; intrând pe şoseaua secundară care ducea spre „Singurătatea". Tim

aprinse lanterna… era la vreun sfert de milă de casă, în locul unde panta era extrem de!

Sinuoasă, când un ciclist care mergea cu o viteză neobişnuită pku gata să-l răstoarne. La lumina lanternei sale, Tim îl recunoscu imediat pe Adams, care întoarse capul şi-şi privi stăpânul cu un surâs răutăcios.

În surâsul acesta *ei ja* ceva extraordinar de rău prevestitor… Tim ajunse acasă plin de mânie… Adams se dusese la culcare. Tim ezită un moment, apoi amână şi le data asta răfuiala.

— Mâine, îşi spuse… mâine fără nicio altă întăriere.

CAP. XIII

1.

— Aş vren să-ţi vorbesc, Adams, spuse Tim a doua zi dimineaţă, intrând în clinică. Nu avem prea mult timp acuma, vdar imediat ce va pleca d-na Marchant, la doisprezece şi jumătate, vei veni în cabinet.

Jfoarte bine, d-le, căci şi eu doream să vă vorbesc.

Tim se simţi foarte uşurat pentru simplul. Fapt că mai obţinuse o mică amânaire. Deşi îşi dădea seama că o făcea contra naturii lui. Trebuia să limpezească odată situaţia.

În dimineaţa aceea Tim, fu foarte rezervat cu pacienţii săi; la unu fără un sfert, terminându-şi consultaţiile, Adams se prezentă: N

— Aş fi foarte fericit să putem sta de vorbă imediat, d-le, spuse valetul, cu o politeţe suspectă.

Tim se aşeză la birou şi răsfoi cu nervozitate carnetul în care îşi/însemna orpie de consultaţie.

— Ah, da 1 un moment, te rog!

În felul acesta încerca să se domine i s5 capete un aer de prestanţă de care avea mare nevjjie în momentele acelea.

Dar Adams, care nu înţelegea să rămână pe un picior de inegalitate. S, e sprijini cu un aer foarte degfejat de colţul căminului. Convorbirea se anunţa dăstul de dificilă.

— Nu-mi pot da seama, Adams, dacă ai venit aici să asculţi ce am de spus, sau dacă ai venit să te ascult eu pe tine.

— Având în vedele că avem de spus ceva* amântjoi, nu văd nicio diferenţă. Chestiunea e acum cine începe «!

— Voi fi eu acela, dacă nu vezi în asta niciun inconvenient.

— Bine, atunci dă-i drumul!

— Ştii că erai gata bă mă omori aseară?

— Să vă omfer? Oh, d-le Kennedy, vă înşelaţi profund. Viaţa dumneavoastră îmi este cu deosebire scumpă…

Un fior r? Ce îl pătrunse pe Tim din creştet până-n tălpi.

— Ai un fel foarte curios de-a demonstfa asta! Era cât p-aci să mă răstorni cu bicicleta.

— E drept – că am trecut fe irte aproape, dar n-aţi fost nici în cel mai neînsemnat pericol.

— După expresia feţei dumitale, pare că iei incidentul drept o foarte reuşită glumă. Ce" Dumnezeu te-a apucat, Adams?

— Nimica, mulţurtiesc, mă simt faerte bine!

— Nu ţi se pare că de mai bine de o săptămână te porţi cu mine cu o insolenţă de nepermis?

— E t adevărată minfint» că te-am putut suporta; sunt însă ani întregi de când te am mereu lângă mine şi n-am avut să-ţi reproşez nimici; pe de altă parte, cred că nici dumneata nu ai uitat că eu sunt stăpânul, dar în ultimul timp se pare că ai uitat că eu sunt stăpânul. Aş fi foarte dezolat să te pierd, dar cred că înţelegi situaţia foarte bine, Adam: dacă nu-ţi schimcă felul de-a fi, voi fi obligat să te concediez.

— Oh, cred că vom aranja în aşa fel lucrurile încât vom mai rămâne câtva timp împreună…

— Asta mă priveşte numai pe mine… Îmi poţi da o explicaţie a purtării tale? Ştiu că ai început să bei, dar y poate că ai vreo scuză… neplăceri personale? Neplăceri familiare?!

Adams ricană:

— N-am fost niciodată căsătorit!

— Ştiu. Îţi dau însă un sfat bun: părăseşte tonul acesta care nu-ţi va aduce nimic bun; va fi mult mai bine pentru tine dacă vei găsi o scuză convenabilă purtării acesteia… m-am gândit că poate ai fost

tulburat din cauza morţii soţiei mele.

— Biata doamnă, era o stăpână foarte bună, răspunse Adams încet. Da, poate că am fost tulburat de moartea doamnei… Aş putea spune chiar că această moarte a modificat cu totul viaţa mea.

Urmă o tăcere de moarte. Tim strângea cu nervozitate braţele fotoliului.

— Spuneai că vrei să-mi vorbeşti; aş vrea să te ascult mai întâi şi hotărârea o voi lua pe urmă.

— E foarte simplu, vreau să-mi dublaţi leafa.

— Pe ce motiv?

— Pentru că am devenit mult mai util după moartea d-nei Kennedy; aş putea chiar pretinde că depindeţi în întregime de mine.

Fără să spună niciun cuvânt, Tim luă carnetul de cecuri şi începu să scrie.

— Iată leafa pe o lună, spuse el întinzând cecul servitorului. Dar cum nu poţi ridica suma până luni. Îţi mai dau o liră pentru ca să ai ceva la tine până atunci, întoarce-te imediat la „Singurătatea" şi-ţi fă bagajele. Nu mă întorc înainte de ora patru; dacă te voi găsi acolo, îţi voi anula cecul.

Adams întinse mâna.

— Voi lua de asemeni şi lira promisă, d-le… vă mulţumesc.

Îşi puse banii fără grabă în portmoneu şi, după o clipă de completă imobilitate, se îndreptă spre uşă.

— Asta ajunge pentru început, spuse. Pe curând, la ora patru mă veţi găsi la „Singurătatea".

— Stai, zbieră Tim. Cred că n-ai înţeles bine. Eşti concediat.

Adams se întoarse încet

— Concediat! Fii serios, Kennedy, spuse el cu brutalitate, nu te credeam aşa de imbecil… Am încercat să t dau jos de pe piedestal cu încetul, căci credeam că eşti destul de deştept ca să pricepi. Ascultă, minciuna nu prinde, cel puţin la mine, şi mărirea salariului s-ar putea întâmpla a mă mulţumească… poate, am spus, dar nu sunt sigur deloc… sta depinde de dumneata… dar mai mult de mine. Vâră-ţi în cap

o dată pentru totdeauna că nici nu poate fi vorba de-o concediere… Ai înţeles?

Tim se stăpâni cu foarte, mare greutate.

— Ceea ce spui e foarte interesant.

— Spuse. Ori eu mă înşel, ori e vorba de-un şantaj… Nu jjtiu prea bine, dar am auzit spunându-se că şantajiştii sunt mai expliciţi cu victimele lor; le dau cel puţin să înţeleagă motivul şantajului. Dacă nu cunqva ai înnebunit aş fi foarte fericit să aflu ce motiv te împinge să-mi faci astfel de propuneri. Şi ţi-aş fi recunoscător să mă lămureşti mai înainte de-a cere să fii arestat.

Adams se uită la el plin de admiraţie.

— Ce înseamnă şi educaţia la om! Ai mult mai mult curaj decât îmi închipuiam… e extraordinar să ti? Aud vorbind aşa!

— Aştept…

— Ei bine! T „voi vorbi, dar

Apropie de foc un scaun jos şi se instală foarte comod, cu picioarele întinse spre foc.

— Ştiu că dumneata ţi-ai asasinat soţia şi mai ştiu că plănuieşti de foarte multă vreme asta. Şi cred că ştiu şi cauza pentru care ai procedat în felul acesta.

— În fine, acuma ştiu despre ce e vorba…

Tim se ridică brusc şi se plecă asupra lui Adams cu un aer ameninţător.

— … ascultă, Afiams, sunt abia şase săptămâni de când a murit soţia mea şi eu încă nu mi-am putut reveni, dar dacă te mai aud vorbind asemenea enormităţi… bagă de seamă!

Fără să facă nici cea mai mică – mişcare, Adams ridică spre Tim o privire plină de insolenţă.

— Opreşte-te, Kennedy, nu vei reuşi să mă înfricoşezi. De altfel poţi nega cât vrei; nici nu-mi pasă; eu nu vreau decât să-mi plăteşti ceea ce ţi-am cerut. Nici prin gând nu mi-a trecut să-ţi cer o mărturisire completă. Sfârşeşte cu atitudinile acestea teatrale, căci nu se prind.

Tim se aşează din nou. Mintea lui lucrp cu febrilitate… Nicio problemă… Împrejurările nu i-ar fi permis să aibă vreuna… asta însemna că Adams încearcă să câştige teren. Din punct de vedere psihologic un nevinovat n-ar încerca să termine cât mai repede discuţia cu omul acesta? Desigur, dar el nu era nevinovat şi Adams trebuie să aibă contra lui arme foarte neînsemnate, simpla bănuieli probabil…

Reluă cu calm:

— Mi-am pus în gând să te ascult până la capăt, Adams. Ce te-a făcut să ajungi\la concluzia asta îngrozitoare?

— Vrei să spui: cum de-am reuşit să am o certitudine?

— Vreau să spun – în cazul în care nu eşti neîmn, ceea ce e foarte posibil – că ţi-ai închipuit că mă poţi duce şi poţi câştiga tot ce vrei de la mine. Bazându-te cine ştie pe ce’s upoziţii false, nu?

— Nu fi idiot, ţi-am spus doar că nu-ţi merge cu mine. Ştiu tot ce ai făcut. Ştiu că ai vorbit faţă de toată lumea despre coşmarurile doamnei pentru a-ţi prepara terenul. Fără îndoială că doamna avea vise urâte, şi probabil că ideea ţi-a venit de la ele, dar pot pune rămăşag că poveştile acelea cu căderea din pat şi cu rănile făcute la braţe din cauza asta, în timpul somnului, sunt, în cea mai mare parte, minciuni sfruntate. În tot cazul, ţi-ai făcut un plan foarte bun şi i-ai pregătit pe toţi ca să creadă versiunea dată. Dar nu-ţi puteai pune planul în aplicare în camera în care dormeaţi de obiceiv. Fereastra era prea aproape de sol. Atunci ai scotocit prin sobă şi

Ai dat jos funinginea, pentru a avea o foarte bună scuză ca ¿a vă schimbaţi pentru câteva zile măcar dormitorul. Nu-ţi rămânea acuma decât să hotărăşti ziua fatală. Ideea de a alege chiar ziua aniversării doamnei n-a fost rea, pentru că aveai o bună scuză să s-o încurajezi să bea şi să mănânce cât mainmult, ceea ce făcea ca lucrurile să apară cât mai verosimile… Ai aşteptat papa ce doamna a adormit, ai ridicat-o încet din pat şi ai aruncat-o pe fereastră… Cele patruzeci de picioare. Înălţime şi betonul de jos au făcut apoi restul! /!

Tim respiră uşurat. Dacă Adams nu avea drept probă decât

minunata lui – aevinaţie… va reuşi să scape.

— Permite-mi să-ţi aduc aminte că n-ai răspuns însă la întrebarea mea.

— Ce întrebare?

— Cum vei face ca versiunea aceasta a dumitale să poată fi crezută?

— Ah, atunci eşti dispus să stăm de vorbă, nu?

— Vreau acte, băiatule, vorbele nu folosesc la nimic… Ai elaborat toată povestea asta fără nicio probă palpabilă?

— Oh, nu pot spune asta… sunt câteva mici detalii pe care ai omis să le aminteşti coronerului şi eu n-am niciun interes să lucrez pentru el… Lanterna dumitale. De exemplu…

— Ce legătură are lanterna mea cu afacerea asta?

— O aveai la dumneata când te-am găsit jos. De ce n-a; vorbit de asta la anchetă?

— Fiindcă nu avea nicio importanţă.

— Dacă nu avea nicio importanţă de ce ai făcut din asta un secret? Ai tfpus chiar: „Adams avea la el o lanternă şi ne-am aplecat imediat asupra trupului”: şi asta ca şi cum nu te-ai fi uitat şi mai înainte.

— Nu-mi, amintesc exact de cuvintele mele, dai n-aveam nicio intenţie să disimulez amănuntul acesta… De altfel, unde vrei să ajungi cu asta? Da a aveam nevoie de lumină de ce n-aş fi întrebuinţat propria mea lanternă?

— Da, dar de ce s-o iei pe C ea mare. Cea care serveşte de obicei la maşină, şi nu pe cea de buzunar, care ra în camera dumitale?

— Se consumase bateria, cred… Vezi, am răspuns la toate întrebările taie stupide!

— Lampa dumitale de buzunar mergea for. Rtc bine, controlat-o chiar în dimineaţa aceea.

— Ce spui!

— Exact… şi-ţi voi explica imediat de ce te-ai servit de lampa cea mare, pe care ai avut grijă s-o pui la îndemână în mod expres. Îţi

trebuia o armă… ceva greu, care să nu trezească niciun fel de bănuială dacă s-ar fi amintit de ea la anchetă. O armă cu care aveai de gând să-ţi ucizi victima dacă n-ai fi găsit-o moartă.

— Ingenioasă ipoteză!

Tim surâse, ca şi cum presupunerile acestea nu l-ar i putut atinge.

— Şi cred că te-ai gândit foarte mult ca să ajungi la btfel de concluzii 1

— Sigur, dar totul se leagă minunat!

— Ai spus tot ce aveai de spus?

— Nu chiar tot… Ştii ce am găsit în curte imediat ce ne-am uitat la cadavru? Un Capăt de ţigară care mai ardea încă; şi m-am întrebat imediat cum de se găsea

— Habar n-am, poate că fumaseşi chiar tu şi ai aruncat capătul ţigării în curte.

— Nu, strigătul dumitale m-a sculat din plin somn, nu puteam fuma dormind… De altfel, am ridicat-o de jos; era din ţigările dumitale, o ţigară bulgărească; şi cum ţi-am spus, m-am întrebat imediat cum de se găsea ţigara aceea acolo. Ai declarat că dormeai profund cu două sau trei minute mai înainte, deci n-ai avu timp să fumezi o ţigară în întregime, presupunând, ceea ce mi se pare imposibil, că ţi-ai aprins o ţigară mai înainte de-a alerga pe scară să vezi be s-a întâmplat cu soţia dumitale… În mintea mea nu era loc decât pentru un singur răspuns: nu dormeai şi asta arăta net că dumneata comiseseşi crima. Trebuie să fii. Aşteptat în umbră fumând, ca să-ţi calmezi puţin nervii… şi când ai simţit că eşti suficient de pregătit, te-ai ridicat, ai aruncat mucul ţigării pe fereastră şi-apoi ai. Jucat ultimul act al dramei… N-ar fi trebuit să arunci ţigara pe fereastră… a fost o greşeală din partea dumitale.

— Foarte ingenios, nu mi-aş fi închipuit niciodată că ai o imaginaţie aşa de fertilă… Numai că eşti un pic naiv, Adams. Crezi că sunt gata să-ţi cumpăr tăcerea numai pentru motivul că ai reuşit să combini o ţesătură de minciuni? Când n-ai nicio probă?

— Aşteaptă… n-am spus tot…

Tim avu senzaţia că Adams se joacă cu el… Îşi aduse aminte de scena din sala de biliard… servitorul îi administrase o adevărată tortură morală.

— Dacă mai ai vreun argument, dă-i drumul; am început să mă cam satur de povestea asta…

— Răbdare; nu mai am de amintit decât un foarte mic fapt; ai mai comis şi altă gravă eroare… mult mai gravă chiar… În iulie trecut, când ai încercat s-o otrăveşti pe doamna cu medinal.

Faţa lui Tim deveni cenuşie şi cuvintele i se opriră în gât. Adams nu-l slăbea din ochi.

— … N-am înţeles deloc de ce n-ai pus în practică planul acela… dar ai făcut foarte bine, căci procedeul nu valora doi bani; era foarte periculos! Păcat că te-ai gândit la el, însă, căci asta m-a făcut să fiu cu ochii în patru… Vrei să ştii cum am descoperit totul?

Tim făcu un uriaş efort să vorbească.

— Ar fi foarte interesant, spuse, încercând să zâmbească.

— Dintr-o simplă neglijenţă din partea dumitale. Întorcând căptuşeala buzunarelor de la vestonul de casă ca să-l perii, am observat o mică hârtiuţă în dublura hainei; am scos-o; o foarte mică hârtiuţă, dar extrem de preţioasă!… Era scrisă de mâna dumitale, am o copie la mine. Vrei să ţi-o citesc?… Ascultă:

„… Dragul meu Tim.

Ştiu că vei fi foarte nenorocit, dar cred că vei înţelege de ce m-am decis să iau şi restul de medinal. Poate că doza e chiar prea puternică, dar nu vreau să mă mai trezesc; efectul trebuie să fie sigur 1”.

— Ajunge! E un fals! strigă Tim, cu glasul sugrumat de emoţie.

— Vrei să încerci marea cu degetul? Vrei să duc originalul la poliţie? Există experţi doar…

— Voi telefona chiar eu în poliţie şi vei şi condamnat la şase ani închisoare pentru fals şi şantaj.

— Telefonează, 1 atunci!

— Cum vei explica faptul că n-ai arătat această icrişoare mai

înainte?

— Spunând că am găsit-o abia acum, natural… şi că mi-am amintit apoi de celelalte amănunte abia după ce am citit-o I

— Unde e… aşa numitul original?

— Undeva unde dumneata nu-l poţi găsi.

— Ascultă, Adams, nu vei ajunge nicăieri cu docu menţul. Acesta, dar îţi pot crea anumite neplăceri… It: voi da 30 de lire… chiar 50 pentru scrisoarea aceea, dai cu condiţia să nu mai aud vorbindu-se de tine.

— Nu e de ajuns. De altfel de ce vrei s-o cumperi da că crezi că e un fals? Mi-ar fi foarte uşor să fac altr

Jucând ultima carte, Tim puse mâna pe receptomascând telefonul cu încheietura braţului.

— Comisariatul de poliţie, ceru el.

— Ridică mâna care apasă pe aparat, spuse Ada cu un aer batjocoritor.

Tim făcu întocmai.

— Comisariatul de poliţie, repetă.

Apoi se întoarse spre Adams.

— Pierzi cea din urmă şansă. Ce să fac?… Adan dădu din umeri.

— Ce vrei… treaba dumitale… Descurcă-te cum poţi. Şi nu uita că cei de la poliţie pot afla de unde au *foi* chemaţi.

La capătul firului se auzi un glas, Tim îşi urne; – buzele.

— Poliţia?

Se uită pentru ultima dată la Adams care nici n mişca măcar.

— … Aici e Kennedy, T.E. Kennedy de la „Singură tatea”… mi-am pierdut portofelul ieri seară, în jurul ga rajului Bentwich… un portofel de marochi roşu… nu, nu mai vreo 30 de şilingi… scrisori şi acte… Nu, fără iniţiale… mulţumesc. Nu, sunt ocupat”, nu mai pot aştepta… Telefonaţi imediat ce-i găsiţi.

Puse receptorul la loc.

— În sfârşit, acuma putem vorbi în lfnişie despre afaceri, spuse batjocoritor Adams.

Tim îşi pierdu imediat cumpătul şi se prăbuşi pe birou, cu capul între mâini.

S.

— Nu te chinui atâta, spuse Adams, ridicându-se şi ucând un pahar cu apă. Bea, îţi va face foarte bine.

Tim ascultă. Avea un aer îngrozit şi nu putea scoaniciun cuvânt. Adams continuă pe un ton scăzut.

— … Recunosc că lovitura a fost grea, Kennedy… În nomentul în care erai aşa de sigur că eşti în afară derice pericol… Dar gândeşte-te un pic *i* situaţia dumitale în fi fost mult mai grea dacă aş fi găsit de cuviinţă să vpun totul poliţiei. Din fericire, însă, sunt un om care se ţândeşte şi la pielea lui. Eşti destul de bogat ca să mă clăteşti şi nu va fi prea greu să mă suporţi, căci voi continua să lucrez pentru dumneata… În clinică bineînţeles, nu zoi mai face oficiul de valet de azi înainte. Odată obişnuit cu ideea asta, totul va merge de minune; priveşte situaţia drept în faţă şi ai să vezi că ne vom înţelege arte bine.

Tim ridică capul.

— Şi ce siguranţă voi avea că-ţi vei ţine promisiunea?

— Te vei mulţumi cu speranţa că lucrurile vor mere foarte bine, nu putem face niciun contract scris; doar în sunt aşa de prost, \Kennedy, să nu-mi dau seama că Ei interesul meu… Triplează-mi leafa, poartă-te bine cu mine şi fii sigur că nu te voi mai supăra niciodată.

— S-o triplez? Vorbeai parcă s-o dublez numai.

— Voiam să te aduc puţin la realitate. De atunci m-am mai gândit puţin; îmi trebuie exact de trei ori leafa actuală.

— Asta depăşeşte mijloacele mele.

— Crezi? N-am cerut mai mult decât al putea să-mi dai, fii te rog sigur de asta.

— Adams, sunt dispus să cumpăr scrisoarea aceea, reluă Tim cu un glas rugător. Averea mea personală e neînsemnată, dar am reuşit să far câteva economii şi ţi-aş putea da o sumă destul de rotundă.

— Ce înţelegi printr-o „sumă totundă”?

— Cinci sute de lire poate. M. Îi mult nu pot, dacă vrei, îţi arăt carnetul de la bancă.

Adams dădu din cap.

— Nu e de ajuns. Câştig suma asta în doi sau trei ani de serviciu şi, pe deasupra, mai sunt şi bine hrănit şi am şi o locuinţă confortabilă. Dt aufel, sunt foarte ataşat de West Shilston şi nu vreau să părăsesc localitatea.

Tim făcu un gest de resemnare.

— Bine, accept condiţiile!

— Perfect; şi e inutil să fii supărat pe mine, Kennedy, am tratat o simplă afacere doar… dar cred că e mai bine să-ţi spun şi unde se găseşte scrisoarea. Am fost zilele trecute la Londra ca să-mi fac testamentul; scrisoarea e pusă în acelaşi plic cu testamentul, cu actul meu de naştere şi cu livretul militar şi toate astea sunt bine încuiate în casa de bani a unui avocat; iar în alt plic, am închis toată povestea asta şi felul în care am găsit scrisoarea. Avocatul nu ştie nimic, natural, dar va fi imediat la curent cu toată afacerea asta, imediat ce mi se va întâmpla vreo nenorocire… ţi-am spus asta pentru

Cazul în care vei născoci un nou plan pentru a scăpa a doua oară de neplăceri.

— Am sesizat intenţia ta, Adams, dar ştii, cred, că nu eşti nemuritor. Ce se va întâmpla dacă vei muri înaintea mea de o moarte pur naturală?

— Asta va însemna că nu ai noroc.

Apoi surâse.

— … Vei fi obligat să mă îngrijeşti, să mă obligi să-mi schimb ciorapii ori de câte ori va ploua şi să priveşti de două ori înainte de-a mă lăsa să trec strada… Nu t* îngriji devasta, Kennedy, sunt mult mai tânăr decât dumneata şi am o sănătate excelentă. Şi-apoi… cine ştie… poate că mă voi sătura de West Shilston şi-atunci vom ajunge la o înţelegere definitivă.

Tim se ridică.

— Ai terminat? întrebă sec.

— Da, aproape…

RAdams se uită câtva timp la fata cenuşie a lui T'm şi prin ochii lui trecu o umbră de milă.

— … pari foarte obosit, adăugă. Du-te şi fă o vizită prietenei dumitale Alma Shepherd, îţi va face foarte bine… Trebuie să recunosc că n-ai gusturi rele.

1 CAP. XIV '7

Urmă un armistiţiu în care timp se obişnui încetul cu încetul cu noua lui situaţie. Trecând primul şoc, căzu într-o stare vecină cu indiferenţa. Ceea ce i se păruse la început o catastrofă se reducea la un simplu coşmar, destul de penibil, dar nu de nesuportat Suferi însă foarte mult din cauza orgoliului lui rănit; crima perfectă pe care o meditase atâta timp se dovedise a fi foarte departe de perfecţiune şi amorul lui propriu fu foarte lovit, îşi reproşa mereu greşeala sa de neiertat şi-şi amintea în cele mai mici amănunte graba cu care se sculase de la masă şi se dusese să pună la loc sigur scrisorile compromiţătoare; dacă s-ar fi putut stăpâni şi ar fi aşteptat până la sfârşitul mesei, n-ar fi uitat hârtia aceea în buzunarul vestonului. Adams văzuse însă cu o claritate surprinzătoare toate amănuntele; episodul cu lampa electrică nu era prea important, dar mucul aprins de ţigară! Ce eroare fatală. Încrederea oarbă pe care o avea în superioritatea lui, încredere care-l ajutase până acuma în foarte multe împrejurări, de data asta îi semnase verdictul.

Fu totuşi destul de cinstit faţă de el ca să recunoască că merita toate neplăcerile actuale şi nu încerca să-şi micşoreze greşelile, nici să le atribuie ghinionului. Era convins că oricine face o acţiune stupidă merită să sufere consecinţele – asta era de altfel singurul lui principiu moral – şi. APĂ – ica regula aceasta chiar când era vorba de el însuşi. Tim reuşi să se consoleze chiar, spunându-şi că experienţa aceasta îl va feri pe viitor de altele şi ar fi fost fericit dacă i-ar fi putut cumpăra tăcerea lui Adams cu o sumă de bani; o sumă de care să poată dispune, bineînţeles.

Viaţa lui exterioară nu suferi niciun fel de schimbare; după ce

dăduse lovitura, Adams redevenise servitorul care fusese întotdeauna, model de politeţe. Nu-şi permise nici cea mai mică familiaritate cu Tim Răspândi chiar zvonul că era suferind şi că stăpânul său îl menaja, nelăsându-l să-şi obosească prea mult inima; aşa că faptul că Adams nu mai era obligat să lucreze la „Singurătatea" fu interpretat ca o nouă dovadă de bunătate din partea lui Tim. În locul lui Adams, fu angajat un băiat mai tânăr; la clinică continua să lucreze tot Adams; nu uză deloc de puterea lui şi nu ceru concedii prea dese.

Pasiunea lui Tim pentru Alma se mări în timpul acesta, căci ea era ultimul lui refugiu. După ce se gândise şi se răzgândise. Tim rămase tot la vechiul lui plan de bătaie: nu-i va face declaraţiile de rigoare decât în ziua stabilită cu mult timp mai înainte; nu mai devreme cu trei luni de la moartea Esterei Voia apoi să facă Almei curte numai în momentul în care va fi complet stăpân pe situaţie.

Deşi era convins de necesitatea de-a cumpăra tăcerea lui Adams, se hotărâse să nu-l lase să abuzeze prea mult de asta. Era sigur că Adams va vinde scrisoarea în curând, pe o sumă considerabilă.

Tim începu să aştepte în linişte ora libertăţii sale.

Partea grea era că nu avea de unde să ia banii necesari; nu era prea departe de adevăr când îi spusese lui Adams că nu-i poate oferi (n-ai mult de 500 de lire. Nu avea la bancă decât 600 de lire. Felul lui de viaţă îi absorbea tot venitul şi el nu reuşise să economisească niciodată sume prea mari; iar boala Esterei făcuse o gaură imensă în bugetul său. Proiectase mai de mult să pună de-o parte două sau trei sute de lire pe an aşa că În momentul când se va vedea obligat să se retragă, să aibă o sumă respectabilă la bancă, sumă care trebuia să-i asigure lui şi Esterei o bătrâneţe lipsită de griji. Dar planul acesta suferi multe schimbări; şi cine ştie dacă nu va trebui să-i dea lui Adams chiar o mie de lire… Apoi Tim era obişnuit cu un anumit fel de viaţă şi orgoliul său nu-l lăsa să instaureze o epocă de economii chiar la începutul căsătoriei sale cu Alma… După ce se mai gândi câtva timp, găsi o soluţie salvatoare: să închirieze „Singurătatea". Va obţine cel puţin trei sau patru sute de lire pe an; va mai face apoi un împrumut la

bancă şi va putea rotunji suma cu care spera să-l tenteze pe Adams. Alma şi cu el se vor instala la Maybank”; sacrificiul va fi destul de mare pentru tânăra femeie care iubea foarte mult „Singurătatea”, dar Tim va găsi o scuză foarte bună, pretinzând că amintirea Esterei îl făcea să se simtă foarte prost pe frumoasa proprietate. Se vor întoarce apoi la „Singurătatea”, imediat ce le vor permite finanţele, după vreo doi ani probabil.

Convenienţele sociale cereau să ia asupra sa chiria pentru „Maybank”; chirie care nu se ridica probabil la mai mult de 80 sau 90 delire pe an; trebuia să afle însă şi care era situaţia financiară a Almei. Timiu e gândise niciodată la asta până acum. Niciodată un om nu fusese mai dezinteresat decât el; nu avea el oare certitudinea că va putea câştiga destul de mult pentru a duce o viaţă foarte plăcută? Dar în calculele sale nu intrau, bineînţeles, şi planurile lui Adams. Şi-apoi presupune că Alma e o femeie bogată; toaletele sale şi felul ei de viaţă arătau că nu se gândea niciodată la economii.

Tim nu putu pune întrebări directe, dar obţinu de la familia Grantley tot ce dori; aceştia o cunoşteau pe Alma de foarte mult timp.

Averea personală a Almei îi aducea un venit de şase sau şapte sute de lire pe an. Situaţie destul de satisfăcătoare, Tim putea merge înainte cu ochii închişi.

Într-o dimineaţă, înainte de-a se duce la cabinet, intră pe la Blacklidge-and-Son, principala agenţie de închiriere din West Shilston, şi avu o interesantă convorbire cu fiul.

— Am putea închiria cu uşurinţă „Singurătatea”, d-le Kenned, spuse tânăr. Rul Blacklidge, avem o mulţime de cereri pentru proprietăţi mai mari în momentul acesta. Pe cât timp o puteţi închiria?

— Pe vreo doi ani.

— Ar fi bine să faceţi contractul pe un timp mai lung sau mai scurt, aranjăm noi asta.

— Cât crezi că aş putea obţine pe ea?

— O închiriaţi mobilată cred, nu?

— O, sigur!

— Aş prefera să vorbesc mai întâi cu tatăl meu şi ar fi mai bine ca unul din noi să viziteze proprietatea; cred însă că aţi putea cere cel puţin trei sute de lire pe an; în niciun caz mai puţin de trei sute pe an!

Tim făcu un semn de aprobare; astea fuseseră şi socotelile lui.

— Atunci puteţi veni să vizitaţi proprietatea; vă voi arăta-o în întregime; sunteţi liberi mâine la ora dejunului?

— Rămânem atunci înţeleşi, d-le Kennedy. Tatăl meu cunoaşte foarte bine „Singurătatea"; e vorba numai de detalii; chiriaşii cer de multe ori informaţii foarte bizare.

— Oh, totul e în perfectă stare.

Foarte satisfăcut, Tim se duse la clinică, de-unde –, ieşi la ora unu şi jumătate. Se pregătea să se ducă tocmai la „William and Mary" să ia masa, când maşina lui Harold Arkwright se opri în faţa trotuarului.

— Hallo, Tim. E cam mult de când nu ne-am văzut. Ai-luat masa?

— Nu încă.

— Urcă atunci; iei masa cu mine, am ceva foarte bun pentru astăzi.

Tim se urcă şi maşina porni imediat.

— Cum te mai simţi?»

— Nu prea rău; lucrez tot timpul, aşa că mă forţez să uit.

— Şi eu la fel, dar nu cred că mai pot continua prea mult aşa; mă simt foarte bătrân, Tim, şi mă gândesc că m-aş putea retrage la anul.

— Dar e absurd, Harold, mai ai în faţa ta încă vreo zece – doisprezece ani de lucru.

Arkwright dădu din cap.

— Omul are vârsta alterelor sale şi am început «a obosesc, să mă arăt mult mai puţin răbdător faţă de pacienţi. E fatal, după cum vezi, să mă retrag.

— O vacanţă bună şi-ţi revii!

Conversaţia urmă tot pe tonul acesta în Jimpiri dojunului; printr-un acord tacit, cei doi oameni evitau să aducă vorba despre Ester, dar umbra ei flutura ca un drapel negru între ei. După

terminarea mesei, Harold puse:

— A prooos, am primit o scrisoare d? La Neddy.

— Neddy?

— Neddy Ashwell.

— Ah, da… fratele Esterei… Ce mai face?

— Se pare că nu tocmai bine. Patronii lui au fost nevoiţi să vândă grajdurile, iar Neddy a rămas fără ocupaţie.

— Cam neplăcut, dar cred că are destui prieteni acolo, aşa că va găsi în curând ceva.

— Nu prea speră… de altfel, s-a hotărât să se reîntoarcă în Anglia.

— Şi din ce are să trăiască aici?

— Iată despre ce am vrut să vorbesc cu tine! Neddy vrea să anuleze donaţia şi să vândă „Singurătatea".

— N-are niciun drept, spuse brusc Tim.

— Crezi? De altfel, n-am fost niciodată la curent cu aranjamentul pe care l-aţi făcut între voi la moartea lui Edgar.

— Un aranjament destul de clar. Ester a renunţat la partea ei de bani şi a luat în schimb „Singurătatea".

— Cred că aţi făcut o declaraţie scrisă; îţi mărturisesc însă că nu mă pricep la afacerile de acest fel. Ştiam numai că a fost o simplă substituire de bunuri.

Tim se gândi un moment.

— Pot vedea scrisoarea lui? întrebă.

Harold păru jenat.

— Spune că ţi-a scris şi ţie.

— N-am primit nimic… aş vrea să ştiu precis Ce spune.

— Fie… am scrisoarea chiar la mine.

Tim înţelese imediat jena lui Arkwright. Era prima scrisoare trimisă de Neddy de la moartea surorii sale; era foarte trist şi-şi manifesta tristeţea într-un fel destul de brutal. Scrisoarea avea o aluzie foarte supărătoare la adresa lui Tim; „Nu văd cum s-ar fi putut întâmpla nenorocirea asta, dacă soţul ei s-ar fi îngrijit cum trebuie de

ea. Dacă ar fi avut de câştigat ceva din moartea ei, aş presupune cele mai rele lucruri dar, în starea actuală, cred că e vorba numai de-o neglijenţă criminală".

— E un nebun care n-a ştiut niciodată ce e bunul simţ, spuse Harold, care urmărea din ochi lectura lui Tim.

— Oh, şthl că nu te poţi aştepta la prea mult din partea lui!

Pasajul referitor la „Singurătatea" era destul de scurt,.» îmi mai trebuie încă vreo două luni până-mi aranjez lucrurile aici, apoi plec spre Anglia. Cred că primul lucru pe care-l voi avea de făcut, va fi să anulez substituţia de bunuri şi să vând «Singurătatea «Dacă te duci pe la Londra, ai putea vorbi în legătură cu asta lui Marstons, pentru a lua toate măsurile necesare în vederea formalităţilor. Cred că voi obţine cel puţin şase mii de lire. Îi voi scrie şi lui Kennedy, fiindcă nu vreau să-şi Imagineze că-l voi lăsa la «Singurătatea «până la sfârşitul vieţii. Trebuie să pun lucrurile cât mai repede la punct, căci mă pot aştepta la tot felul de surprize".

Tim înapoie scrisoarea medicului.

— Vorbeşte numai prostii, spuse el cu amărăciune. După câte am înţeles, a trăit toată tinereţea de pe urma tatălui său, iar acuma încearcă să mă intimideze, dar nu-i va merge. Neddy a fost tratat ru prea multă generozitate de Ester şi de mine; trebuia să legalizăm schimbul.

— Nu trebuie să te superi; în tot cazul, eu mă voi ţine în afara conflictului.

— Nici nu mă gândesc să mă supăr 1

Fu însă gânditor toată după-amiaza; după terminarea consultaţiilor, se întoarse pe la agenţia de închiriere. Fu primit de data asta da dl. Blacki idge-tatăl.

— Bună seara, d-le Kennedy Fiul meu mi-a spus că veţi Intenţia să închiriaţi jsingurstatea".

— D*...

Tim încercă " «îl wusi în

— ... am venă «3 vă spun că nu trebui" începute demersurile

chiar imediat… Soţia mea mi-a lăsat, natural, toatn averea ei, mie, dar testamentul n-a fost omologat. Nu sunt la curent cu legea succesiunilor, dar cred că *e* mai bine să mai aşteptăm.

D-l Blacklidge dădu din cap.

— Sunt-încântat că aţi ridicat problema asta, d-le Kennedy. M-am gândit imediat că s-ar putea întâmpla să aveţi neplăceri în privinţa moştenirii… Se pare că a fost la mijloc o simplă substituţie de bunuri şi, în e. iz j; acesta, proprietatea aparţine şi domnului Edwin Ashwell. N-am mai auzit vorbindu-se despre dl. Edwin de la plecarea sa în America, dar sper că e sănătos, nu?

— Da… dar am făcut o înţelegere la moartea domnului Edgar Ashwell şi „Singurătatea" a fost codată snţiei mele în schimbul unei considerabile sume de bani pe care a primit-o dl. Edwin Ashwell.

— Substituirea n-a fost anuiată?

— Nu-mi amintesc exact de forma legală a aranjamentului, dar ştiu că lucrurile erau foarte clare.

— Cred că ştiţi mai bine decât mine care sunt drepturile dumneavoastră, d-le Kennedy; probabil că aveţi un act semnat şi legalizat, nu?

— Cred că există nişte scrisori.

— Atunci e bine. Dacă dl. Edwin şi-a luat un angajament, cred că nu-l va denunţa, numai în cazul în care angajamentul n-a fost luat numai cât timp trăieşte d-na Kennedy… În locul dumneavoastră m-aş duce la Marstons, avocatul care a girat întotdeauna afacerile familiei Ashwell; probabil că e la curant dacă substituirea a fost făcută pentru vecie şi în cazul acesta mai treceţi să aranjăm închirierea „Singurătăţii".

Tim ajunse acasă foarte gânditor; crezuse că „Singurătatea" a fost dată Esterei pe veci şi nu se gândise niciodată că ar fi putut fi şi altfel… Dar dacă există o cât de mică portiţă, Neddy se va folosi de ea fără niciun scrupul. Se hotărî să se ducă la Marstons sâmbăta viitoare şi la nevoie să-şi angajeze şi el un avocat.

A doua zi primi scrisoarea lui Neddy; câteva rânduri seci, nicio

aluzie la moartea Esterei.

107 – „Dragul mei Kennedy.

Sper să revin peste puţin timp în Anglia şi cred că e de datoria mea să te pun la curent cu planurile mele privitoare la «Singurătatea». Ştii, cred, că proprietatea îmi aparţine, pe cale de substituire.

Nu m-am hotărât încă dacă o voi închiria sau voi proceda la anularea substituirii pentru a o vinde. Cum hotărârea din urmă cere oarecare timp, am amânat luarea unei hotărâri decisive până la venirea mea în ţară. Între timp, te poţi considera drept locatarul meu şi dacă vom cădea de acord în privinţa chiriei, voi renunţa poate! A ideea vânzării. Preţul de 400 de lire pe an nu mi se pare prea exagerat. Nu voi putea pleca da aici decât după câteva luni; ai deci tot timpul să iei hotărârea care-ţi convine.

Cu prietenie.

Ed. Ashwell".

Ce obrăznicie! Ce pretenţie necinstită să dispună de un lucru care nu-i aparţine! Şi, pentru a pune vârf la toate, insultătoarea ofertă de a-i închiria lui „Singurătatea"... patru sute de lire pe an, dacă-ţi place! Primul gând al lui Tim fu Fă-i răspundă imediat cu câteva cuvinte insultătoare, dar raţiunea îl sfătui să verifice mai întâi acordul.

După multe căutări, Tim reuşi să găsească ceea ce dorea; sejisoarea pe care o avea de la Tim nu valora aproape nimic. Era vorba de un simplu angajament de familie care specifica că Ester, în schimbul unei anumite sume, se va putea bucura de „Singurătatea" ca şi cum ar fi fost proprietatea ei. Scrisoarea asta nu limita acordul numai atâta timp cât trăia Ester, dar Tim era sigur că Neddy va găsi mijlocul să probeze că, la moartea Esterei, el intră în drepturile sale legale şi că acordul expiră în mod implicit. Nu era nicio aluzie la o eventuală anulare a substituirii. Începu să-şi reproşeze că nu clarificase lucrurile chiar la moartea bătrânului. Aranjamentul părea pe atunci foarte avantajos, Ester era mult mai tânără decât el şi credea că-i va supravieţui. Începu se s5 vadă în „Singurătatea" proprietatea soţiei sale, proprietate sigură şi care, în caz de deces, îi va reveni lui de drept.

Uitase cu totul că nu fusese vorba decât de-o simplă substituire; de altfel, nici nu prea ştia bine ce înseamnă termenul acesta.

Tim se duse la Marstons sâmbăta viitoare şi Alma găsi că tovarăşul său e mult mai puţin agreabil decât de obicei. Tim aflase că Neddy era în dreptul său să dispună cum va voi de „Singurătatea".

Părea că totul îi devenise potrivnic şi ultima lovitură avu un efect demoralizator. Gândindu-se că poate va reuşi să facă un compromis şi să nu piardă tot dintr-o singură lovitură, făcu un uriaş efort şi-i scrise lui Neddy în termenii aceştia:

„Dragul meu Neddy.

Am fost foarte fericit să primesc ştiri de la tine; sper că m-ai iertat că l-am lăsat pe unchiul Harold să-ţi anunţe tristul sfârşit al Esterei. Nu mi-am revenit încă şi abia pot suporta gândul că s-a dus de lângă mine pentru totdeauna. Ştii doar că Ester era totul pentru mine; ştiu că o iubeai şi tu foarte mult, aşa că sunt sigur că-mi înţelegi marea durere. Harold mi-a spus că ai avut neplăceri; e într-adevăr foarte trist să-ţi pierzi o situaţie aşa de frumoasă, mai ales când nu ai nimic să-ţi reproşezi.

Dar, «a quelque chose malheur est bon», aşa că voi fi încântat să revii în ţară, având în vedere referinţele pe care le ai, îţi vei găsi foarte repede o slujbă convenabilă.

Îţi mărturisesc că am rămas cam surprins de punctul tău de vedere în ceea ce priveşte «Singurătatea». Am crezut întotdeauna că proprietatea a fost cedată Esterei în schimbul sumei de bani care-i revenise din moştenirea tatălui ei, bani care ţi-au uşurat plecarea în America. Am în mâinile mele o scrisoare care stipulează acordul acesta; dacă Esteţ ar fi păstrat banii, aceştia mi-ar fi revenit mie, având în vedere testamentul şi cred că, oricum ai privi tu chestiunea, am şi eu oarecari drepturi. Mi-e absolut imposibil să mă gândesc că ţi-aş putea plăti chirie pentru casă.

Nu vreau să mă arăt prea intrans gent, aşa că am putea ajunge la un compromis, Având în vedere afecţiunea pe care o aveai faţa de Ester, sunt gata să recunosc o asociaae de interese. În cazul în care

casa va fi vândută sau închiriată, vom împărţi câştigul pe din două. Sper că vei studia în amănunţims propunerea pe care o fac; vom stabili detaliile la întoarcerea ta.

Al tău, cu dragoste.

Tim".

Fu foarte fericit de scrisoarea aceasta; i se păru că e tot ce putea fi mai diplomatic şi mai politicos.

Neddy-vă înţelege şi el… Gândul acesta îl susţinu timp de cincisprezece zile, dar răspunsul care-l primi îi stinse şi cea din urmă rază de speranţă.

„Dragul meu Kennedy.

Propunerea ta e ridicolă, căci nu credeam că eşti aşa de nepriceput; proprietatea a fost obiectul unei simple substituiri de bunuri şi nu ai niciun drept asupra ei.

În privinţa succesiunii tatălui meu şi a acordului survenit între mine şi Ester, nu ai niciun amestec; aluzia ta o socotesc drept impertinenţă. Dar dacă ai crezut că e mai bine să vorbim, îmi permit să-ţi atrag atenţia că ai tras beneficii considerabile trăind timp de 9 ani fără să plăteşti niciun fel de chirie într-o locuinţă care valorează cel puţin 400 de lire anual. Suma pe care ai economisit-o în felul acesta valorează aproape dublul sumei pe care mi-a oferit-o Ester.

Nu al, după cum vezi, niciun motiv de nemulţumire aşa că nu iau în consideraţie propunerea ta de a ne asocia Interesele. Imediat ce voi reţeni în ţară voi lua hotărârea pe care o consider necesară; dar nu cred că voi putea reveni înainte de anul nou. Sunt dispus să te as să ocupi până atunci casa în mod gratuit. E inutil să mai schimbăm vreun fel de corespondenţă; dacă ai să-mi comunici ceva, prefer s-o faci prin unchiul Harold.

Pe curând.

Ed. Ashwell".

Nu mai putea face nimic. Orizontul se întuneca din ce în ce mai mult.

CAP. XV

1.

Abia în timpul acesta, îşi aminti Tim ¿f «propunerea lui Mowor; propunerea fusese făcută cu câteva săptămâni în urmă şi ceea ce i se păruse atunci o insultă devenise acum singura lui posibilitate de scăpare. Nu chiar singura, ceci o mai avea şi pe Alma, dar îi era imposibil s-o pună la curent cu neplăcerile lui financiare.

Situaţia lui era disperată. Nu numai că trebuia să plătească o sumă considerabilă lui Adams în fiecare an, dar trebuia să-şi caute şi locuinţă. Probabil că, în cele din urmă, se va instala la „Maybank", dar perspectiva de a-şi pierde independenţa îl umilea profund.

Devenise din ce în ce mai necesar să-l cumpere o dată pentru totdeauna pe Adams şi pentru asta trebuia să facă numaidecât rost de-o sumă atrăgătoare. Trebuia să vorbească cu Mower.

În sufletul lui Tim se dădu o adevărată luptă: trebuia sau nu să facă avansuri confratelui său? Afară de antipatia pe care o resimţea pentru Mower, pierderea independenţei sale profesionale era un imens sacrificiu. Totuşi, telefonă a doua zi lui Mower şi-l inv. Ta să ia masa cu el la „William and Mary".

Mower, tipul sportivului la modă, povesti cu lux de amănunte ultimul meci la care luase parte. Tim îl ascultă cu politicoasă atenţie, sperând că subiectul care-l interesa aşa de mult pe el va fi abordat chiar de Mower. Dar cum, pân' la cafea, acesta nu făcuse niciun fi? L de aluzie, Tim se hotărî să vorbească chiar el.

— M-am gândit la propunerea dumitale de-a ne asocia. Poate că m-am grăbit când ţi-am spus că nu mă interesează. Am apreciat întotdeauna independenţa… aşa că înţelegi.

— Sigur, răspunse Mower, puţin jenat.

— Dar aveai dreptate, nu poţi rămâne tot timpul tânăr şi e un mare noroc să găseşti un asociat tânăr şi capabil. Numai să cădem de acord asupra condiţiilor; dacă ai putea vărsa imediat suma de o mie de lire, care mi se pare destul de rezonabilă, având în vedere situaţia v mea profesională, sunt dispus să consimt la o înţelegere ¡mediată.

— Regret, dar mi-e imposibil, răspunse Mower.

— Credeam că şi dumneata te gândeşti tot la cifra aţa… Bine… nu sunt chiar atât de pretenţios; dacă nu-mi poţi să o mie de lire, mă mulţumesc şi cu 700.

Mower părea din ce în ce mai jenat.

— Ca să fiu sincer, Kennedy, nu văd de unde aş putea lua banii aceştia 1

— Vrei să spui că nu poţi mai mult de 500?

— Da… şi încă nu sunt sigur nici pe aceştia…

Tim simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

— Bine, dar atunci de ce mi-ai vorbit acum câteva săptămâni de cele 500 de lire ca de ceva sigur?

— Ai înţeles greşit, ţi-am spus doar că aş putea ajunge până la suma asta, dar nu eram sigur deloc.

— Şi dacă ţi-aş propune imediat o asociaţie cu câştiguri egale în schimbul sumei de 500 de lire?

— Ar fi foarte tentant… dar ca să fiu sincer… nu ştiu dacă aş putea face rost imediat de suma asta. Când ţi-am propus afacerea asta, contam pe o moştenire, care s-a dovedit a fi departe de a atinge suma asta. Aş fi foarte fericit să mă asociez cu dumneata, poţi fi sigur de asta, dar cred că nu am banii necesari pentru a-mi cumpăra partea!

— Ei bine! mai gândeşte-te, spuse Tim, sculându-se. Îmi menţin oferta încă o săptămână.

— Mulţumesc, voi încerca… şi cred că într-o zi sau două voi şti sigur ce pot face.

Vru să-şi plătească partea, dar Tim, plin de mânie, nici nu vru să audă de-aşa ceva.

Deşi nu-şi mai făcea niciun fel de iluzie în privinţa intenţiilor lui Mower, se gândi că mai are o săptămână de sperat… Dar Mower îl dădu răspunsul chiar a treia zi: deşi regreta din suflet, îi era imposibil să găseas-a suma necesară, aşa că declina oferta.

De ce şi-o fi schimbat aşa de repede părerea? Tim nu era aşa de prost încât să creadă în povestea cu moştenirea. O asociaţie cumpărată

cu 500 de lire era foarte avantajoasă pentru Mower… Tim atribui refuzul acestuia tinereţii şi inexperienţii lui Mower.

Fierzând şi această ultimă resursă, situaţia lut Tim deveni extrem de gravă. Era la jumătatea lui noiembrie; după cel puţin cinci săptămâni, trebuia să plece de la „Singurătatea". Harold Arkwright, care-i promisese discreţie absolută, era singurul om care cunoştea lucrul acesta; dar, mai curând sau mai târziu, noutatea trebuie să fie în mod fatal cunoscută de toţi. Tim spera ca totuşi lucrul acesta să nu se afle mai înainte de a-i face Almei declaraţiile de rigoare. Spera să se logodească mai întâi şi pe urmă s-o pună la curent cu dificultăţile lui financiare; se putea totuşi întâmpla ca Alma să ia cererea lui în căsătorie drept o simplă afacere.

Având în vedere programul pe care dorea să şi-l impună, nu-i putea vorbi Almei înainte de Anul Nou. Îşi imaginase că noua lui era de fericire va începe sub auspiciile unei primăveri splendide pe care o vor gusta-o din plin amândoi la „Singurătatea".

Visul acesta spulberându-se aşa de brusc, fu obliga să-şi adapteze planurile noii sale situaţii.

2.

Aşteptă cu o emoţie deosebită viitoarea lor întâlnire îrs gara de la Charing Cross în timpul drumului, fu aşa de tăcut, încât Alma îl întrebă. Şi el răspunse:

— Nu-i nimic… sunt fericit… asta-i motivul.

Tim voia să aştepte o clipă mult mai favorabilă şi să dea în acelaşi timp şi impresia spontaneităţii.

Era un timp foarte urât; deasupra capetelor lor se alungau nouri negri şi grei, iar vântul muta de colo-colo frunzele moarte. Apoi vântul se calmă şi începu să plouă mărunt; fură obligaţi să se adăpostească în cel mai apropiat restaurant. Căldura sălii înguste în care intrară fu pentru ei o adevărată binecuvântare; Tim comandă ceaiuri, îşi scoaseră hainele şi se aşezară pe un dfvan lângă foc.

O femeie le aduse ceaiul.

— Vreau să plătesc imediat, spuse Tim, căruia nu-i plăcea să fie

întrerupţi.

Erau singuri şi era destul de târziu, aşa că nu se mai aşteptau şi la alţi clienţi; de altfel, mai era alături o sală mult mai mare. Băură ceaiul, aprinseră ţigările şi Tim suci butonul unui aparat de radio aşezat pe-o măsuţă lângă el; se cânta „muzică de Mozart; deşi Tim nu era meloman, se simţi transportat şi observă că Alma e şi ea copieşită de vraja clipei… Muzica încetă. Lui Tim îi sunase ceasul.

— Alma…

Căută mâna femeii şi i-o strânse încetişor.

— Alma, draga mea… eşti fericită?

— Foarte fericită, Tim.

— Fericită că eşti aici cu mine? Nu faci un act deritate întâlnindu-te mereu cu mine?

— Sigur că nu, Tim.

Tăcere; Tim continua să-i strângă mâna.

— Asta nu mai poate continua aşa. Alma… te iubesc… prezenţa ta mi-a devenit indispensabilă şi vreau să fii a mea toată. Alma, iubita mea, vrei să fii soţia mea?

Ea nu răspunse şi el crezu că plânge. Inima i se umplu de bucurie. Era absolut sigur de victorie.

— Nu plânge, iubito… ascultă mă, sunt săptămâni întregi de când lupt contra dragostei mele pentru tine care, venind aşa de repede, mi s-a părut că e o ofensă adusă Esterei… pe Ester n-o voi uita niciodată… Nimic şi nimeni nu va pijtea şterge din mine amintirea ei. Dar în cele din urmă am încercat o senzaţie foarte ciudată… era ca şi cum mi-ar fi vorbit chiar Ester… care mă sfătuia să merg t. iai departe şi să te cuceresc. Ţinea foarte mult la tine, Alma… Acuma sunt sigur că scumpa mea dispărută n-ar suferi deloc, că nu sunt neloial faţă de ea… Nu vreau să te presez, Alma, nici nu e timpul să ne căsătorim imediat… dar vreau să ştiu dacă consimţi; dacă mă respingi, viaţa mea nu mai are niciun sens pentru mine.

În sfârşit, vorbi şi Alma.

— Dragul meu Tim, sperasem aşa de mult să nu ajungem aici!

Învennedy simţi un îngrozitor fior rece străpungându-i sufletul.

— De ce?

— Pentru că e imposibil, absolut imposibil.

— Alma, vrei să spui că nu mă iubeşti?

— Te iubesc, dar cu aşa cum înţelegi tu. Nu e vina mea… ţin foarte mult la tine, apreciez înalta ta ţinută morală, sunt măgulită de prietenia ta… Te rog să nu distrugi legăturile acestea dintre noi, Căci sunt sigură că, în momentul în care mi-ai cere mai mult, nu voi putea face nimic, dar absolut nimic pentru tine… Sunt nenorocită că-ţi provoc o mare deziluzie… dar sunt lucruri care nu ţin de noi.

Tim nuv se dădu bătut; cunoştea puterea lui de seducţie, aşa că o luă pe Alma în braţe.

— Nu pot accepta răspunsul acesta, Alma. Trebuie să mă iubeşti; trebuie să învinge răceala asta a ta.

O strânse la piept, o sărută pe păr, pe obraz, pe buze… Dar Alma se desfăcu din îmbrăţişarea lui brusc, aproape ostilă.

— Nu te-am crezut niciodată capabil de asta, Tim… nu ţi-e de ajuns ceea ce ţi-am spus?

— Da… dar poate că într-o zi?

— Nu!

— Dar de ce, Alma?… am fi fost aşa de fericiţi împreună… De ce?

— Nu poţi înţelege, Tim?

— Iubeşti pe altcineva?

Ea făcu un semn că nu.

— Mă găseşti prea bătrân?

Alma eludă un răspuns direct.

— Nu ţi-e suficient să ştii că nu te pot iubi în felul acesta?

Da, îl găsea desigur prea bătrân. Ea se arătase foarte bună faţă de el, dar asta fusese totul. Trăise într-un paradis creat numai de imaginaţia lui şi acuma revenise într-un mod foarte brutal la realitate. Văzu, ca la scăpărare de fulger, că îşi ratase viaţa, că săvârşise o crimă, că îşi sacrificase un cămin confortabil şi fericit, că suportase toate riscurile şi neplăcerile şantajului lui Adams pentru umbra unei umbre.

Vanitate… iluzie asupra propriei sale valori… şi asta pentru nimic!

Se ridică.

— Eu nu judecam situaţia noastră din acelaşi punct de vedere. Am abia 50 de ani… diferenţa de vârstă nu mi se pare extraordinar de mare… Ştiu că par mai mare decât vârsta mea… dar nu pot invoca niciun fel de argument… Înţeleg… să mergem, Alma. Te voi conduce până la gară; cred că e mult mai bine să nu ne mai vedem… pentru un anumit timp, cel puţin.

Ieşirea lui nu fu lipsită de demnitate; salvase ceea ce mai putuse salva.

CAP XVI

1.

Toate lucrurile acelea îngrozitoare pentru nimic!

Din momentul acela Tim nu mai avu niciun contre! Asupra sa şi căzu într-un fel de apatie; nu se mai interesa de nimic, nu se mai gândea la nimic.

Zilele treceau cu măi multă uşurinţă, căci avea o mulţime de lucruri de făcut. Dar nopţile erau îngrozitoare. Numai lucrul îi mai putea alunga stolul de gânduri negre care-l copleşea. După câteva nopţi de insomnii, nu se mai culcă la ora lui obişnuită, ci stătu până la ora patru şi jucă şah de unul singur; nu se culcă decât în momentul când se simţi istovit din punct de vedere fizic. Urcă în camera sa cu un pas nesigur şi adormi adânc. Dimineţile se sculă târziu şi de cele mai multe ori nici nu mai avea timp să ia micul dejun; de altfel, nu avea niciun fel de poftă de mâncare şi câteodată pleca la clinică nebărbierit. El, care era întotdeauna aşa de îngrijit, care-şi schimba lenjeria la două zile, începu să poarte gulere şi manşete murdare; pantalonii erau necălcaţi şi plini de pete; nici nu se gândi să-i schimbe. Părăsindu-şi obiceiul de a se duce o dată pe săptămână la frizerul său favorit din firadstock, părul ti crescu în dezordine şi începu să-i cadă în ochi.

Deveni tocmai contrariul a ceea ce fusese; lăsa însă ca lucrurile să meargă cum vor ele. Se apropia Crăciunul era obligat să caute o nouă casă. Mobilierul „Singurătăţii”, care fusese odinioară al Esterei,

trecuse în proprietatea lui; trebuia să caute o locuinţă goală, dar nu făcu nicio tentativă de felul acesta, contând pe ultimele cincisprezece zile.

Aceeaşi apatie îl făcu să amâne şi clasarea afacerii Adams.

Habar n-avea ce planuri are acesta; dar având în vedere noua lui situaţie, care echivala în ochii lui cu sărăcia, trebuia să găsească o soluţie definitivă şi problemei acesteia. Dar prefera să nu se gândească prea des la asta şi plătea fără să murmure lefile săptămânale ale lui Adams; nici nu-l avertiză măcar că va fi nevoit să părăsească „Singurătatea".

Lucrul suferea şi el… Nu mai avea concentrarea dinainte şi făcea totul în mod pur mecanic.

Într-o dimineaţă, după o noapte de insomnie, în care reuşi să doarmă abia câteva ore, după ce bău o jumătate de sticlă de whisky, se simţi cu deosebire nervos şi fu incapabil să ţină instrumentele în mină fără să tremure. Lucrând la o măsea a d-nei Gordon, mâna îi alunecă şi rotiţa nimeri în gingie. Aceasta provocă o rană şi sângele începu să curgă din abundenţă… Tim pansă rana cum putu mai bine şi începu să-şi ceară scuze… „Era obosit, avea nevoie de odihnă"… dar privirea îngheţată a d-nei Gordon şi tăcerea în care îi primi scuzele îi dădeau siguranţa că nu va mai vedea-o niciodată.

Uitându-se într-o oglindă, imediat după plecarea clientei sale, Tim recunoscu că d-na Gordon avea dreptate să se uite la el cu neîncredere şi-şi promise că se va reface.

Dar hotărârea asta nu putu fi adusă la îndeplinire, căci un nou val de descurajare se abătu asupra lui.

Consultându-şi a doua zi carnetele unde-şi însemna clienţii, observă că doi dintre cei mai bogaţi şi mai asidui pacienţi ai săi nu mai veniseră pe la el de foarte mult timp. Unul din ei era profesor pensionar, un oarecare Luca*, «1 doilea o văduvă foarte bogată, d-na Bulllck. Lucas trebuia să vină pe la începutul lui octombrie, iar d-na Bullick câteva săptămâni mai târziu; întârzierea lor era fără precedent.

Tim îl întâlni a doua zi pe Lucas la tutungerie şi avu ocazia să

schimbe cu el câteva cuvinte în timp ce vânzătorul deschidea o nouă cutie de tutun, Lucas era un omuleţ nervos, cam bâlbâit, mai ales când se găsea într-o situaţie critică. După câteva păreri asupra timpului urât, Tim nu se putu abţine şi-l întrebă:

— Nu v-am mai văzut de mult timp pe la mine, d-le Lucas. Am observat că vizita dumneavoastră semestrială e în întârzierecu aproape o lună.

— Da?... Am... am... uitat de data... asta., nu... ştiţi ştiu cum a... trecut timpul...

Se bâlbâia mai tare ca de obicei.

— ... voi te... te... telefo... fona... după, că... că... câteva... zile...

Luă cutia de tutun, puse banii pe tejghea şi ieşi repede din magazin.

— Restul, d-le Lucas, strigă vânzătorul.

Lucas se întoarse întunecat la faţă şi luă restul.

— Cred că nu-i în toate minţile, spuse vânzătorul. O fi îndrăgostit, cine ştie?

Tim nu răspunse; pricepu numaidecât că Lucas nu va mai veni în cabinetul său; nici el, nici d-na Bullick. Umbra unui eventual scandal îi schimbase aşa de mult pe cei mai buni clienţi ai săi! Probabil că moartea Esterei, deşi discursul coronerului fusese foarte explicit, reuşise să-i zdruncine reputaţia. Putea fi un asasin, dacă nu sigur, cel puţin probabil, şi oamenilor nervoşi nu le place să recurgă la serviciile unui eventual criminal... mai ales când e vorba de un medic sau de un dentist.

În mintea lui Tim se făcu deodată lumină: aici trebuie căutată şi cauza schimbării atitudinii lui Mower. Probabil că acesta auzise anumite zvonuri, stătuse de vorbă cu unii clienţi şi-şi dăduse seama că reputaţia lui Tim e compromisă. Şi era foarte normal să nu mai dorească să se asocieze cu el, căci în curând va avea în mod fatal toată clientela lui, fără să facă niciun fel de efort!

Descoperirea aceasta îl ului pe Tim Nu-i mai veni chef să-şi revină. Noul dezastru îl va copieşi, era inutil să mai lupte, forţele erau

Inegale… Se va lăsa în voia sorţii… Întâmplă-se orice!

Şi, Tim care fusese sobrietatea în persoană, începu să bea. Starea plăcută de ameţeală îi da un fel de anestezie binefăcătoare. În puţin timp, îşi schimbă cu totul felul de viaţă. Şi pentru a şterge din mintea sa amintirea Almei, începu să facă vizite foarte dese, vizite pe care nu le mai făcuse din adolescenţă, într-un anumit cartier din Londra. Ieşea întotdeauna de acolo plin de dezgust, dar aştepta cu nerăbdare viitoarea vizită; începu să decadă în adevăratul înţeles al cuvântului.

Buna întreţinere a „Singurătăţii" se resimţi foarte mult din cauza schimbării obiceiurilor lui. Tim bea, Adams lenevea tot timpul, iar restul personalului nu făcea nici el nimic. Mesele erau servite întotdeauna în întârziere şi erau detestabile; bucătăreasa, deşi era în serviciul lui de doisprezece ani, pierduse orice interes pentru meseria ei; camerista îşi petrecea tot timpul glumind cu feciorul care venea în fiecare zi să-l înlocuiască pe Adams, sau chiar cu Adams însuşi. Praful se vedea peste tot şi o murdărie de nedescris începu să cuprindă casa a „5 ta care, cu puţin timp înainte, era una dintre cele mai încântătoare locuinţe din împrejurimi.

Tim concedie pe grădinar şi simţi o răutăcioasă plăcere să vadă cum se părăgineşte, pe zi ce trece, grădina. În felul acesta, Neddy va găsi la întoarcerea lui o „Singurătate" foarte deosebită de aceea pe care o lăsase.

Tim era cuprins încetul cu încetul de-o apatie bolnăvicioasă; şi, ca să pună vârf la toate, Adams începu să-l supere din nou.

2.

Adams începuse să bea mai mult, dar fu altceva care-l supără peste măsură pe Tim. Beţia nu era decât simptomul unei tulburări mai adânci. Adams suferea de-o boală foarte obişnuită la persoanele lipsite de resurse intelectuale şi care, fââid obişnuite să fie ocupate tot timpul, văzând-u se ia un moment dat fără lucru, nu mai ştiu ce să facă… şi nici cum să-şi ocupe timpul.

Cele cinci sau şase ore de lucru la clinică nefiind prea

obositoare, căci nu avea de făcut altceva decât să facă curăţenie; să şteargă instrumentele sau să lucreze puţin la protezele dentare, se găsea aproape tot restul zilei în situaţia unui elev în vacanţă perpetuă; după câteva zile, libertatea îşi pierduse pentru el tot farmecul.

Se plictisea să se şi distreze chiar; începu să bea din ce. În ce mai mult. Dădea, de băut şi altora şi făcea în orice moment pe grozavul. Stătea la „Goose Quill" până la ora închiderii; dimineaţa se scula târziu şi cu mare grăutate. Apoi începu să se ducă din ce în ce mai rar la cârciuma; trebuia să găsească totuşi un mijloc de a-şi omorî timpul şi Tim îi deveni din ce în ce mai util.

Luase obiceiul să-şi acosteze stăpânul imediat ce acesta se întorcea la „Singurătatea", adică pe la ora cinci sau şase, pe un enervant de familiar ton:

— Bea-ţi ceaiul mai repede, Kennedy, fiindcă am chef de-o partidă!

Câteodată făceau câte-un poker în Doi, dar cum Tina era incapabil de-a se concentra, sfârşeau de cele mai multe ori în sala de biliard; ritmul devenise invariabil; Ad-ims fixa miza, dădea partenerului său un avans de câteva puncte, juca la început cu neglijentă, aşa că Tim avea impresia că va câştiga. Apoi Adams începea să joace cu îndemânarea lui obişnuită şi câştiga Tim câştigă şi el partida odată, dar Adams mai propuse una, îl bătu pe Tim şi acesta trebui să se mulţumească cu un rezultat regativ.

Kennedy era obligat să suporte toate aceste lucruri, ba încă şi altele mult mai neplăcute. Adams bea întotdeauna din sticla lui de whisky, se instala în cel mai bun fotoliu din odaie, lua ziarele înaintea lui Tim. Punea aparatul de radio când acesta voia linişte, fluiera prin coridoare şi se hârjonea cu camerista tot timpul.

Se servea cu orice ar fi vrut şi întrebuinţa lucrurile stăpânului său fără să-şi ceară voie. Într-o duminică după-amiază Tim voi să se ducă la Brighton, dar nu-şi găsi maşina la garaj, ftândaşul îi spusese că „D-l Adams şi cu alt domn au luat-o".

— Ah, da, uitasem… spuse Tim pentru a salva aparenţele.

Adams mi-a cerut voie să ia maşina astăzi, dar uitasem complet.

...Celălalt „domn-l trebuie să fi fost vreun beţivan ordinar, iar Adams nici nu ştia să conducă. Maşina nu venise încă, când Tim se duse la culcare; o găsi a doua zi dimineaţa într-o stare deplorabilă, plină de noroi, cu o aripă turtită şi cu un defect la radiator.

— Puteai cel puţin să mă anunţi că iei maşina, îndrăzni el să-i spună lui Adams a doua zi.

— Îmi pare foarte rău, dar am uitat.

— Uită-te în ce hal ai adus-o. Puteai cel puţin s-o cureţi!

Adams dădu din cap.

— Nu-i meseria mea; la ce-ar mai folosi garajele atunci?

Se părea că sadismul latent al omului acestuia se copsese în mod deosebit în atmosfera de lene în care se complăcea de câtva timp. Adams începu să-l persecute pe Tim cu o perseverenţă diabolică şi nu scăpa nicio ocazie în care să nu-l umilească... Dar îşi dădu seama de starea de decădere în care se găsea victima's şi, după o matură chibzuinţă, se hotărî să-şi schimbe şi el purtarea. Într-o dimineaţă, pe când Tim abia sfârşise micul dejun, Adams veni şi se aşeză şi el la masă.

— Ascultă, individule, a venit timpul să intervin. Ce ţi-a intrat în cap de te porţi în halul acesta?

Tim se înarmă numaidecât cu indiferenţa lui stoică pe care o opunea de câtva timp călăului său.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el

— Priveşte-te puţin! strigă Adams, plin de indignare. Cred că n-ai orbit! Părul trebuie numaidecât ajustat şi cred c-a trecut mai bine de o săptămână de când nu te-ai mai atins de mustaţă. Pe plastronul cămăşii sunt pete de mâncare şi pot paria că nu te-ai spălat dimineaţa asta pe gât; în tot cazul, nu te-ai bărbierit de ieri. Ce vor spune clienţii?

— Asta mă interesează numai pe mine!

— Şi pe mine, Kennedy, nu uita, te rog. Crezi că oamenii vor da buzna la un dentist care nu-i în stare nici să se spele măcar? Îţi vei pierde cu timpul clientela şi-atunci ce voi deveni eu? E timpul să fac

puţină ordine… ai înţeles?… şi încă nu e tot… ai început să şi bei!

— Cred că cunoşti foarte bine simptomele!

— Nu-ţi accept, insolenţele, băiete… Îţi trebuie o bonă şi văd că sunt obligat să mă îngrijesc tot eu de asta. Dar vom începe imediat. La ce oră îţi vine primul pacient?

— La nouă şi jumătate!

— Mai ai douăzeci de minute până atunci… du-te imediat, te rade şi-ţi schimbă cămaşa! În seara asta, te vei duce la frizer. Pentru moment, e de ajuns.

Din momentul acela, Adams exercită o adevărată dominaţie fizică asupra fostului său stăpân. Găsea o adevărată plăcere în ocupaţia asta pe care-o aducea la îndeplinire cu o brutalitate foarte umilitoare.

Tim trebuia să treacă prin faţa unei inspecţii în fiecare dimineaţă, înainte de-a obţine permisiunea să se aşeze la masă; hainele, pantalonii, părul, dinţii, unghiile îi erau examinate cu o severitate ostilă. Apatia lui Tim cedă şi începu să-şi revină dintr-un fel de instinct de apărare; la sfârşitul săptămânii era tot aşa de îngrijit ca şi mai înainte, iar Adams prinsese gust să-l supravegheze.

Descoperi chiar un mijloc de-a întoarce cuţitul chiar în rana lui Tim, obligându-l să se lipsească de principala lui sursă de consolare.

În zelul său de-a face din Tim un cetăţean virtuo?, Adams puse sub cheie toate băuturile alcoolice din casă.

I se interzise lui Tim frecventarea restaurantului „William and Mary", ca şi a altor localuri asemănătoare; Adams îl percheziţiona din când în când pe Tim, ca să se asigure că nu avea la el câte-un flacon clandestin… Îl autoriză să ia câteva degete de alcool în timpul mesei iar, după o partidă victorioasă de biliard, Adams, în mărinimia lui, îi acorda şi câte-o raţie suplimentară.

Tirania asta fu dintr-un anumit punct de vedere salutară. Pe măsură ce aspectul lui exterior devenea mai decent, Tim începu să se simtă din nou el-însuşi.

Opera lui Adams depăşi prevederile sale…

CAP. XVII

1.

Cu trcă săptămâni mai înainte de Crăciun, Tim primi la clinică vizita patronului de la „Goose Quill", Bennett, un băiat de treabă, care lucra la Tim de câţiva ani. Avea o foarte bună părere despre calităţile profesionale ale lui Tim, mai mult din cauză că fata lui petrecuse trei ani la „Singurătatea", înainte de-a se căsători.

— Am venit numai pentru ca să-mi faceţi o mică inspecţie, d-le Ken – dy!

Tim făcu examenul foarte conştiincios şi declară că totul merge bine. Dar B nnett nu se grăbi să plece.

— Valetul dumneavoastră, Adams, nu e aici? întrebă el într-un târziu.

— Nu. Are una din obişnuitele lui migrene şi l-am învoit.

Adams declarase într-adevăr că-l doare capul şi se dusese la culcare.

„Voi reveni mai târziu.

— Spuse.

— Aşa că vei fi obligat să te descurci singur", aşa că Tim fu obligat să-şi lase clienţii în cabinet şi să deschidă singur.

— Sper că nu sunteţi supărat pe minfe din cauza migrenelor lui Adams, d-le Kennedy?

— Nu, d-le Bennett, dar de ce aş fi supărat pe dumneata?

— Fiindcă Adams capătă migrene în cârciuma mea.

Tim luă un instrument şi începu să-l curețe.

— Ştiu, natural, că-şi petrece foarte multe seri la dumneata, Bea mult, nu-i aşa?

— Mult prea mult, d-le Kennedy… Înţelegeţi doar că nu pot refuza să servesc alcool clienţilor în orele de deschidere, mai ales dacă nu fac scandal; dar dumneavoastră v-aţi purtat întotdeauna bine cu mine, d-le Kennedy, şi cred că e de datoria mea să vă pun în gardă.

— Adams face scandaluri la dumneata?

— Nu asta; atunci ar fi mult mai simplu, căci l-aş da pur şi simplu afară. Nu face scandal, dar face aluzii foarte supărătoare şi de

necrezut.

Fim îl privi pe Bennett drept în ochi.

— Ai face mult mai bine, d-le Bennett, să-mi vorbeşti franc. Jumătăţile de mărturisiri nu folosesc la nimica… totul va rămâne între noi, bineînţeles.

— E cam supărător pentru mine, d-le… Imediat ce bea mai mult, Adams începe să facă fel. De fel de aluzii necuviincioase… la adresa dumneavoastră, d-le.

— Şi anume ce fel de aluzii?

— Spune că sunteţi un mincinos…

— Şi mai ce?

— Lasă să se înţeleagă că ar şti unele lucruri despre dumneavoastră… * înţelegeţi, d-le, nimeni nu-l ia în serios când începe să vorbească în felul acesta, dar nici impresie bună nu face.

— Aş vrea să fii mai precis, căci vreau să pun lucrurile la punct.

Extrem de jenat, Bennett începu să se agite pe scaun.

— Nu-mi place să duc vorba de colo-colo, d-le Kennedy, dar, dacă doriţi, vă voi spune: ieri seară, de exemplu, unul dintre clienţii mei a spus că v-aţi schimbat foarte mult de când a murit d-na Kennedy, ceea ce înseamnă că trebuie să vă fi costat foarte mult moartea doamnei… Era o remarcă foarte cuviincioasă şi foarte măgulitoare la adresa dumneavoastră… Dar Adams a răspuns imediat: „Afectat! Mă faci să râd! Nu i-a părut rău deloc să se debaraseze de soţia lui, ascultaţi-mă pe mine!" … Cineva i-a spus să tacă, dar Adams s-a supărat şi a răspuns: „Aş putea proba foarte bine asta într-o zi şi nu se ştie dacă n-am s-o fac". Era foarte ameţit, d-le Kennedy, trebuie să înţelegeţi… şi, cum ora închiderv era aproape, am profitat de ocazie şi mi-am invitat cliei\ţii să plece ceva mai devreme… de aceea nu mă mir că Adams are din nou migrenă.

Tim începu să se spele pe mâini fără să spună nimic.

— Sunt foarte fericit că ai venit să-mi spui asta, d-le Bennett, spuse el într-un târziu şi fără să se întoarcă. Asta-i tot?

— Da, nu mai e nimic afară de-o totală lipsă de respect ori de

dte ori aude pronunţându-se numele dumneavoastră.

— Înţeleg… Ve» i, d-le Bennett, Adams e de foarte mult timp în serviciul meu şi cred că ai auzit că în timpul războiului mi-a salvat viaţa; acestea sunt lucruri care nu se uită uşor… pe de altă parte, ţinea foarte mult la d-na Kennedy… Nu trebuie să-ţi ascund nici faptul că sunt foarte nemulţumit de el de o bucată de vreme; e leneş, bizar şi vorbeşte cu mine foarte liber. Moartea soţiei mele l-a tulburat foarte mult şi de atunci are un fel de ostilitate făţişă faţă de mine; probabil că are impresia că aş fi putut împiedica accidentul… Am însă oarecare responsabilitate faţă de el şi vreau să-i dau ocazia să-şi revină. E băiat bun în fond, puţin cam dezechilibrat doar; sunt dispus să-l mai suport câtva timp, dar îi voi vorbi zilele acestea în mod serios, fără să fac aluzie, bineînţeles, la cele ce mi-ai spus… Şi ţi-aş fi pe de altă parte foarte recunoscător, dacă nu i-ai da să mai bea aşa mult; ştii mai bine decât mine cum trebuie să-l iei… şi dacă mai face aluzii de felul celor de care mi-ai vorbit, anunţă-mă te rog şi pe mine.

Bennett se ridică.

— Nici nu cer mai mult, d-le.

După ce cârciumarul plecă. Tim îşi şterse fruntea plină de sudoare. Ieşise destul de bine din încurcătură, dar pericolul era iminent…

Următorul pacient venea abia după o jumătate de oră aşa că se aşfv. À la birou să se gândească.

Ce să facă? Era foarte clar că starea actuală de lucruri nu putea dura. Catastrofa era inevitabilă. Dacă Adams începuse să vorbească, asta însemna că va continua; nu era nici cea mai mică îndoială în privinţa ista; şi, cu toate că va regreta când se va trezi din beţie, lucrurile nu se mai puteau schimba; un om care începuse să povestească anumite lucruri în stare de beţie va reîncepe imediat ce se va ameţi din nou… ar putea fi chiar mult mai eliplieit, lăsând să se înţeleagă lucruri care-ar putea provoca chiar o anchetă, din partea poliţiei; Adams ar fi fost atunci silit să declare tot ce ştia că să se apere.

Trebuia să-l dezarmeze numaidecât, dar în ce fel? Situaţia

financiară a lui Tim nu-i permitea să-l tenteze pe Adams cu o sumă prea mare pentru a cumpăra scrisoarea.

Cheltuâse foarte mulţi bani, mai întâi cu Alma, apoi pentru a-şi procura distracţiile care să i facă să-şi uite decepţia. Contul său de la bancă scăzuse cu 500 de lire; iar instalarea sa mai cerea încă şi alte cheltuieli Onorariile i se plăteau la date fixe şi nu-şi putea presa clienţii, căci altfel sau şi compromis dând pe faţă jena sa financiară. Dar dacă ar fi oferit lui Adams din nou suma de 500 de lire, oare acesta n-ar fi primit-o? Tim era foarte sigur că Adams îl va refuza şi de data asta, ru acelaşi dispreţ cu care îl refuzase cu câteva săptămâni mai înainte.

Atunci cum să iasă din încurcătura asta? L-ar fi suprimat cu multă plăcere pe Adams, punând la cale un nou accident. Dar de data asta, crima n-ar fi rezolvat problema şi singurul său rezultat ar fi fost să grăbească catastrofa, în cazul în care Adams ar fi spus adevărul…

În cazul în care Adams ar fi spus adevărul… Tim izbi cu pumnul în masă. Nu cumva Adams a minţit în interesul propriei sale securităţi? De avut, scrisoarea o avea, asta era sigur. Dar o dusese cu adevărat unui avocat cu misiunea „De a o deschide după moarte", aşa cum era în tradiţia romanelor poliţiste? Gândindu-se mai bine, Tim ajunse la concluzia că ipoteza aceasta era neadevărată. Oamenii din clasa socială a lui Adams nu se adresează niciodată avocaţilor… Scrisoarea trebuie a fie pe undeva pe aproape, nu la el, căci ar fi foarte periculos, şi nici la clinică, ci cu siguranţă la „Singurătatea", în camera sa, sau ascunsă în vreun geamantan sau în cine ştie ce colţ.

Tim se ridică. Creierul său începuse să funcţioneze din nou; sub biciuiala pericolului imediat, îşi recăpătase toate facultăţile. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era sigur că se găseşte pe drumul cel bun; de altfel, nimeni nu-l putea împiedica să se asigure dacă are sau nu dreptate, căci va face în aşa fel încât va controla camera lui Adams cu minimum de risc. Cu cât mai repede, cu atât mai bine…

Părăsind clinica, Tim cumpără două bilete pentru cinematograful Regal, pentru reprezentaţia de seară; bani pierduţi, dar

trebuia să ia toate precauţiile; poate S Adams va prefera sRşi petreae5 seara acasă. Locurile acestea nu erau, bineînţeles, destinate lui Adams, ci bucătăresei şi cameristei care aveau camera lângă a lui.

Când Tim ajunse acasă, îşi dădu seama că lucrurile nu se anunţă prea favorabil. Adams părea că şi-a revenit, dar era foarte morocănos; intră nepăsător în sufrageria în care îşi lua Tim ceaiul.

— Ei, te-ai descurcat şi singur? întrebă.

— Nu prea rău, răspunse Tim pe un ton împăciuitor. Dar dacă vrei să-ţi faci un obicei în a nu mai veni la clinică, trebuie să-mi spui; am nevoie de cineva care să-mi deschidă uşa.

— Nu te nelinişti, n-am de gând să-mi părăsesc locul… cel puţin în momentul de faţă.

— Perfect! Te simţi bine seara asta?

— Da, mulţumesc… Dar ce te-a apucat de-ai devenit, deodată, aşa de amabil?

— De ce „deodată”? Nu văd de ce raporturile dintre noi n-ar fi normale, în măsura în care permit împrejurările.

— Da, ai dreptate… Atunci mergem în sala de biliard şi, fiindcă te văd aşa de binevoitor, nu vreau să mă las mai prejos –, voi juca fără bani.

Tim făcu un gest de oboseală.

— Mulţumesc, dar în seara asta nu pot juca. Am avut o zi foarte grea şi mă simt cam obosit.

— Iar începi?… Şi dacă te forţez să joci?

Tim surâse, surprins şi fericit că şi-a regăsit calmul şi încrederea.

— Fii rezonabil, doar nu sunt sclavul tău, Adams, şi cred că nu eşti aşa de prost să strici tot numai pentru motivul că, o singură dată, n-am fost dispus să joc biliard.

— Evident…

Adams îl privi pe Tim plin de curiozitate.

— … eşti foarte bizar în – seara asta, Kennedy; când blând ca un mic, când drăcesc de sigur pe tine… Totuşi…

Începu să se bâlbâie şi se retrase.

— … n-am chef să stau toată seara aici fără să fac nimic, aşa că mă duc puţin la „Goose Quill”.

Zece minute mai târziu, Tim intră în bucătărie cu cele două bilete în mână.

— Mi-au fost date cu titlul de publicitate, spuse el bucătăresei, şi nu ţin deloc să mă duc la cinema… poate că vrei să te duci dumneata cu Betty… serveşte-mi masa pe o tavă şi puteţi pleca imediat.

La ora şapte şi un sfert, servitoarele plecară; Tim putea conta pe trei ore de linişte, căci Adams nu va reveni în niciun caz mai înainte de zece…

Înghiţi repede mâncarea şi se duse în camera lui Adams; o găsi încuiată, ceea ce i se păru foarte promiţător; o Jeschise cu un passe-partout, apoi aprinse lumina…

Foarte emoţionat, Tim începu cercetările… sertarele, dulapurile, buzunarele hainelor, cele două geamantane… nimic însă…

Îi mai rămase un cufăr de fier încuiat… forţă încuietoarea… şi se puse pe lucru; cufărul era plin de scrisori, de tăieturi din ziare, câteva cravate de-ale lui Tim, câteva perechi de ciorapi de mătase… La un moment dat, găsi un plic în care era actul de naştere şi livretul militar ale lui Adams… lucruri pe care acesta pretindea că le pusese, împreună cu faimoasa scrisoare, în plicul încredinţat avocatului…

Tim continuă cercetările cu zel îndoit… era sigur că scrisoarea era în camera aceea.

Ridică covorul, cercetă soba… nimic… se uită la ceas… nouă fără un sfert… Încă un ceas şi jumătate de linişte… se aşeză pe pat şi începu să se gândească.

Se uită la fiecare obiect din cameră… privirea i se opri asupra tablourilor… două din ele erau nişte reproduceri după nişte gravuri celebre; Tim le dădu jos şi le scoase ramele… nimic; abia în momentul acela îşi aminti de o fotografie care reprezenta un grup de soldaţi; era încadrată şi fusese pusă cu multă băgare de seamă în cufărul de fier…

O clipă mai târziu, începu să tremure de bucurie, scoţând

scrisoarea din ascunzătoare. Salvat! Liber! O undă grea de bucurie păru că-l copleşeşte.

Câteva secunde rămase ca năucit.

Î.

Fiind sigur că nu va fi întrerupt de nâmenî, no închisese uşa şi nici nu auzise zgomot de paşi pe coridor. Nu-şi dădu seama că nu e singur decât în momentul în care auzi uşa. Se întoarse înspăimântat, puse scrisoarea în buzunar şi aruncă fotografia în gura cufărului; se izbi apoi nas în nas cu Adams

Atitudinea acestuia era mai mult decât ameninţătoare.

— Hoţomanule, credeai c-ai să mă duci, hai? Tim se gândea cum ar putea face să iasă din cameră.

Începu să surâdă.

— Am trimis servitoarele la cinema ca să acţionez în libertate… Voiam doar să mă conving…

— Ştiu că le-ai trimis la cinema, m-am întâlnit cu ele şi am bănuit imediat că e ceva necurat la mijloc. De asta m-am întors aşa de repede.

Adams încerca să se stăpânească. Tim înţelese că nu ştia că pusese mâna pe scrisoare, ceea ce însemna că mai are şanse…

— Încep să mă conving că nu m-ai minţit… dar dacă scrisoarea e în camera asta, atunci eşti mult mai şmecher de cum te-am crezut.

Nu voia să pară prea grăbit să iasă.

— … cred că n-ai nimic cu mine?

Privirea lui Adams căzu asupra cufărului deschis. Încuie imediat uşa.

— Nu ştiu încă ce trebuie să fac, Kennedy I

Adams nu voia nici e să-i dea a înţelege lui Tim că scrisoarea ar fi în cameră. Înaintă şi privi distrat prin cameră.

Ajunse în cele din urmă lângă cufăr… fotografia era chiar deasupra… o examină, apoi se întoarse plin de furie spre Tim.

— Ai luat-o, hoţomanule 1 Dă-mi-o imediat!

Tim se sprijini cu spatele de perete.

— Inutil să mă ataci, căci am distrus-o imediat ce am pus mâna pe ea… am aruncat bucăţelele pe fereastră… du-te şi le vezi dacă ţii, dar nu cred că-ţi vor mai servi la ceva.

Minciuna nu prinse.

— Şi zici că le-ai aruncat pe fereastra închisă, hai?

Vrei să ţi-o iau cu forţa?

Tim înţelese că trebuia să cedeze sau să se bată.

Adams era cu zece ani mai tânăr ca el şi mult mai voinic… dar trebuia…

— Îţi stau la dispoziţie… spuse Tim.

Şi porni cu capul înainte, sperând să-l lovească pe Adams în stomac şi să-l culce la pământ. Dar Adams îi prinse capul între braţe…

— Nu e vina mea, Kennedy, ştii doar că sunt mai tânăr… dar nu vreau să te desfigurez, din cauza meseriei, înţelegi…

Îl trânti pe Tim jos; acesta, sufocat, îl simţi pe servitorul său cum îl scotoceşte prin buzunare…

— Perfect, acum odihneşte-te câteva minute… şi bagă-ţi minţile în cap… Mâine dimineaţă plec la Londra şi voi încredinţa cu adevărat scrisoarea unui avocat… iar distracţia din seara asta te va costa 50 de lire… mi le v vei da mâine seară în numerar. Ai înţeles?

— Da.

— Acum poţi pleca. Şi Adams deschise uşa.

Tim ieşi cu capul plecat.

CAP. XVIII

1.

A doua zi, Adams se duse într-adevăr la Londra. Tim nu mai avea decât o singură ieşire: să-l cumpere.

Când se întoarse la prânz de la cabinet, Tim îl găsi pe valet aşteptându-l în sufragerie, fumând; momentul en foarte potrivit pentru a-i face propunerea. Era la capătul răbdării.

— Aştepţi cele 50 de lire, cred? Nu le am la mine şi nici nu le voi procuqa… Ieri seară m-ai învins din iatâmplare şi pentru că eşti mai voinic decât mine. Cu atis mai bine pentru tine, dar a. venit momentul

să înţelegi că sunt la capătul sforţărilor; ori cădem la o înţelegere definitivă, ori te duci cu scrisoaiea la poliţie; puţin îmi pasă de consecinţe.

— Mi se pare c-ai devenit cam îndrăzneţ 1

Dacă vrei… Sunt încă situaţii mult mai grave de rât aceea a unui acuzat într-un proces criminal. Sunt ho tarat să nu-ţi mai dau niciun penny.

— Să vedem. De altfel, sunt gata să-ţi ascult propunerile.

— La începutul acestei nenorocite afaceri, ţi-am oferit 500 de lire în schimbul scrisorii aceleia. Ştii tot aşa de bine ca şi mine că ai vorbit de anumite lanterne şi de nu ştiu ce mucuri de-ţigară; dar fiind beat, nu le-a dat nimeni nicio importanţă. Numai scrisoarea contează… Fac din nou aceeaşi ofertă; o primeşti sau nu, eşti liber

— Mulţumesc, dar n-o primesc.

— Cum vrei, dar eu nu glumesc; în orice caz, nu vei mai rămâne nici o singură zi aici. Ori pleci cu 500 de lire în buzunar, ori pleci fără nimic. Şi spune la poliţie tot ce vrei…

— Un moment, Kennedy, cred că greşeşti dacă-ţi închipui că nu câştig nimic dacă duc scrisoarea la poliţie Gândeşte-te… voi fi principalul martor la proces, numele meu va apărea prin toate ziarele şi eu aş putea scrie articole asupra casei Kennedy… şi vor fi plătite foarte bine… aşa că vom avea de ales între cele 500 de lire sau nimic…

Lui Tim îi veni deodată o inspiraţie

— Prostii, Adams, te credeam mult mai avertizat. Nu ştii că martorii nu pot semna niciun articol?

Minciuna păru că prinde; Adams n-avea decât o foarte vagă idee despre justiţie.

— Nu ştiam… dar nu sunt sigur că nu mă minţi… Cine ţi-a spus asta?

— E ceva foarte cunoscut. Întreabă pe avocatul tău, dacă nu mă crezi pe mine… Nu, Adams, nu vei câştiga decât o tristă notorietate, care nu ţi va uşura găsirea unui nou serviciu; în cazul în care primeşti cele 500 de lire, îţi voi da şi o admirabilă scrisoare de recomandaţie…

Adams se gândi.

— Nu, Kennedy, prefer aranjamentul nostru actual!

— Eu însă nu… Nu uita că ai vorbit o mulţime de lucruri pe socoteala mea prin oraş; dacă la un moment dat scapi ceva grav? Asta va însemna ruina mea, iarenţă ta va lua sfârşit.

— Trebuie să mă mai gândesc…

Urmară câteva minute de tăcere. Tim deschise un ar şi se făcu că citeşte, mimând indiferenţa

— Inutil să joci teatru, spuse Adams. Ştii doar că a spunsul meu, are o importanţă capitală pentru dumneata…? Poate că ai dreptate că s-ar putea întâmpla să mai vorbesc… şi cu timpul ţi-ai pierde toată clientela… Ascultă… aş primi târgul, dar pentru suma de o mie de lire, niciun penny mai puţin; dacă mi le dai, voi pleca şi iâd nu vei mai auzi de numele meu.

— Sunt sigur, dar din nenorocire nu am cele o mie; lire.

— Te poţi împrumuta

— Nu am garanţie.

— Puţină bunăvoinţă numai… D-na Shepherd e foarbogată, dacă i-ai cere ei.

— N-am mai văzut-o de foarte mult pe d-na Sheherd.

— Te-a părăsit? Nici nu-i de mirare… erai prea bă în pentru ea.

— Nu mai pomeni, te rog, de d-na Shepherd.

— Cum vrei; încercasem să te ajut numai. Esenţiali e că trebuie să înţelegi că nu mai las niciun penny.

— Ţi-am spus că nu am.

— Foarte bine… atunci continuăm ca mai înainte.

— Aşteaptă…

Tim nu minţise când afirmase că nu are de unde şi procura banii; dar era mai bine să mai câştige timp.

— … voi face tot ce-mi va sta în putere şi cred că într-o zi sau două voi găsi suma necesară.

— Atunci ne-am înţeles!

Înserarea fu încântătoare şi Tim făcu o lungă plimbare,

gândindu-se de unde să împrumute bani.

Prietenii lui? Avea destui, dar cu niciunul nu era aşa de intim încât să-i avanseze o sumă aşa de mare. Harold Arkwright era de-o zgârcenie notorie, nici nu trebuie să *se* gândească la el… Să vândă mobilei» de la „Singurătatea”? N-ar fi obţinut mai mult de 200 de lire. Să împrumute de la bancă? N-avea nicio garanţie. Să-şi vândă clientela? Asta era cam singura soluţie…

Intră pe drumul care ducea la „Singurătatea”. Auzi în urma lui un biciclist; Adams trecu din nou pe lângă el ca un meteor… are să-şi rupă gâtul mergând cu viteza asta nebună, în plină noapte, pe un drum aşa de periculos… Ce noroc dacă s-ar produce accidentul acesta, gândi Tim; şi-şi dădu imediat seama că, în starea actuală, moartea lui Adams ar fi fost singura soluţie.

— … O catastrofă? Dar putea fi sigur? Tim se gândi la momentul în care va fi faţă în faţă cu Adams; el cu banii, iar acesta cu scrisoarea. De ce ar. pierde o sumă aşa de mare? Trebuie să-l facă numai să creadă că are suma la el… Tim va fi stăpân pe situaţie… Revolverul său de ordonanţă îl mai păstra încuiat într-un sertar.

De ce adică nu l-ar întrebuinţa la întâlnirea finală? Nu o să-l ucidă, ci numai să-l ameninţe, să-l sperie… În caz de nevoie îl va răni chiar… consecinţele nu vor fi prea mari… servitorii de la „Singurătatea” nu-l iubeau pe Adams… Tim va spune că s-a găsit în legitimă apărare… va aduce şi mărturia lui Bennett, care-l auzise pe valet ameninţându-şi stăpânul… la nevoie îşi va provoca chiar şi o rană superficială, ca să dovedească că şi servitorul îl atacase.

Tim îşi dădea seama foarte bine că evenimentul acesta îl va obliga să părăsească localitatea. Adams va povesti totul şi, deşi proba principală va fi distrusă, bănuielile vor atârna destul de penibil asupra sa… şi situaţia lui va deveni imposibilă… Era mult mai bine să-l ucidă pe Adams… apoi îşi va vinde clientela şi va pleca din West Shilston… schimbarea de aer îi va face bine…

Se culcă cu gândul acesta şi, la sculare, constată că hotărârea se ţine.

Coborând la masă îi spuse lui Adams:

— M-am gândit şi sper să pot obţine suma necesară. Voi scrie câteva scrisori în dimineaţa asta şi vineri mă voi duce la Londra.

În ziua aceea era marţi. Deşi Tim ar fi dorit să termine cât mai repede, vru ca atitudinea lui să pară cât mai vexosimilă.

Merse până acolo încât scrise avocatului său şi omului său de afaceri pentru câte o întâlnire pentru vineri dimineaţa; iar joi dimineaţa veniră două scrisori cu en-tete-uri comerciale pe care Adams le duse imedia: lui Tim.

— Sunt în legătură cu micul nostru angajament?

— Da, răspunse Tim. Totul e în ordine… Mâine ple. la Londra şi voi fi în măsură să-ţi dau suma chiar mâin seară.

— Vei lua banii din Oraş?

— Da, nu vreau să mi-i procur prin banca de ale

— Nu-i prudent să vii cu atâţia bani la de la.

— Voi fi foarte atent… dar în timpul acesta trebui să te duci şi să-ţi procuri şi tu scrisoarea.

— Mă voi duce şi eu mâine la Londra… Cel mai bu lucru e să aştept până-n ultima clipă, având în vedere mica încercare de ieri seară Am să vin direct aici… dacă nu e cumva mai bine să ne întâlnim undeva la Londrr

Asta nu intra în planurile lui Tim.

— Cum vrei; dar atunci riscul/le-a avea o sum. mare de bani asupra ta îl vei suporta singur. În tot cazul, ne putem întâlni la Londra în cursul după-amiezi; Dar ultima întâlnire pe care-o am e la o oră destul de înaintată, aşa că s-ar putea întâmplar să nu fiu punctual. Sper să ajung însă la West Shilston cu trenul de 8 şi jumătate; asta înseamnă că şi voi putea da banii pe b ora 9 fără un sfert, dacă-ţi convine

Tim avea planurile lui propunând ora asta, căci camerista ieşea în fiecare vineri; bucătăreasa îl detesta pe Adams, iar dacă Tim ar fi fost nevoit să insinueze mai târziu că zgomotul agresiunii lui Adams fusese auzit până la bucătărie, i-ar fi fost foarte uşor să obţină asta de in bucătăreasă.

— Prefer ora zece şi jumătate, spuse Adams. Vreau să mă duc mâine seară la „Goose Quillt

— După asta sper că vei părăsi definitiv West Shilston.

— Mai rămân numai până luni; fii fără grijă, Ken nedy, îmi voi ţine cuvântul…

— Atunci, pe-mâine la zece şi jumătate.

Era mai puţin bine, căci la ora aceea camerista se putea întoarce, dar nu spuse nimic, căci nu voia să-i deştepte bănuielile; Adams nu trebuie să se îndoiască de buna l-ai credinţă.

Dar când seara deschise sertarul în care-şi, încuiase revolverul de 15 ani, îşi dădu seama că planurile lui se bazează pe-o himeră; încuietoarea fusese forţată, iar re. Volverul şi cartuşele dispăruseră.

O

A doua zi dimineaţă, Tim nu avea încă niciun plan tabil. Singura lui preocupare era să nu se dea de gol a ştie ceva de dispariţia revolveiului. Lăsă sertarul aşa Um îl găsise; în felul acesta, Adams se va simţi în siguranţă, iar el nu va avea decât de câştigat.

Adams însă dădu cărţile pe faţă.

— Nu ştiu dacă ai observat că ţi-a dispărut ceva,» puse, dar fii fără teamă; e vorba de-o dispariţie momentană.

— Ce fel de dispariţie? N-am observat nimic!

— Atunci deschide sertarul din stânga de la biroul din sufragerie.

— Nu văd încă… Dumnezeule, revolverul meu!… N-am pus mâna pe el de ani întregi… Văd că n-ai încredere în mine, Adams!

— Niciun pic de încredere chiar… Am vrut să te previn însă… În caz că ai combinat ceva…

— În cazul acesta, nici eu n-ar trebui să am încredere în tine. Cine îmi garantează că te vei ţine de cuvânt?

— Eu n-am nimic de câştigat dacă… A fost numai o simplă precauţie, Kennedy, trebuie să înţelegi.

Tim dădu din umeri; nu putea crede că Adams va fi atât de stupid încât să-i ceară banii cu revolverul în mână şi să nu-i dea

scrisoarea. Dar chiar dacă lucrurile, vor ajunge acolo, banii tot nu-i va avea de unde să-i ia… Cum mai spusesem, Tim nu avea încă niciun plan stabilit. Hotărî să se ducă la Londra ca să-şi joace rolul cât mai bine; putea spune la întoarcere că negocierile îi eşuaseră.

Spera să se întoarcă mai devreme la West Shilston şi să-şi retragă cele 500 de lire de la bancă. Şi, văzând banii, Adams poate că va ceda, neputând să reziste…

Imediat după ce-şi luă micul dejun, Tim plecă la gară; îşi lăsă maşina la Shilston şi se duse pe jos.

În tren, Tim începu să se gândească din nou. Orice tentativă de violenţă în timpul ultimei întrevederi trebuia îndepărtată, căci Adams luase şi el măsuri.

— Nu-l putea întâlni însă mai înainte, cu puţin mai înainte de întâlnii-ea. Fixată? Tim încercă să calculeze felul în care trebuia să-şi întrebuinţeze Adams timpul, poate că-l va întâlni pe valet la gară, să-i spună că ar vrea să termine cât mai repede şi să-l atragă într-un loc mai retras… Nu, era absurd… Să-l atace atunci prin surprindere? Ridicol… probabil că Adams se va întoarce la „Singurătatea" cu bicicleta…

Cu bicicleta… o siluetă de ciclist alergând pe drumul periculos de la Box Lane… un drum întunecos, pustiu… O siluetă îndrăzneaţă, beată de viteză… v Tim îşi aprinse ţigara cu mâna tremurând de enioţie".

8.

La ora 11, Tim terminase afacerile, căci cole două întâlniri erau fixate mai înainte de ora asta Luă apoi o maşină şi se duse într-un magazin îndepărtat, de und, cumpără vreo 12 metri de sârmă solidă Duse pachetul la Victoria Station şi-l lăsă în magazia de mărfuri; mâncă ceva la bufetul gării, apoi se duse cu un tramvai la Clapham.

Cumpără doi ţăruşi de fier, de două picioare înălţimeşi-i duse şi pe ei în gara Victoria; mai luă o valiză veche, de la un magazin de vechituri şi puse amândouă pachetele înăuntru. Era ora trei fără un sfert. Intră într-un cinema, iar la ora cinci şi jumătate luă trenul spre

West Shilston.

CAP. XIX

1.

Era întuneric beznă când ajunse la „Singurătatea" ar fi preferat să studieze la lumina zilei terenul, dar! era imposibil…

Spuse imediat bucătăresei să-i dea ceva să mănânce pentru că e extrem de obosit.

Întârzie câteva minute în bucătărie şi-o întrebă dac camerista s-a dus ca de obicei să-şi viziteze mama. Ast avea o mare însemnătate pentru el căci, la întoarcere camerista venea pe alt drum, dar dacă s-ar fi dus 5 r altă parte, risca să-i strice toate planurile. Dar camerista se dusese la mama ei; Tim respiră uşurat.

Mâncă repede, apoi se duse în garaj. Aprinse lanter na şi scoase valiza afară; desfăşură sârma şi-şi dădu seama că era prea lungă. Povârnişurile care mărgineau Box Lane se ridicau în pantă foarte repede; dacă ar fi înfipt ţăruşii la prea mare distanţă unul de altul, sârma ar fi fost prea înaltă şi, pe trupul neînsufleţit ai lui Adams, s-ar fi găsit urmele lăsate de sârmă; şi atunci ipoteza accidentului ar fi zburat în vânt. Trebuia să ircele mai mari precauţii.

Închis garajul. Porni la drum; avea o lampă puternică de buzunar şi un metru pentru măsurat terenul Era abia ora şapte, aşa că avea tot timpul; Adams *ve* părăsi probabil cârciuma cel din urmă. Tim avea înaintea lui trei ore; cu atât mai bine, căci va putea aleg locul cel mai indicat.

Trebuia să pună sârma imediat după o curbă, faru: de la bicicleta lui Adams nu lumina prea departe, aş: că, chiar dac-ar fi zărit ceva suspect, tot n-ar fi avut timp să frâneze, şi deasupra celei mai repezi şi mai periculoase pante. Alese locul în care se întâlnise pentru prima dată cu Adams; era la jumătatea drumului între „Singurătatea" şi singura fermă situată până la drumul dinspre Bradstock.

Examina cu atenţieterenul Singura dificultate era să aleagă punctul exact; trebuia ales destul de jos, pentru ca bicicleta să fie în maximum de viteză, dar nu chiar jos de tot. Tim sui panta, reveni…

zece metri imediat după pantă… aici era cel mai potrivit… Începu să măsoare… drumul avea o lăţime de doisprezece metri.

Tim însemnă locul cu o piatră, apoi reveni la „Singurătatea".

Intră din nou în garaj, tăie atât cât îi trebuia din îrmă şi legă capetele de cei doi ţăruşi de metal.

Oare sârma va ţine? Dar dacă viteza bicicletei va scoate* din – pământ cei doi ţăruşi? Lăsă totul la voia întâmplării… dar nu! Trebuia să fie sigur. Hotărî să-şi lase maşina în mijlocul drumului, cu 12 sau 15 metri mai jos de locul unde va plasa sârma; în felul acesta, Adams, în cazul în care va scoate din pământ cei doi ţăruşi, se va lovi de dosul maşinii şi se va sfărâma Procedeul acesta nu era prea bun, căci ar fi fost amestecat şi el în accident; dar era preferabilă situaţia asta decât un eşec.

Nu era încă ora 9. Tim nu îndră/nea să întindă cursa mai înainte de ora zece, căci nu putea bloca drumul prea mult timp. Dar dacă Adams se va întoarce mai repede? Se duse în sufragerie şi încercă să facă o pasienţă; i se păru de mai multe ori că-l aude pe Adams reîntorcându-se…

La ora zece fără un sfert. Târn nu se mai putu stăpâni; dacă trupul lui Adams trebuia să se sfărâme de maşina lui, trebuia să se găsească urmele roţilor de la maşină în tot lungul drumului, nu numai de la „Singurătatea" până la locul accidentului; intră în garaj, puse sârma şi ţăruşii pe scaunul din fund şi sui la volan. Merse până la şoseaua dinspre Weatbourne, făcu apoi un înconjur larg, în aşa fel încât intră pe Box Lane pe partea dinspre Bradstock; stopă la locul ales… Era ora zece fără zece; trebuia să înceapă lucrul Luă sârma din maşină şi stinse farurile.

Lucrul nu dură mult, căci ţăruşii intrară cu uşurinţă; sârma se ridica numai cu un picior deasppra solului. Deşi se vedea foarte bine de la o distanţă de 12 metri, Tim conta că nu va putea fi zărită de o persoană neavizată. Lovi de câteva ori cu piciorul, dar ea nu cedă… Se sui în maşină şi aşteptă.

Se uită la ceas… zece fără cinci… zece şi la minute… Seara era

foarte liniştită şi zgomotul bicicletei se Va auzi, fără îndoială, de departe. Zece şi 17 minute… venise momentul mult aşteptat… În nerăbdarea sa, Tim începu să-şi roadă unghiile Dar dacă Adams nu era be şi mergea cu precauţie?… Sau dacă va veni pe jos?… Câte posibilităţi care i-ar fi încurcai toate planurile!

Zece şi 20 de minute… Zgomotul veni pe neaşteptate… de roţi de bicicletă în depărtare… bătaia puternică n inimii lui; o lovitură care nu dură decât o fracţiune dj secundă… şi zgomotul izbiturii.

2.

Adams căzuse în mijlocul şoselei, foarte aproape d maşină. T.im plimbă lumina lanternei pe faţa valetului; din rana de la frunte curgea sânge; braţul drept îi ei sucit Tim întoarse rănitul cu mii de precauţii şi descheie cămaşa; oare inima îi mai bătea, sau propria bătaie de inimă a lui Tim transmitea viaţă cadavrului? Nu trebui să mai şovăie; Tim se ridică, făcu un p r înapoi şi lovi cu putere cu lanterna…

Ştia unde să lovească…

Şterse lanterna cu o batistă pe care o lăsă să cad lângă cadavru. Salvat!… Adams nu va mai putea vorb de acum înainte… Trebuia să caute numaidecât scrisoarea… s-o ia imediat. Dar trebuia să şteargă mai întâi orice urmă a crimei. Căută mai mult timp unul din ţăruşi care, nu numai că fusese smuls din pământ, dar ieşise şi i din strânsura sârmei. Îl găsi la câţiva paşi de maşini; strânse totul într-un buzunar interior al maşinii. Avcii tot timpul să le arunce undeva mâine Acoperi găurile pe care le făcuseră ţăruşii în pământ şi puse în mijlocul drumului o piatră, pentru a justifica accidentul. Bicicl. Ta o lăsă unde căzuse.

Venise rândul scrisorii acum… Abia ajunse lângă cadavru, când apăru din susul drumului lumina unei lanterne Era Robson, un lucrător de la ferma din apropiere; venea alergând… Nu mai putea scotoci prin buzunarele mortului. Tim se ridică.

— E Adams, nu-i aşa, d-le? spuse Robson.

— Da, şi mă tem că e mort.

— Ştiam că aşa va sfârşi într-o bună zi… L-am auzi; – mergând

ca o săgeată, apoi am auzit zgomotul acela oribil… Păcat de el! Dar cum de-aţi venit aşa de repede, domnule?

— Mă întorceam acasă. Eram puţin înaintea lui.

— Dar cum s-a întâmplat? Nu cumva s-a izbit d maşiria dumneavoastră?

— Nu… cred că a zărit maşina şi a vrut să frânez brusc, văzând că n-o poate depăşi, cine ştie?

Zărind piatra, Robson o arătă lui Tim:

— Asta-i buba; dar cum dracu' de-a ajuns în mijlocui drumului? Ar fi mai bine să duceţi corpul acasă la mine, d-le; v-aţi putea duce apoi cu maşina după doctor, deşi cred că nu mai are nevoie, bietul de el.

Trebuia să intervină urgent. În puţin timp. Se va strânge o mulţime de oameni şi atunci nu va mai putea face nimic.

— Nu, cred că e mai bine să-l duc la „Singurătatea".

— Casa mea e mai aproape.

— Da, dar e mai sus şi ne ia mai mult timp. Iar de la mine voi putea telefona imediat medicului.

— Cum doriţi, d-le. Să-l apuc eu de cap?

3.

II Întinseră în hol; bucătăreasa se culcase, iar Tim n-o trezi; cu cât mai puţină lume, cu atât mai bine.

— Nu vrei să telefonezi doctorului Harold Arkwright, Rob? În timpul acesta voi încerca, poate se mai poate face ceva… Telefonul e în sufragerie… prima uşă la stânga…

Câteva minute libere; la lucru deci, Adams trebuia să aibă scrisoarea la el… nu găsi nimic. În buzunarul cel mic de la spatele pantalonilor simţi fâsâitul unei Mrtll… scoase un plic… da… adresa fusese scrisă de mâna lui Adams: „Messers Major and West '53 Lincoln's Inn Fields".

Îl auzi pe Robson întorcându-se… puse scrisoarea în buzunar, o va citi mai târziu… Îl savura de pe acum efectul… Se plecă peste cadavru.

Timp de două ore, Tim Kennedy îşi Jucă rolul perfect…

Arkwright declară că Adams e mort… un sergent de poliţie de la West Shilston înregistra declaraţia lui Robson şi aceea a lui Tim…

Mâine se va debarasa de sârmă şi de cei doi ţăruşi de metal şi peste câteva săptămâni va pleca pentru totdeauna din West Shilston. Va începe o viaţă nouă!

Trupul lui Adams fu trimis la morgă. Sergentul ilecă şi el, iar unchiul Harold nu mai întârzie nici el. N sfârşit, singur!

Intră în sufragerie. Aprinse o ţigară, apoi scoase plicul din buzunar. Era deschis. Degetele începură să-i tremure.

Găsi o simplă foaie de Hârtie, pe care Adams scrisei Vv

— „Domnilor.

„Binevoiţi a remite aducătoiului acestei scrisori, dl. T.G. Kennedy, plicul pe care vi l-am remis acum câteva zile şi care poartă menţiunea «strict confidenţial», «a se deschide după moarte».

„Cu mulţumiri.

M. Adams”.

Tim scoase un geamăt în care consternarea se împletea cu groaza.

Adams luase cea din urmă precauţie… Tim înţelegea foarte bine mentalitatea acestui om aşa de asemănătoare cu a sa. Nu voise să rişte nimic…

Greşise însă socotind că nu e în afară de pericol şi înainte de-a da scrisoarea… Acum e mort, dar îşi asigurase răzbunarea.

Tar Tim se condamnase singur, comiţând actul care trebuia să-i redea libertatea.

Bău mai multe pahare de whisky… ce curios… cheia de la bar era însă în buzunarul lui Adams, aşa că Tim fu nevoit să forţeze uşa… Se simţi mai liniştit.

Îi mai rămânea o ultimă şansă… poate că moartea lui Adams nu va fi cunoscută prea repede la Londra. Ziarele o vor menţiona probabil în câteva linii neînsemnate ţi avocaţii vor afla poate de ea după ce-i vor fi dat lui Tim preţioasa scrisoare.

Prindea din ce în ce mai mult curaj; va obţine scrisoarea… Încă

puţin de aşteptat şi tot calvarul se va termina.

Bău un nou pahar de whisky.

CAP XX

La ora nouă şi jumătate, Tim era în Lincoln's Fields.

Urcă cele două etaje cu un calm relativ. Intră şi ceru să vorbească cu unul dintre cei doi avocaţi.

— Mai târziu, d-le, îi răspunse un amploiat. D-l West nu vine niciodată sâmbăta… dar în câteva minute va sosi fără îndoială ori dl. Major, ori dl. Kay; sau poate amândoi.

— Bine, atunci voi aştepta.

Se aşeză lângă uşă şi aprinse o ţigară… mai sosiră între timp şi alţi membri ai personalului. Tim deveni din ce în ce mai nerăbdător. Un tânăr cu o înfăţişare foarte distinsă îl întrebă ce doreşte.

— Aş dori să ridic scrisoarea pe care v-a încredinţat-o acum câteva zile un prieten de-al meu.

Tim întinse scrisoarea pe care tânărul o citi imediat.

— Da, îmi aduc aminte, dar trebuie să-l aşteptaţi pe dl. Kay; nu-mi pot lua singur responsabilitatea.

— Cum credeţi!

Tânărul păstră scrisoarea la el.

La ora zece, intră în birou un om corpolent, cu mustaţă neagră.

Iarăşi 40 de minute, fără să se întâmple nimic… fumă – necontenit

Amploiatul se apropie în cele din urmă de Tim.

— D-l Kay vă aşteaptă, d-le.

D-l Kay ţinea în mână scrisoarea lui Adams.

— Dumneavoastră sunteţi dl. Kennedy, dacă am înţeles bine, spuse el.

Îi oferi lui Tim un fotoliu, îi dădu o ţigară.

— Sunteţi prieten cu dl. Adams?

— Sunt patronul său.

— Oh!... e în serviciul dumneavoastră de mult timp?

— De 12 ani!

— E un servitor bun?

— Excelent!

Tim începu să se agite.

— ... Nu vreau să vă reţin, d-le Kay... e vorba de scrisoarea asta... i-am spus lui Adams că vin la Londra şi i-am promis că i-o aduc.

— Da, înţeleg... Nu cumva ştiţi ce cuprinde?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Eu nici atât... Vă întreb asta fiindcă a făcut atâta tapaj zilele trecute când ne-a adus-o, încât nu pricep de ce o ridică aşa de repede. Noi nu-l-cunoaştem prea bine pe dl. Adams, căci nu l-am mai văzut de vreo şapte, opt ani, de când cu afacerea aceea... Ored că sunteţi la curent, nu?

Tim ocoli un răspuns direct.

— Nu cunosc amănuntele... ştiu că a avut neplăceri, dar nu l-am întrebat despre ce e vorba... Mi-a salvat viaţa în timpul războiului, aşa că înţelegeţi...

— Natural... fusese vorba de un furt; l-am salvat noi... a avut noroc băiatul.

Tim îşi aminti de un anumit concediu de-al lui Adams; îi scrisese apoi din Londra şi-l rugase să i-l mai prelungească, invocând moartea unei rude apropiate...

— Nu trebuia să vă povestesc asta, spuse dl. Kay, dar sunt sigur că veţi primi cuvintele mele drept strict confidenţiale... Dar, ca să fiu sincer, scrisoarea asta cu menţiunea „a se deschide după moartea mea" ne-a cauzat destule griji, având în vedere că vine din partea unui om cu trecut aşa de dubios... D-l Major, asociatul meu, l-a primit pe Adams... În locul lui n-aş fi primit scrisoarea asta, aşa, fără nicio explicaţie... De altfel, sunt fericit să v-o încredinţez dumneavoastră.

Sună şi intră o tânără fată.

— Caută te rog plicul pe care ni l-a încredinţat dl. Adams şi adu-l imediat I

— E la dl. Major.

— D-l Major a venit?

După câtva timp, intră în birou un domn chel, mai în vârstă şi foart° agitat. Se îndreptă către dl. Kay şi-i spuse cu glas scăzut câteva cuvinte.

— Dumnezeule! strigă dl. Kay…

Apoi se întoarse spre Tim.

— Adams a murit 1

— A murit? repetă Tim făcând un efort supraomenesc ca să se domine.

D-l Major, care avea în mână un ziar, se apropie de Tim şi-i arătă un paragraf.

— E vorba de el, nu-i aşa?

În ziar nu erau decât două rânduri.

— Dumnezeule! strigă Tim. Nu ştiam nimic… dar nu e vorba de servitorul meu… trebuie să fie fratele lut, care locuieşte tot la West Shilston.

— Cu aceleaşi iniţiale?

— Da… Martin… pe valetul meu îl cheamă Merivale… era perfect sănitos când mi-a dat scrisoarea dimineaţa asta.

— L-aţi văzut în dimineaţa asta şi nu v-a spus nimic despre moartea fratelui său?

— Absolut nimic. Acum cred că înţeleg… Scrisoarea asta trebuie să fie în legătură cu fratele lui… Un secret probabil… Dar asta nu mă priveşte, eu nu sunt decât un simplu mesager… şi aş fi fericit dacă mi-aţi da scrisoarea imediat… Am o întâlnire la ora 11 şi jumătate.

— Un moment, d-le Kennedy, spuse dl. Major. Nu mă îndoiesc de buna dumneavoastră credinţă, dar admiteţi şi dumneavoastră că circumstanţele sunt foarte ciudate… Am scrisoarea aici, dar, şi cred că sunteţi şi dumneavoastră de aceeaşi părere, n-o pot încredinţa nimănui fără să iau toate precauţiile.

— Dar i-am promis lui Adams… e ceva urgent… n-aş vrea să mă duc cu mâinile goale…

— Ca să fiu sincer, d-le Kennedy, purtarea dumneavoastră e destul de suspectă… Aţi venit aici la ora 9 şi jumătate şi aţi aşteptat până la ora 11 ca să fiţi primit… Atâta timp pentru comisionul unui servitor! Şi-apoi insistenţa asta… Amintiţi-vă menţiunea de pe plic: „A se deschide numai după moartea mea”. Ori, un individ cu acelaşi nume, M. Adams, din acelaşi oraş, West Shilston, a murit… Ne spuneţi că e vorba de tratatele lui… Noi trebuie să verificăm mai întâi dacă e adevărat în caz afirmativ, vă vom încredinţa numaidecât scrisoarea.

Tim îşi umezi buzele.

— Ascultaţi, spuse, V-a minţit… şi-mi dau seama că trebuie să vă spun adevărul… Mortul e chiar servitorul meu şi ştiu şi ce conţin e scrisoarea… E o scrisoare care mi-a fost adresată acum vreo zece ani… o scrisoare compromiţătoare… o poveste cu o femeie. Înţelegeţi… Adams a pus mâna pe ea şi m-a şantajat tor timpul… Sunt un om cu situaţie sunt dentist la West Shilston… Dacă-mi pierdeam reputaţia, îmi pierdeam şi clientela… şi a trebuit să plătesc… În cele din urmă am strâns o oarecare sumă de bani… şi am cumpărat scrisoarea… ieri seară… imbecilul trebuie să se fi îmbătat ca să-şi celebreze succesul… şi şi-a rupt gâtul când s-a întors acasă cu bicicleta… Vedeţi dar că mă găsesc într-o situaţie foarte dificilă…

Tim se uită la cei doi avacaţi cu faţa albă, acoperită de sudoare: aceştia se uitau plini de curiozitate la el, dar Tim nu putu ghici ce gândesc.

— … Un şantaj… Înţelegeţi? Cel mai bun lucru e să înmormântăm afacerea asta. N-aveţi doar niciun interes să mă ruinaţi…

D-l Major spuse cu glas scăzut:

— Secretul dumneavoastră, d-le Kennedy, rămâne în deplină siguranţă. Cred că nu e vorba de a crimă?

— Îmi veţi da atunci plicul?

— Asta e aproape imposibil.

— Vă voi da 500 de lire.

Cei doi asociaţi se uitară unul la altul.

— Cred, zise dl. Kay uitându-se la Tim, că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut e, având în vedere circumstanţele…

Kennedy încercă să se scoale de pe scaun, dar emoţia îl ţinu ţintuit.

D-l Major îl aprobă cu un semn al capului.

— Da spuse el, asta e cel mai bun lucru.

Şi deschise plicul.

SFÂRŞIT

Tiparul executat la S.C. Imprimeria Română S.R.L. Craiova